

SUB SEMNUL CALITĂȚII

În perioada 11- 14 mai 2015, o comisie ARACIP a realizat evaluarea și atestarea nivelului de calitate a serviciilor educaționale furnizate de Școala Gimnazială , Mihail Kogălniceanu" Dorohoi.

Obiectivele evaluării externe realizate de ARACIP :

- Certificarea capacității unităților de învățământ de a îndeplini standardele de calitate și de a răspunde așteptărilor beneficiarilor.
- Producerea și diseminarea de informații despre calitatea educației oferite de programele de studiu.
- Îndeplinirea unui rol în dezvoltarea culturii calității în învățământul preuniversitar.
- Realizarea recomandărilor de politici și strategii pentru îmbunătățirea calității educației ministerului de resort.

În asigurarea calității sunt vizate următoarele domenii și criterii:

A – Capacitatea instituțională (cu criteriile: structuri administrative și manageriale, logistica, resursele umane).

B – Eficacitatea educațională (cu criteriile: conținutul programelor de studiu, rezultatele învățării, activitatea științifică și pedagogică a profesorilor, activitatea financiară).

C – Managementul calității (cu criteriile: strategii și proceduri de asigurare a calității, proceduri referitoare la conceperea, monitorizarea și revizuirea programelor și activităților de studiu, proceduri transparente și obiective de evaluare a rezultatelor învățării, proceduri de evaluare a cadrelor didactice, accesibilitatea resurselor pentru învățare, menținerea la zi a bazei de date referitoare la asigurarea internă a calității, transparența și accesibilitatea informațiilor de interes public, funcționarea structurilor stabilite prin lege de asigurare a calității).

Evaluarea a fost abordată atât din perspectiva îndeplinirii sau a neîndeplinirii celor 43 de indicatori de performanță , considerați ca obiective primare și a standardelor de acreditare - standarde minime de calitate, ca și pe noile standarde aflate în dezbatere publică, precum și din perspectiva gradului de realizare a obiectivelor primare identificate ca fiind performate, respectiv o evaluare calitativă a gradului de performare a standardelor de referință, prin acordarea de calificative în funcție de nivelul de realizare a fiecărui indicator (pe o scala calitativă, ordinală, de cinci trepte - 0-Nesatisfăcător, 1-Satisfăcător, 2-Bine, 3-Foarte bine, 4-Excelent),

La toți indicatorii școala a primit calificativul FB, calificativ care certifică încă o dată efortul comun al „actorilor” educaționali – școală, comunitate, autorități locale care a condus la obtinerea unor rezultate care situează școala în topul școlilor performante.

Competența colectivului didactic a fost probată prin:

- Realizarea unor documente proiective bazate pe o diagnoză corectă, concretă și clară (utilizând datele existente și introduse în aplicația de evaluare internă a calității și în alte baze de date), care stabilesc ținte strategice realiste (inclusiv aspecte legate de dezvoltarea dimensiunii europene a școlii).

- Stabilirea unor modalități eficiente de comunicare internă și colaborare, facilitarea accesului tuturor elevilor la resursele educaționale.

- Intensificarea și focalizarea activităților metodice pe teme vizând ameliorarea rezultatelor învățării la elevi, inclusiv inițierea / diversificarea parteneriatelor și proiectelor pe această temă.

- Creșterea gradului de obiectivitate atât în realizarea autoevaluării unității, cât și în evaluările sumative ale elevilor.

- Adaptarea ofertei educaționale la nevoile exprimate de către elevi

- Intensificarea eforturilor pentru realizarea bunăstării elevilor și ameliorarea rezultatelor acestora ca și pe obtinerea de rezultate de înaltă performanță la EN, concursuri și olimpiade școlare Intensificarea eforturilor de dotare/autodotare cu materiale didactice și echipamente.

- optimizarea utilizării spațiilor școlare, precum și creșterea gradului de utilizare a dotărilor existente (de exemplu, utilizarea computerelor existente la orele planificate de TIC).

- Ameliorarea comunicării externe, asigurarea coerenței și a validității datelor comunicate pe diverse canale, actualizarea informațiilor de interes public furnizate (inclusiv prin site-ul propriu).

Evaluarea standardizată a rezultatelor învățării, a profesorilor și a instituțiilor școlare este necesară și benefică pentru toți actorii esențiali - elevi și părinți, școli și autorități educaționale, angajatori și întreaga societate. În acest fel poate fi evaluată, pe baza unor date obiective (indicatori, și ei standardizați, referitori la premisele procesului educațional, derularea acestui proces și rezultatele sale), eficiența folosirii resurselor publice, în diferite situații și condiții de funcționare și, pe această bază, pot fi identificate direcțiile de dezvoltare, de îmbunătățire a rezultatelor procesului educațional.

ARACIP a dezvoltat, în ultimii 5 ani, un sistem de evaluare a calității educației care măsoară "valoarea adăugată", care ține cont nu numai de rezultatele brute obținute de elevii unei unități școlare la evaluări și examene (la care se adaugă, de multe ori, rezultatele de excepție – premii la olimpiade și concursuri naționale și internaționale) și care definesc ierarhiile de unități școlare publicate periodic de către Ministerul Educației, ci și de factorii externi sau interni școlii (deci, de context și de "input") care pot afecta aceste rezultate. Un alt aspect l-a reprezentat completarea sistemului indicatorilor cantitativi de evaluare cu indicatori calitativi, care să pună în valoare gradul de realizare a obiectivelor educaționale, sintetizând "eficacitatea" unității școlare, acest lucru realizându-se prin evaluarea internă și externă pe baza standardelor naționale de calitate.

Consecințele evaluărilor externe depinde de tipul de evaluare, după cum urmează:

- La evaluarea pentru autorizarea provizorie, dacă concluziile sunt favorabile, unitatea este autorizată să angajeze personal, să înscrie elevi și să înceapă școlarizarea. Dacă nu, inițiatorul (public sau privat) poate repeta solicitarea.

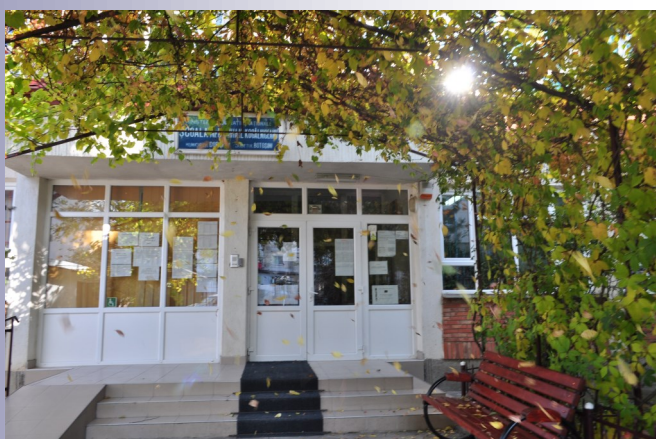
- La evaluarea pentru acreditare, dacă raportul este favorabil, unitatea poate emite certificate de absolvire și/sau de calificare (unitățile ÎPT) pentru programul/programele pentru care se obține acreditarea. În caz contrar, poate solicita, după remedierea deficiențelor constatate, repetarea procesului, iar, dacă și după această nouă solicitare raportul este negativ, se dispune încetarea definitivă a școlarizării, elevii fiind transferați la alte unități de învățământ.

- **La evaluarea periodică a unităților acreditate (la care a fost supusă școala noastră), dacă raportul de evaluare externă este favorabil (realizând cel puțin nivelul minim al standardelor), unitatea școlară primește un atestat de calitate cu valabilitatea de 5 ani.** În caz contrar, evaluarea externă se repetă după un an, iar, dacă nici după această a doua evaluare nu se îndeplinesc cerințele minime stabilite prin standarde, unitatea este atenționată și intră în lichidare.

ARACIP are un rol constatator, planificarea și realizarea măsurilor ameliorative sau corective revenind unității de învățământ, inspectoratului școlar, autorităților locale și ministerului de resort.

La întrebarea „Cum să te cunoști?” Goethe a răspuns: „Niciodată contemplându-te. Totdeauna acționând. Încearcă să-ți faci datoria de om și vei ști îndată cine ești.” - un sfat pentru noi toți, dascăli și discipoli.

*Profesor Laura Muntianu-Miron,
responsabil CEAC*

CALITATE ȘI PERFORMANȚĂ

Performanța deosebită a lui Andrei Anghel, elev al Școlii Gimnaziale „Mihail Kogălniceanu” Dorohoi, la etapa internațională a Olimpiadei „Lectura ca abilitate de viață”, ce s-a desfășurat în perioada 2-6 septembrie 2015, la Constanța, a ținut zile în șir pagina principalelor ziare locale și județene.

Sub îndrumarea d-nei profesoare Cristina Bordianu, Andrei a obținut premiul I la această olimpiadă. Ne-am simțit mândri să vedem în fruntea topurilor din educație elevi pregătiți în școlile noastre. Dorohoiul nu se dezmințe, iar Școala Gimnazială „Mihail Kogălniceanu” Dorohoi a dovedit încă odată că este un laborator nestemat de valori în domeniul educațional.

Premiul echipei formate din Andrei și doamna Bordianu vine după ce, în vara acestui an, Andrei Anghel a mai reușit o altă performanță. A obținut media 10 la Evaluarea Națională și, cu aceeași medie, a fost admis la Colegiul Național „Mihai Eminescu” Botoșani.

„A fost singurul elev calificat din Botoșani și a obținut premiul I. Este un lucru foarte important pentru noi și îl felicităm”, a menționat la acea vreme în presă, Ciprian Manolache, purtătorul de cuvânt al Inspectoratului Școlar Județean Botoșani. Despre doamna profesoară Cristina Bordianu, cea care, cu răbdare și tact didactic, reușește să scoată din anonimat acest oraș dar mai ales școala la care activează, nu sunt foarte multe de spus. Numele domniei sale a ajuns pe buzele a zeci de generații de elevi și mai ales părinți, iar calitatea actului său didactic nu poate fi pusă la îndoială.

„În spatele performanței elevilor domniei sale stă neodihna unui cadru didactic de excepție care face ca laboratorul de creație literară să producă valori. În schimb, elevii noștri pot ajunge în topul valorilor doar prin perseverență, sete de lectură, dorința de a fi învingător”, a declarat Leonid Enea, directorul Școlii Gimnaziale „Mihail Kogălniceanu” Dorohoi.

Marius PRELIPCEANU

Parteneriatul școală - familie, condiție a dezvoltării armonioase a copiilor noștri

Motto: *"Amintește-ți să spui o vorbă bună copilului tău care te venerează, pentru că acel copil va crește curând și va pleca de lângă tine !"* (Octavian Paler)

Familia este primul și cel mai important factor educativ pentru copii, iar școala alături de biserică și societatea civilă, completează educația primită în familie, nu o înlocuiește. De aceea sunt așa de importanți "cei șapte ani de acasă". Nicio școală din lume nu poate concura cu "cei șapte ani de acasă". Primele modele din viața copilului sunt părinții, deci trebuie să fim atenți la comportamentul pe care îl avem în fața copiilor noștri. Atenție la valorile pe care le transmitem generațiilor viitoare!

Copiii, aceste minuni din viața noastră, trebuie să se simtă în familie acceptați, respectați, iubiți și în deplină siguranță. Felul în care sunt crescuți are un impact uriaș asupra viitorului lor. Trebuie să avem mare grijă cum așezăm piatra de temelie a devenirii lor și apoi să-i ajutăm să așeze cărămidă peste cărămidă, până când ei înșiși vor dobândi maturitatea alegerilor în viață.

Metodele tradiționale de creștere și educare a unui copil, care și-au dovedit în timp eficiența nu trebuie ignorate... Mulți dintre noi, adulții, am fost crescuți în spiritul lor, sănătos... E important să le adaptăm prezentului, cerințelor vremurilor noastre. E imperios necesar să ne reinventăm continuu ca părinți și să încercăm să devenim cei mai buni prieteni ai copilului nostru. Haideți să ne facem timp pentru ei: să facem împreună temele, să jucăm un joc, să discutăm cu el multiplele teme ce îl interesează. Dacă nu ne pricepem să îi ajutăm, să învățăm odată cu el sau măcar să-i sporim încrederea în sine pentru dezvoltarea sa personală.

Ei au nevoie de prezența noastră, de sprijinul nostru. Chiar și atunci când greșesc, ei vor să ne facă părtași la experiențele din viața lor, dar din unghiul lor de vedere. Să învățăm să-i ascultăm, să avem încredere în ei și să le fim aproape, atunci când ei au nevoie.

Și încă ceva... nu uitați că școala, prin cadrele sale didactice, este alături de noi atunci când avem nevoie și cerem sprijinul. Apelați cu încredere la ele și la psihologul școlii, atunci când simțiți că anumite situații vă depășesc, pentru că viitorul nostru depinde de modul de creștere și educare a copiilor. Nu uitați că de copii depinde viitorul și ei sunt cei ce ne vor plăti nouă pensiile!

Mulțumim cadrelor didactice din școală pentru exigența și seriozitatea de care dau dovadă în munca la catedră pentru calitatea actului educațional, pentru multitudinea de proiecte desfășurate în vederea dezvoltării armonioase a personalității copiilor noștri. Apreciem, de asemenea, organizarea de consultații atât pentru copiii cu dificultăți de învățare, dar și pentru cei aflați în pragul examenului de Evaluare Națională.

Oferta de opționale la clasa a-VIII-a ajută în mod semnificativ copiii din anii terminali să se pregătească pentru examenul de sfârșit de gimnaziu, pentru a putea obține rezultate cât mai bune și a putea fi repartizați unde își doresc în învățământul liceal.

Avem încredere în implicarea părinților alături de cadrele didactice din școală, pentru a conjuga eforturile în educația copiilor noștri, în vederea formării unor personalități în deplină concordanță cu imperativele prezentului. Doar așa vom putea culege, la final, roadele muncii noastre.

Luminița Mandache,
președintele Consiliului Reprezentativ al Părinților

ȘCOALA MEA LA CEAS ANIVERSAR

Început de an școlar

Într-o toamnă ruginie, pentru a 25-a oară, porțile școlii s-au deschis larg, primind cu căldură elevi, părinți, cadre didactice, invitați, oficialități.

Cei aproape 100 de bobocei ai claselor pregătitoare s-au alăturat, cu inimile vibrând de emoție, celorlalți elevi mai mari, care își manifestau bucuria de a-și revedea colegii, prietenii, dascălii, dar și nerăbdarea de a primi darul înțelepciunii și al științei.

Într-un cadru festiv deosebit, marcat de prezența unor distinși invitați, activitatea a debutat cu o slujbă religioasă. Sub fiorul binecuvântării divine, s-au rostit urări de bun venit, s-au adresat îndemnuri la muncă, perseverență, răbdare, s-a exprimat încrederea în performanță și calitate – atuurile consacrate ale acestei școli.

prof. Apostol Carmen

Școala mea la ceas aniversar

Timpul trece, iar omul devine... Noi, profesorii, mai cu seamă, firi reflexive, privim adesea înapoi cu nostalgie, încercând să dăm glas amintirilor. Recompunem anii tinereții, poate pentru a măsura cât am devenit... Elevii nostri, pentru a-și cântări *maturitatea* și pentru a scruta viitorul incert. Pentru toți deopotrivă, *școala* (ca loc de muncă sau ca templu al cunoașterii) e un reper.

Păstrăm în minte și în suflet, dascăli și învățăcei deopotrivă, prima zi de școală, prima carte, primul prieten, chipul învățătoarei, imaginea școlii, mirosul toamnei... Ne păstrăm amintirile în fotografii, în foldere, în mesaje, în cuvinte rostite, în ecouri ale unor lecții memorabile... Ni le păstrăm în noi și în ceilalți, în imagini și sunete... în momente și gesturi... Ne păstrăm amintirile... în suflet.

ZILELE ȘCOLII reprezintă pentru fiecare dintre noi un moment înălțător, un eveniment de marcă, trezindu-ne astfel de amintiri. Sunt momente de bilanț, dar și de sărbătoare. Omagierea școlii la un sfert de veac de la ființarea ei e prilej de întâlnire a generațiilor, de evocare a momentelor frumoase, dar și a încercărilor prin care s-a trecut.

Conceperea unui proiect pe această temă a fost o inițiativă comună, la care au subscris deopotrivă cadre didactice de ieri și de astăzi, elevi, părinți, reprezentanți ai oficialităților.

Proiectul a vizat desfășurarea în paralel a unei palete diversificate de activități: un spectacol omagial la Sala Teatrului Dorohoi, lansarea monografiei *Gimnaziul „Mihail Kogălniceanu” Dorohoi — Pătrar de veac sub zodia inocenței*, autor: prof. dr. Vasile Adăscăliței, organizarea, la nivelul școlii, a unui concurs de creații literare **Școala mea la ceas aniversar** și altele.

Festivitățile au început cu o poveste. Călători prin timp, elevi ai școlii au prezentat momente cheie ale devenirii acestui lăcaș de învățământ. Au urmat intervenții ale oficialităților, reprezentanți ai fostelor generații de elevi, dascăli care au făcut cinste școlii, părinți, foști și actuali elevi. Lansarea monografiei *Gimnaziul „Mihail Kogălniceanu” Dorohoi, “Pătrar de veac sub zodia inocenței”,* autor: prof. dr. Vasile Adăscăliței a oferit tuturor celor care sunt atașați sufletește de această școală un prilej de satisfacție, împlinire și de emoție intensă.

«Călită sub povara încercărilor și a incertitudinii pe care vremelnicele guvernări le-au perpetuat, Școala Gimnazială „Mihail Kogălniceanu” Dorohoi a fost inaugurată la 1 noiembrie 1989. Peste 3000 de premii și medalii obținute la sute de concursuri, la olimpiadele naționale și internaționale împodobesc ramuri de măsline la cea de-a XXV-a aniversare a școlii. În cinstea anului aniversar 2014, pe cununa de lauri a școlii au fost adăugate premiul I obținut la Olimpiada Națională de Fizică, medalie de aur și premiul I oferit celui mai tânăr olimpic din țară de către Societatea Română de Fizică. În acest sfert de secol, 3586 de elevi, reprezentând 15% din populația actuală a orașului, au absolvit acest prestigios gimnaziu.

Trei proiecte europene Comenius la care Gimnaziul „Mihail Kogălniceanu” Dorohoi a fost coordonator sau partener desfășurate între 2001 și 2011 au conferit Gimnaziului o nouă dimensiune europeană. Această dimensiune este validată de Ministerul Învățământului din România și Comisia Europeană de două ori prin acordarea în 2004 și 2011 a Certificatului European Label. Performanțe greu de atins, motive de mândrie și speranță.» (prof. Adăscăliț Vasile)

Școala Gimnazială „Mihail Kogălniceanu” din Dorohoi a aniversat 25 de ani de existență. Evenimentul a adunat sâmbătă, 8 noiembrie 2014, la Sala Teatrului din Dorohoi invitați de seamă, elevi, părinți, dascăli de ieri și de azi. Cu vii aplauze a fost răsplătit spectacolul artistic prezentat de elevii Gimnaziului, momentul care a încheiat acest eveniment.

Prof. Cristina Bordanu

Un alt segment important al activității, oglindit și în paginile monografiei, l-au constituit intervențiile unor personalități de marcă: reprezentanți ai autorităților locale și județene, foști manageri ai școlii, absolvenți, martori sau actori ai devenirii în timp a școlii.

„La mijlocul anilor '80, problema spațiilor de școlarizare pentru cei peste 5000 de elevi din învățământul dorohoian devine tot mai acută datorită creșterii rapide a populației active a orașului Dorohoi, populație a cărei vârstă medie nu depășea 25 de ani, astăzi vârstă aniversară pentru ultima și cea mai mare școală a orașului - Gimnaziul „Mihail Kogălniceanu” Dorohoi. Proiectul noii școli exista din anul 1984 și a fost reactualizat, adăugându-i în 1988 pe lângă o nouă grădiniță (Grădinița nr. 3 ce funcționa la parterul unui bloc de garsoniere de pe Bulevardul Victoriei) și o creșă cu o capacitate de 120 locuri.

Din perioada de începuturi ale investiției, iulie 1989, până la final (mijlocul lunii octombrie), zilnic am monitorizat investiția asigurând toate resursele materiale necesare: ciment, fier beton, cărămidă, lemn, mobilier, dar la finalizarea investiției s-au implicat toți locuitorii din cartier, care dimineața mergeau la serviciile lor, iar după amiaza erau pe șantier la curățenia claselor, vărui, îndepărtarea molozului. A fost o întrecere cu timpul dar și cu noi înșine iar momentul inaugurării, bucuria copiilor de a avea o „școală a lor” a reprezentat pentru noi - autoritățile de atunci - o realizare istorică, privind lucrurile retrospectiv. Astăzi, gândindu-mă la acele clipe, mă simt mai tânără având vârsta școlii, sunt mulțumită că am realizat pentru acești copii un sanctuar al științei, al cunoașterii și al afirmării.”

Elena Burac – fost primar al Dorohoiului

„E bine că nu uităm pe drum izvorul de unde am plecat și ne întoarcem mereu la el; e bine că nu uităm istoria pentru că atunci când vrem să știm ce suntem, de unde venim și unde mergem, dacă o întrebăm, ne răspunde...”

Așa cum ne spune istoria, în anul 1989 s-a înființat Școala cu clasele I-VIII, Nr.8 Dorohoi, care s-a ridicat ca un arbore din adâncurile și realitățile cartierului „Plevna”, iar în anul 1998 a primit numele de Școala „Mihail Kogălniceanu”.

În cei peste 35 de ani cât am muncit aici, în Dorohoi, îndeosebi în perioada cât am fost primar, am acordat o atenție deosebită școlii, colaborând în condițiile legii cu toate conducerile de școli și grădinițe, respectând onoarea, demnitatea și reputația omului de la catedră.

În ceea ce privește Școala Gimnazială „Mihail Kogălniceanu”, mă bucur că am contribuit și eu la inaugurarea bustului lui Mihail Kogălniceanu; mă bucur că am reușit să racordăm școala la rețeaua de gaze naturale, asigurând căldură în școală și că, în locul grămezilor de gunoi, am reușit să construim sala de sport, atât de necesară.

Acum când se împlinesc 25 de ani de activitate plină de dăruire în școala ce poartă numele de „Mihail Kogălniceanu”, gândurile mele împreună cu stima și respectul se îndreaptă spre dumneavoastră, stimați slujitori ai școlii, felicitându-vă pentru împlinirile de până acum și dorindu-vă tuturor, dascăli și elevi, părinți dorohoieni, multă sănătate și mulți ani fericiți!”

Vasile Gherasim - fost primar al Dorohoiului

* * *

„Școala, ca instituție aflată în serviciul comunității, trebuie să fie cu adevărat, un loc al sinergiilor pozitive generatoare de progres, fundamentate pe competență, comunicare, proactivitate, management eficient, creativitate, umanism.

O astfel de școală a fost - și credem că este încă- Școala Gimnazială Nr. 8 „M. Kogălniceanu”, o instituție-reper în peisajul educațional dorohoiian.

Peste ani, în orașul ale cărui destine vremelnice le-am călăuzit, Școala Nr. 8 avea să devină tot mai cunoscută, mai apreciată, mai căutată de părinți. În fapt, ea, școala, „creștea” și iată-o acum, la o frumoasă vârstă: 25 de ani, 25 de toamne, tot atâtea primăveri și tot atâtea începuturi.

În perioada mandatului meu (2004-2008) am avut plăcerea de a-i fi cunoscut mai îndeaproape pe *oamenii școlii*. Am colaborat, am dezvoltat proiecte în parteneriat, ceea ce m-a făcut să descopăr câte ceva din povestea de succes a acestui lăcaș.

Spiritul prospectiv al echipei de conducere, dimensiunea europeană pe care au cultivat-o constant prin proiectele școlii, creativitatea, managementul matur și echilibrat pe care l-au promovat – toate acestea sunt puncte forte ale dumnealor, care au avut drept rezultat coagularea unui colectiv destoinic, care a acționat conjugat și eficace.

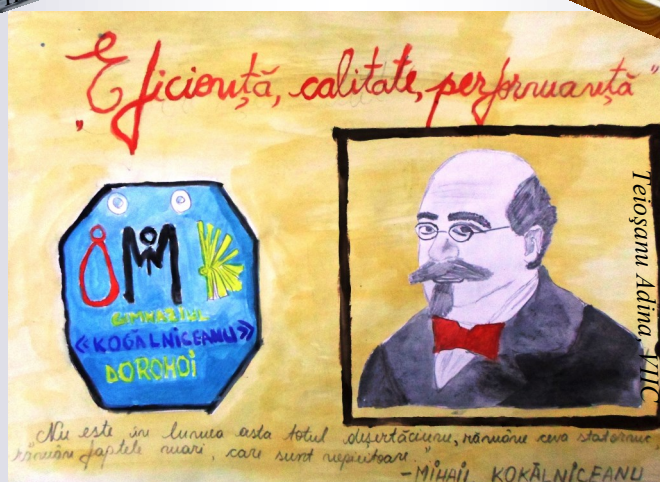
Prietenosă, Școala Nr. 8 Dorohoi își întâmpină cu bucurie și maturitate cei 25 de ani de existență. Acum, când ea își celebrează devenirea, îi urez un viitor pe măsura trecutului sau vorba poetului: *La trecutu-ți mare, mare viitor!*”

La mulți ani, Școala 8! Dascălilor - urez înțelepciune și puterea de a o lua mereu de la capăt: elevilor – frumoase împliniri; părinților – încredere în vremuri mai bune, tuturor multă sănătate și bucurii!”

Ing. Sergiu Lungu- fost primar al Dorohoiului

Gafincu Anca, VHA

* * *

„În istoria prezentă, dar îndeosebi în cea viitoare a secularei urbe dorohoiene, așezare atestată documentar la 6 octombrie 1408, în timpul domniei lui Alexandru cel Bun, o aniversare reprezintă o clipă unică, ireversibilă, un timp al rememorărilor, evocărilor, al bucuriilor și speranțelor.

Al speranțelor pentru că aniversarea nu este una obișnuită, e aniversată una dintre cele mai prestigioase școli ale urbei ce o reprezintă astăzi în calitate de primar..

La începutul lui Brumar, la 1 noiembrie 1989 s-a inaugurat fără fast, sub semnul așteptărilor meritate cea mai importantă investiție a orașului – Școala nr.8 Dorohoi, un nou templu al învățământului, al științei, al modelării sufletului uman, loc sacru în care, de secole, generațiile tinere se pregătesc pentru întâlnirea cu viitorul.

Este pentru mine o bucurie sinceră ca astăzi, la acest moment aniversar deosebit în calitate de primar al municipiului Dorohoi, dar și de cetățean al urbei, să-mi exprim întreaga gratitudine și gândurile de recunoștință față de dascălii de excepție, de vocație ai acestei școli de renume din zona noastră, față de elevii minunați pe care-i întâlnesc zilnic grăbindu-se nerăbdători spre școală, față de părinții ce-și însoțesc mereu copiii în drumul lor spre mâine. În viața orașului Gimnaziul „Mihail Kogălniceanu” a fost și este o prezență constantă, onorabilă, o familie numeroasă de suflete entuziaste, deosebite, dascăli, părinți, elevi – cetățeni pe care-i găsim mereu în viața cotidiană a orașului, la „Zilele Dorohoiului”, la sărbători naționale și internaționale, la plantat de pomi în cadrul acțiunii „Dorohoiul prinde rădăcini” sau la acțiuni de îngrijire și înfrumusețare a orașului.

Premiile, medaliile, rezultatele deosebite obținute de absolvenții acestui prestigios Gimnaziu, absolvenți care astăzi sunt cetățeni de vază ai urbei – profesori, ingineri, medici, economiști, juriști conferă școlii, dascălilor și elevilor acestei instituții un loc deosebit în istoria prezentă și viitoare a Dorohoiului. Vă mulțumesc pentru că un astfel de moment unic ne reamintește tuturor și oriunde în viață despre bucuria curată de a fi copil, de a trăi sub „zodia inocenței”!

La ceas aniversar, în calitate de primar al orașului, în numele Consiliului local al municipiului Dorohoi, al Primăriei și al meu personal, vă felicit pentru performanțele obținute, vă mulțumesc pentru

nobila muncă depusă, pentru că ne reamintiți că drumul spre afirmare e deschis tuturor, vă asigurăm de sprijinul nostru constant și vă urez, distinși dascăli, dragi elevi și părinți, “La mulți ani și multă sănătate!”

*Ing. Dorin Alexandrescu- actualul
primar al Municipiului Dorohoi*

„Învățământul botoșănean este o splendidă simbioză între tradiție și modernitate, între autohtonismul blajin al ruralului și europeismul pragmatic al urbanului. Suntem reprezentanții unui învățământ care-și află esența în echilibru, în performanță și în istorie. Iar acest echilibru este născut tocmai din diversitatea exprimărilor, atitudinilor și ființării care gravitează în jurul puternicei sale axe. De la bătrânul Laurian, care și-a împlinit de curând cei 155 de ani, la tânărul Kogălniceanu, aflat zilele acestea, la a douăzeci și cincea aniversare. De la boemia frumoasă a adolescenților, la seriozitatea dascălilor ce le îndrumă pașii. De la poezia simbolistă ce răsună în amfiteatrele marilor licee, la paradisiaca veselie a grădinițelor din spatele dealurilor mândrei Moldove. Se spune adesea că tinerețea înseamnă nechibzuință, lipsă de experiență, irațional. Eu cred, dimpotrivă, că tinerețea înseamnă forță, capacitate de adaptare, dorință de a performa. Iată doar câteva argumente care mă determină să cred în viitorul strălucit al Școlii Gimnaziale „Mihail Kogălniceanu”, în maturizarea ei nepripiată, în cuvântul său puternic, care să fie ascultat pe scena învățământului național.

Sunt mândră de dumneavoastră, dragi colegi, sunt mândră fiindcă flacăra educației este ținută aprinsă de dumneavoastră de douăzeci și cinci de ani. Iar lumina, dragii mei, așa cum bine știți, nu înseamnă doar educație, nu înseamnă doar cunoaștere; lumina înseamnă viață!”

Prof. Mihaela Huncă- Inspector Școlar General al ISJ Botoșani

* * *

„1 noiembrie 1989. Prima zi în care s-au desfășurat cursuri în „Școala cu clasele I - VIII Nr. 8 Dorohoi”, după desprinderea acesteia de Școala cu clasele I – VIII Nr. 7 Dorohoi, înființată în anul 1970 și având, în anul școlar 1988-1989, 63 de clase și un număr de aproximativ 2500 de elevi.

În această primă zi a funcționării sale, Școala cu clasele I -VIII Nr. 8 Dorohoi a avut 35 de clase cu 1263 elevi. În momentul separării celor două școli, cursurile se desfășurau dimineața pentru Școala Nr.7 și după-amiază, pentru Școala Nr.8.

De altfel, elevii celor două școli au avut o practică agricolă prelungită, până pe la mijlocul lunii octombrie. În aceste condiții, elevii celor două școli au cules 1500 tone de cartofi. Cartofii erau transportați în silozuri, în remorci cu capacitatea de aproximativ trei tone. Vă puteți închipui, astăzi, cinci sute de astfel de remorci în care erau cartofii culeși și încărcăți de elevii celor două școli?

În timpul acestei practici agricole, elevii claselor V-VIII se adunau, dimineața, în curtea școlii pentru a fi preluați de cele, aproximativ, 35 de autobuze, pentru a se deplasa la Ferma „Progresul”, situată la marginea Dorohoiului. Într-una dintre acele dimineți, președintele de atunci al României, Nicolae Ceaușescu, a survolat cu elicopterul zona școlii, în drum spre Ferma „Progresul”. Era penultima vizită de lucru a acestuia. Odată ajuns acolo, a fost întâmpinat de una dintre elevele școlii, Gheorghiu Ana Maria, care i-a înmănat flori, după ce a fost „dezinfectată”, la propriu, de către oamenii președintelui. Desigur, rândurile de cartofi și porumb culese arătau „ca în povești”: era ceea ce se cheamă, azi, „trei în unul”...

În acest context, timpul nu mai avea răbdare pentru o festivitate de deschidere, fiind, de fapt, mijlocul trimestrului I. Pe holul școlii, directorul Valerian Vlăescu alături de directorul adjunct Aurelia Crețu au transmis urările de bun început ale primarului Dorohoiului, Elena Burac, și ale secretarului de partid cu probleme de propagandă, al orașului Dorohoi, profesorul Vasile Adăscăliței.

A urmat înmânarea cheilor de la sălile de clasă învățătorilor și diriginților cu îndemnul la unitate, răbdare și devotament pentru un început bun, pe măsura așteptărilor elevilor și părinților acestora. Pe holurile școlii, încă se mai tencuiau pereții, iar în clase se înlăturau resturile de materiale rămase de la constructori.

Timp de o lună, în școală a existat un singur grup sanitar pentru că, în acea perioadă, se construiau apartamente într-un ritm căruia fabricile de profil nu-i făceau față.

Entuziasmul unui nou început era însă greu de stăvilit. Nici nu am apucat să punem pe pereți stemele R.S.R., frumoase, făcute la Fabrica de Porțelan din oraș, că a urmat 22 Decembrie 1989.

Ce putea fi mai rău pentru o școală aflată în primul an de existență?!

De aceea, cu atât mai mult trebuie apreciată dăruirea obștii acestei școli, care a făcut ca Școala „Mihail Kogălniceanu” de astăzi să devină ceea ce este acum: o școală modernă, preferată și susținută de elevi și părinții acestora.”

*Prof. Valerian Vlăescu
director (1989-2012)*

În intervenția dumnealui, domnul profesor Vlăescu Valerian, manager al instituției timp de peste două decenii, a evocat metaforic opțiunile școlii, prioritățile și performanțele. Iată-le:

1989 - să existe
1990 - să-și strângă rândurile
1991 - să răzbată
1992 - să spere
1993 - să îndrăznească
1994 - să cuteze
1995 - să polarizeze
1996 - să confirme
1997 - să scruteze viitorul
1998 - să poarte un nume
1999 - să ofere
2000 - să fie tare ca veacul
2001 - să se înfrățească
2002 - să aibă revistă: „Octogon”
2003 - să fie certificată „European Label”
2004 - să aibă carte: „Povestiri îngemănate”
2005 - să se modernizeze
2006 - să aibă clase „Step by Step”
2007 - să fie majoră
2008 - să aibă Centru de Documentare și Informare
2009 - să exceleze prin olimpiade și concursuri
2010 - să înmugurească: Parcul „Mihăiță”
2011 - să fie ozonată
2012 - să schimbe
2013 - să freamăte
2014 - să aniverseze”
2015 - să fie acreditată

* * *

„Vorbim deseori despre intrarea într-un colectiv nou ca despre o cotitură în cariera noastră, dar oare Doamne ce minune este să vezi cum se înalță, cum prinde contur o școală nouă, să-i simți puternicul miros de ciment, de var și vopsea, să lupți cu molozul, să încerci să-i dai viață din te miri ce, ca profilul de instituție școlară să fie acceptat de elevi, părinți și cadre didactice ?!

Nu poate decât să-ți marcheze iremediabil existența un asemenea eveniment și a te lega până într-atât de destinul ei, încât să te simți parte din ea. Poate din acest motiv viața mea și școala aceasta au fost una și aceeași, de fapt, totul. De aceea, toți cei care am intrat atunci în școală, care am început de atunci munca, am format nu un colectiv, ci o familie.

Am pus totul în slujba acestei școli: tinerețea noastră, bucuria unui început, dragostea față de copii, pasiunea pentru profesiile noastre și mai ales speranța într-un viitor strălucit.

Că am fost eu director-adjunct încă de atunci, poate a fost o întâmplare. Putea să fie oricine dintre noi, de vreme ce toți gândeam la fel, toți aveam aceleași idealuri educaționale, eram onești, uniți, sensibili la tot ce apărea în jurul nostru – bucurii ori necazuri. Cu fiecare an, complexitatea vieții școlii creștea. Esențială a fost colaborarea extrem de bună cu domnul director, Valerian Vlăescu și, mai ales, munca de echipă cu întreg colectivul didactic.

Că am rămas 25 de ani director adjunct al acestui renumit Gimnaziu dorohoiian îmi place să cred că nu mai este deloc o întâmplare.

Cred că am dăruit acestei școli tot ce am avut mai bun de la bunul Dumnezeu: pasiunea pentru matematică, dragostea față de elevi și respectul față de părinții acestora. Am încercat să fiu ca un om gospodar la casa lui ; m-a preocupat grija ca fiecărui elev să nu-i lipsească nimic, să-și poată desfășura activitatea în cele mai bune condiții în clasă și în colectivul de elevi pe care îl avea. Am încurajat toate activitățile educative din afara orelor și mai ales am găsit întotdeauna cuvântul cel mai bun de care fiecare coleg avea nevoie la inspecțiile școlare.

Aniversarea celor 25 de ani ai școlii noastre - moment de o profundă semnificație pentru noi toți, mi-a oferit prilejul acestei sincere mărturisiri. Și nu ca laudă să-mi fie ea luată, ci mi-am deschis sufletul pentru a dezvălui o tulburătoare dragoste din tinerețe la o vârstă târzie - dragostea față de Școala Nr. 8 „Mihail Kogălniceanu”.

Câte gânduri?! Câte întâmplări?! Câte momente deosebite! Câte rezultate?! Câți elevi excepționali?! Câți colegi?! Câte bucurii și câte dureri?!

Toate înseamnă viața Școlii Nr. 8 și această viață a ei e însăși viața mea.

“La mulți ani, Școala mea dragă!”

*Prof. Aurelia Crețu-
Director adjunct (1989 - 2015)*

* * *

„Așa cum un locaș sfânt nu se poate înălța decât pe un loc sacru, o școală nu se poate ridica decât acolo, unde oamenii au fost anume zămislîți cu harul de a lumina mințile vîlastarelor lor.

Prin anii 1970-1975, un suflu de tinerețe revarsă cartierul Plevna asupra monotonului burg medieval, Dorohoi. Sute, mii de glasuri de copii își cereau dreptul la educație după ce își câștigaseră – cam forțat – dreptul la viață. Aflați în fața unei realități noi, oamenii timpului au început *falnică zidire*. Nevoia sacrificiului a răsărit cu așezarea primei cărămizi, însă dorința de a se înălța un nou edificiu biruia cu fiecare zi. Așa a prins viață o școală îngemănată cu Școala Nr. 7, Școala Nr. 8, care și-a deschis brațele largi la 1 Noiembrie 1989 să -i întâmpine pe toți: copii, dascăli și părinți.

Cei care aveau să dea viață cu adevărat actului didactic nu depășeau cu mult media vârstei de 30 de ani, astfel încât totul era în plină tinerețe. Așa am găsit în 1990 Școala Nr. 8 la mai puțin de un an de la înființare, când am fost numită prof. titular de lb. română.

Peste 20 de ani mi-am unit destinul cu cel al Școlii Nr. 8. În catedra de lb. română, constituită în permanență de 5-6 profesori de formație diferită, aparținând diferitelor centre universitare din țară, am început lupta pentru performanță. Un amănunt: în desele plimbări pe bulevardul orașului străjuit de tei falnici, copleșită de parfumul trandafirilor multicolori, pașii îmi încetineau în fața Școlii 7. Unul și același gând îmi revenea obsesiv: *Ce n-aș da să lucrez și eu într-o școală ca aceasta!* Și visul mi s-a împlinit destul de repede. Apoi, bucuria titularizării la Școala Nr. 8 (1.09.1990) a fost uriașă. Simțeam că m-am așezat cu adevărat în propria-mi matcă și că nu mai rămânea decât să demonstrez că nu am ajuns întâmplător la această școală. Am făcut repede diferența între școlile prin care am funcționat și ceea ce trebuia să se întâmple în nou-înființata Școală 8.

Tonul spre libertatea de a gândi și de acționa l-au dat cei doi directori – Valerian Vlăescu și Aurelia Crețu – care, în decența și tactul lor psihopedagogic uriaș ne-au provocat spre performanță. Ne-au legat idealurile educaționale, prietenia sinceră, respectul reciproc, o colosală dragoste de viață. În acest context, nu-i de mirare că rezultatele ne-au așezat în top (colectivul și școala).

Nu vorbeam, că nu puteam vorbi doar de rezultatele unora, ci de rezultatele noastre. Știam că acela dintre noi care n-a reușit încă să dea totul pentru școală, se va rușina când se va vedea așezat alături de cei mai buni și, repede, va dovedi că poate.

Acum, la cei 25 de ani ai Școlii, după o viață de om trăită din plin într-un colectiv minunat, nu știu la ce anume m-aș opri să numesc sau să așez într-o ordine. Tot ce am făcut, în fiecare moment, a fost ceea ce trebuia, fără a minimaliza sau neglija ceva. Ne-am perfecționat cunoștințele – cum timpul o cerea; am dăruit necondiționat elevilor noștri bogăția minții și a sufletului, pregătindu-i pentru viață în așa fel, încât fiecare să-și găsească în mod exemplar rostul; altfel spus, misiunea Școlii a fost îndeplinită.

Astăzi, cei 25 de ani de existență exemplară ai Școlii Nr. 8 presupun mândria și fericirea de a fi făcut parte din marea ei familie: dascăli, învățăcei și părinți. Astăzi, ca profesor pensionar, frământ în gene boabe de mărgăritar și picuri grei în suflet se preling... Chiar dacă clopoțelul pentru mine a tăcut, mă-nclin în fața tinereții ei, doar 25 de ani!... Ea drumul și-l urmează triumfal, cu pașii siguri, cu chip surâzător... E doar cea mai aleasă dintre școli! Privirea-i înainte scrutează viitorul... Din când în când, se-oprește însă și capul și-l întoarce, căci focul, dorul celor care-au fost, o arde... Și-oricât de greu ar fi în drumul ei, ea nu se va abate, căci focul celor, care-au fost, din urmă o va arde... La mulți ani, Școala mea dragă! Veșnică să-ți fie tinerețea și numele să-ți dăinuiască în renume.”

*Elena Mudrac – fost profesor
de limba și literatura română al școlii*

* * *

„Ca fost elev, am întors timpul amintirilor cu adâncă recunoștință pentru profesorii mei din Școala Generală nr. 8, Dorohoi (1989-1993), fără de care, dacă suntem sinceri, n-am fi ajuns astăzi ceea ce suntem fiecare din noi (fostii elevi). Valențele formative ale „dascălilor mei” au sădit în elevul de atunci curiozitatea științifică, perseverența și încrederea în forțele proprii, deschizându-mi drumul către ceea ce aveam să devin mai târziu... profesor de chimie. Gândul mă poartă către d-na prof. Cazacu A. care mi-a făcut pentru prima dată cunoștință cu *Mendeleev*, către d-na prof. Apostol alături de care, fără să greșesc afirm, toți elevii domniei sale am învățat gramatica limbii române cu mult drag, și nu în ultimul rând profesorului nostru de istorie, d-nul prof. Adăscăliței care și atunci, ca și acum, a încercat să ne țină uniți, imprimându-ne nu doar mândria că suntem urmașii lui Traian, ci și că suntem rodul acestei școli și al acestui oraș micuț – Dorohoi. În acest context urmez Liceul Teoretic „Grigore Ghica Vv” la clasa profesorului Maței Ștefan, unde întâlnesc un alt profesor definitoriu în dezvoltarea mea profesională, d-na prof. de chimie, Rodica Mațeu (1993-1997).

Ulterior, urmez cursurile Facultății de Chimie, Specializarea - biochimie tehnologică, din cadrul Universității „Al. I. Cuza” Iași, finalizând studiile ca șef de promoție (1997-2001). În perioada 2001-2004 urmez cursurile a doua mastere universitare „Chimia mediului – modul anglofon” și „Chimia și Ingineria Valorificării și Prelucrării Produselor Alimentare – modul francofon”, în cadrul ultimului master obținând o bursă de cercetare la Institut de Chimie Organique et Analytique, Universite d’Orleans – Franța.

Din anul 2001 sunt cadru didactic la Facultatea de Inginerie, Departamentul Inginerie Chimică și Alimentară, Universitatea „Vasile Alecsandri” din Bacău, unde susțin cursuri și aplicații practice de Enzimologie industrială, Microbiologie industrială, Biochimie, Chimie analitică, Biotehnologii în protecția mediului și Chimie fizică și coloidală. În anul 2011 obțin titlul de Doctor în științe, cu tema „Studiul posibilităților de valorificare a unor deșeuri rezultate din activitatea industriei chimice din județul Bacău”, teză elaborată în cadrul Facultății de chimie, Universității „Al. I. Cuza” Iași. Activitatea științifică și de cercetare se concretizează până în prezent în publicarea a 4 cărți de specialitate, numeroase articole științifice și conferințe susținute în țară și străinătate.

După susținerea tezei de doctorat, am obținut prin concurs postul de Șef lucrări în cadrul Facultății de Inginerie, Departamentul Inginerie Chimică și Alimentară, Universitatea „Vasile Alecsandri” din Bacău. În prezent, dețin funcția de Director adjunct departament, responsabil în managementul calității, și fac parte din echipe de coordonare a tezelor de doctorat din cadrul Școlii doctorale, Universitatea „Vasile Alecsandri” din Bacău, desfășor activități didactice în cadrul programelor de masterat și activități de cercetare în cadrul Centrelor de Cercetare din Universitatea „Vasile Alecsandri” din Bacău.

În acest context pot afirma că a fi profesor e un har, a fi profesor înseamnă a-i face pe elevi sau studenți mai bogați în cunoștințe, curiozități, interese, a le explica, a-i învăța, a le deschide ochii asupra frumuseții lumii - iar acest lucru poți să îl faci indiferent dacă ești profesor de matematică, de desen sau poate chiar și de chimie. Pentru că a fi profesor nu înseamnă doar a informa, ci și a forma, a-ți lăsa amprenta asupra devenirii ființei lor, asta înseamnând responsabilitate, consum de energie și totodată trecerea interesului personal în plan secund. Dar munca profesorului, disprețuită sau puțin prețuită de multe ori, are o răsplată imensă. Nu în ceruri, ci aici pe pământ. E bucuria de a întâlni oameni activi, oameni frumoși, oameni dornici să învețe.

Nu pot să închei fără să adresez întregului colectiv profesoral al Școlii generale nr. 8, Dorohoi aceste cuvinte care îmi însoțesc gândul și sufletul:
PROFESORILOR MEI, CU DRAGOSTE!”

*Ioana (Ștefănescu) Zamfirache
fostă elevă a școlii, în prezent, conf. univ. dr.
Facultatea de Inginerie Bacău*

Gîngă Denisa, VC

* * *

„Ce reprezintă Școala 8 pentru mine? O temelie, o familie, multe amintiri minunate și un bagaj de cunoștințe pe care îl voi purta în această călătorie năvalnică numită viață.

Timpul și munca mea amestecate cu timpul și truda profesorilor Școlii 8 au reprezentat fundația spiritului și a caracterului tinerei de astăzi. Nu-mi pot găsi cuvintele să mulțumesc îndeajuns dascălilor ce nu s-au limitat doar la înțelesul din dicționar al cuvântului „profesor”. Au fost acolo pentru mine și pentru noi într-o perioadă atât de fluctuantă în stări și comportament. Ne-au înțeles, ne-au susținut evoluția noastră ca pui de oameni și ne-au îndrumat cu multă pricepere. Mă bucur că le pot mulțumi astăzi prin acest articol. Aceasta nu este doar părerea mea. Stau mărturie nenumăratele premii și distincții pe care elevii Școlii 8 le-au dobândit de-a lungul timpului sub îndrumarea unor profesori eminenți.

Printre profesorii pe care i-am simțit cel mai aproape de sufletele noastre, amintesc pe doamna profesoară Bordianu Cristina și dirigintele nostru, domnul profesor Adăscăliței Vasile, care au lucrat împreună pentru a struni „năvășul” 8 B. Ei sunt dascăli care ne-au șlefuit conduita atât pe băncile școlii cât și în afara lor și au căutat să rămânem cu mai mult decât cu simple informații, concepte operaționale la limba și literatura română sau la istorie. Doamnei profesoare îi datorez performanța mea de a participa și de a obține rezultate remarcabile (un premiu special) la etapa națională a Olimpiadei de limba și literatura română. Îi mulțumesc pentru toată munca depusă alături de mine, pentru suportul și sutele de ore de pregătire. Îi mulțumesc pentru că mi-e foarte ușor să mă exprim și să scriu corect, iar toată lumea îmi apreciază această deprindere. Închei prin a mărturisi, încă o dată, ce loc aparte ocupă Școala 8 în inima și în mintea mea. Le urez profesorilor să aibă elevi cât mai silitori și ca răbdarea și căldura să fie prezente la fiecare lecție, la fel cum le-am simțit eu, iar elevilor, să dovedească sete de cunoaștere și să profite la maximum de învățăturile, de prezența dascălilor și de facilitățile Școlii 8 și sper să câștige, în continuare, multe premii.

La mulți ani !!!”

*Abătăcesei Ana- Maria, fostă elevă a școlii,
studentă la Facultatea de Drept, București*

* * *

„Așa cum sună sloganul școlii, în urmă cu șapte ani, „OPTAM” și eu pentru „ȘCOALA 8”, devenită în timp cea mai bună din municipiul Dorohoi și nu numai.

Emoțiile de atunci le resimt și astăzi pentru că am crescut împreună cu școala mea dragă. Aici am învățat să scriu, să citesc, să-mi avânt privirea spre orizonturi largi, să sper că și eu voi realiza într-o zi lucruri mărețe. Rezultatele mele, de până acum, atât la învățătură, cât și la concursurile școlare, le datorez muncii susținute în fiecare zi, dar și dăruirii colectivului de cadre didactice, oameni cu adevărat remarcabili, care au crezut în mine și m-au ajutat să depășesc momentele grele ce apar inevitabil în viața unui elev.

Am plecat de la Dorohoi la Iași cu un gol în suflet și cu speranța că voi găsi mai ușor cheia care descurie porțile Europei. Oriunde mă voi afla scopul meu este să contribuie la prosperitatea poporului român și la recunoașterea adevăratelor sale valori naționale. Versurile unui șlagăr spun: „Mă întorc la tine iar și iar...” și așa cum valul se întoarce mereu la țărmul mării, și eu mă voi întoarce mereu la școala mea dragă, aici unde-mi las o parte din suflet pentru că primii ani de școală nu se pot uita niciodată. Voi fi mereu

mândru să spun că am fost elevul Școlii Gimnaziale „Mihail Kogălniceanu” din Dorohoi și promit să-mi ajut colegii să găsească cu ușurință Dorohoiul pe hartă, pentru că aici, într-un colț uitat de lume, se poate învăța foarte bine în condiții bune, cu profesorii excelenți.

Cu emoție și respect, urez școlii ani buni și prosperi, colectivului de cadre diactice – sănătate și putere de muncă, iar împreună să-i aplaudăm pentru trecut și pentru viitor.”

*Ostopovici Rareș Mihai - fost elev al școlii,
în prezent elev al Colegiului „Costache Negruzzi”, Iași*

„Dați-mi voie să vă numesc, în numele întregii suflări școlarești, cucernici părinți ai acestei venerabile instituții de învățământ!

Cu dumneavoastră și prin dumneavoastră, de un sfert de veac încoace, pui de oameni s-au transformat în nimfe, pentru ca dintre aceștia, majoritatea să se preschimbe în oameni mari! Nu vreau să dezamăgesc, dar cred că îmi este cu neputință să vorbesc în mod obiectiv despre marea familie a Școlii Numărul 8 „Mihail Kogălniceanu”. În mijlocul ei, am simțit, de-a lungul celor opt ani, că însemn. Sub atenta dumneavoastră

îndrumare, cucernici părinți, și cot la cot cu dumneavoastră, domnilor elevi, am învățat cum, ce și de ce să învăț. Nu întâmplător, stimați dascăli, sunteți eroii amintirilor pe care le-am depus cu sfințenie într-un colț al sufletului: prima slovă peltică depusă pe hârtie, cele dintâi rânduri slobozite, prima apariție în revista școlii, emoția celui dintâi concurs, primii bănuți câștigați cu smucirea penitei, prima participare la o reuniune de proiect Comenius, soldată cu un certificat, experiența a două olimpiade naționale, toate încununate cu titlul de „Elevul anului”.

Acum, după trei ani de la absolvirea Școlii Numărul 8 „Mihail Kogălniceanu”, am certitudinea că acesta este locul în care mi s-a arătat, pentru întâia oară, mult râvnita rețetă a succesului. E drept că trăim într-o lume în care logosul primează, dar vă asigur că ceea ce ați auzit nu este un discurs al vorbelor mari, ci un infim mulțumesc pentru tot ceea ce m-ați ajutat să clădesc pentru atunci, pentru acum și pentru ziua de mâine! Vă mulțumesc!”

VASILACHE LAURA- fostă elevă a școlii, reprezentantă cu succes a județului la etapa națională a Olimpiadei de limbă, comunicare și literatură română, Arad, 2010

* * *

Condurache Flavia, VLA

„Îmi amintesc prima zi de școală foarte bine, ca și când ar fi fost ieri. Aveam emoții, și nu emoții ca orice copil care începea gimnaziul, ci aveam mari emoții deoarece eu eram un copil de la țară, care avea să învețe la cea mai bună școală din Dorohoi.

Când am ajuns pentru prima dată în curtea școlii mă simțeam copleșit. Încercam să mă ascund după mama mai mereu, însă nu pentru mult timp întrucât, curând, aveam să aflu persoana care mi-a fost ca o a doua mamă timp de 4 ani, doamna dirigintă. Știa când să glumească și mai ales când să ne dojenească.

Recunosc, eram unul dintre cei mai timizi elevi, dar lucrurile aveau să se schimbe. În clasa a V-a, am candidat pentru postul de președinte al Consiliului Elevilor. Eram atât de încântat; îmi pregătisem discursuri, slogan, chiar și niște fluturași, dar nu am câștigat. Eram dezamăgit, credeam că am făcut o greșală, dar mai apoi am aflat că lucrurile nu stăteau chiar așa. Întâmplarea a pus capăt timidității mele și am hotărât să fiu mai întreprinzător, mai hotărât. Un om înțelept spunea: „Succesul trece prin eșec”. Habar nu aveam atunci de ceea ce îmi rezerva viitorul. Am decis să mă implic în activitățile extrașcolare și am ajuns, de la simple referate suținute în fața colegilor din școală, la prezentarea de spectacole.

Îmi amintesc cu plăcere de momentele plăcute petrecute alături de niște dascăli creativi, duiosi, serioși, generoși... într-un cuvânt, superbi.

Susțin în continuare implicarea elevilor în activități extrașcolare, deoarece Școala Nr.8 a fost pentru mine ca o rampă de lansare, fără de care nu aș fi acum ceea ce sunt.

La ceas aniversar, urez Școlii 8, cu dragoste, *La mulți ani!*”

Stredie Robert, fost elev al școlii, în prezent președintele Consiliului Școlar al Elevilor-Colegiul Național „Grigore Ghica” Dorohoi

Povestea unei stânci

Amalgam de gânduri timide, amintiri prăfuite mă îmbie încet și mă cufund în abisurile sufletului meu, iar apoi mă înalț, privesc spre zări răvășite de vreme, umbrite de timpul nemilos ce a trecut cu repeziciune.

Nu prea departe în timp, stânca de temelie a ființei mele, ancorată adânc în laturile sufletului și ale conștiinței, zace în bătaia unei lumini silfide și privește valea infinită. Stânca, dăinuind de 8 toamne, s-a stabilizat pe culmea propriului eu, proteguită de slujitori ai cuvântului și ai cifrelor, fără de care, stânca s-ar fi prăvălit, ar fi alunecat, ca o seara timidă de iarnă, într-un abis al eșecului.

Acum, stânca zace în tăcere, într-o mireasmă de flori presate și cerneală uscată. Vântul bate ușor, iar atmosfera devine apăsătoare. Lacrimi amărui o scaldă, inundând culmea. Deseori, stânca e spălată de o ploaie fină și caldă, dar ea nu se clintește, oricât de puternic ar fi valul de nostalgie și de amărăciune ce o cuprinde, căci, cei ce au zidit-o, au zidit-o pe vecie, cu o dibăcie impresionantă.

Astfel, în fiecare culme înfricoșată ce traversează altarul școlii, se stabilizează, se concretizează o stâncă, ale cărei dimensiuni variază, a cărei densitate nu e mereu aceeași, însă, singurele fapte care nu diferă sunt pasiunea, bunăvoința și dragostea cu care a fost zidită. Căci 8 toamne sunt un infinit de muncă și de dăruire, 8 ani scurși cu repeziciune, un munte uriaș de cunoștințe acumulate.

Ziditorii de stânci, sacrificându-și sufletele pe altarul școlii, luminând și arzând ca flăcări neostoite, sculptează ancore stâncilor, fixându-le cu precizie.

Astfel, amprenta lor rămâne vie, intactă, amintire insolită a unor eroi destoinici.

Iar acum, o alta stâncă prinde a se înălța timid lângă cea dintâi... însă, cea pe care Școala Gimnazială „Mihail Kogălniceanu” a sădit-o la temelie ființei mele, am descoperit eu mai târziu, a fost vitală dezvoltării și consolidării, atât a personalității mele, cât și a învățăturilor pe care le voi deprinde în viitor.

Streteanu Bianca, fostă elevă a școlii

* * *

„Suntem mai mulți copii în familie printre care eu, mezina, cea mai alintată, dar cea mai neștiutoare dintre frați.

De la câțiva ani, de când am început să deslușesc cât de cât alcătuirea lumii din jurul meu, am înțeles că în viața noastră cea de toate zilele sunt lucruri frumoase precum veselul și jucăușul nostru câțel *Figaro*, păpușile de care eram nedespărțită, chiar și multe lucruri ciudate cărora mintea mea nu le putea pătrunde înțelesul pe deplin.

Printre ciudățeniile de care mă credeam înconjurată era și școala, despre care se vorbea mult în casa noastră. Numai că în legătură cu locul acesta părerile erau împărțite: părinții vorbeau cu mult respect despre școală ca despre un loc de poveste în care își petrecuseră ani mulți și frumoși, în timp ce frații mei rosteau acest cuvânt cu îngrijorare, cu teamă și uneori cu mare bucurie.

În curând aveam să înțeleg că școala avea chip și trup și că mi se înfățișase de sute de ori înaintea ochilor, căci era tocmai clădirea semeată ce se înălța falnică în fața blocului în care locuiesc. În cele din urmă aveam să aflu că școala era asemănătoare grădiniței, numai că acolo copiii primeau note mari sau mai mici după cum răspundeau la ore.

De aceea am început să privesc școala cu mult interes. Mai ales seara când ferestrele se luminau, deslușeam copii care ascultau atenți explicațiile profesorilor sau, în pauze, se jucau și alergau într-un nestămpăr continuu. Astfel clădirea școlii devenise locul spre care îmi îndreptam mereu privirea, mă vedeam printre școlarii cei mai buni și visam să ajung precum frații mei, mândria părinților.

Aceasta m-a făcut să fiu atentă la discuțiile dintre frații mai mari când își făceau temele sau învățau de zor la câte un obiect. Tot ei m-au ajutat să aflu rostul cititului care mi-a deschis calea spre lumea cărților de povești. Când, în sfârșit am ajuns elevă, am mulțumit în gând celor din casă, de la care am cules toate câte le știam. Astfel de multe ori găseam cu ușurință răspunsuri corecte la întrebările dragei mele doamne învățătoare, Doina Zahariuc și mă simțeam copleșită de bucurie când „doamna mea” de neuitat mă privea cu ochi săi blânzi și strălucitori.

Acum sunt elevă în clasa a treia și mărturisesc că școala este locul de care mă simt legată cu toată ființa, căci aceasta se află totdeauna în centrul preocupărilor mele. Trecerea anilor m-a ajutat să apreciez că învățătura adunată în școală imi va fi sprijin temeinic în viitor ajutându-mă să-mi aleg, când voi fi mare o meserie ce mă va duce în preajma copiilor.

În cele din urmă aici și acum, printre cuvinte simple îmi dezvălui mândria de-a mă afla printre elevii școlii *Mihail Kogălniceanu* de care îmi vor rămâne legate cele mai frumoase amintiri și căreia îi voi rămâne mereu îndatorată în recunoștință.”

Pînzariu Evelina – elevă în clasa a III-a B

* * *

Pe când aveam șapte ani, s-a petrecut un eveniment care mi-a marcat viața pentru totdeauna. Tocmai începuse toamna și totul parcă fremăta de așteptare. Nu eram sigură de ceea ce avea să se întâmple, însă bănuiam că era vorba despre ceva foarte important.

Cu o săptămână înainte, mama a tot încercat să mă pregătească și-mi spunea cu zâmbetul pe buze că urma să fiu elevă. Glumeam împreună și mă numea „colega”. Nu peste mult timp, aveam să deslușesc gluma mamei. Îi devenisem „colegă” pentru că împărțeam același spațiu, același loc, timp de câteva ceasuri pe zi, fiecare cu îndeletnicirea ei: ea-profesor, eu - elevă. Am fost și sunt încă și eleva ei, iar școala devenise pentru mine mai mult decât „serviciul” mamei: locul în care se primenesc suflete, locul în care ele se adapă din lumina cunoașterii, sub oblăduirea părinților noștri, a dascălilor noștri. Unii de-a dreptul părinți (cum e cazul meu), alții-părinți prin menirea lor. Dar, să revenim... Dimineața mult așteptată a sosit. Deșteptătorul suna în van, pentru că eu eram trează de minute bune, cu gândul la școală. M-am ridicat sprinten și mi-am început cu elan prima zi din clasa întâi.

Mi-am îndreptat pașii cu neliniște, chiar cu un soi de nelămurită spaimă, spre locul care avea să-mi devină, mai apoi, cea de-a doua casă. Spaima s-a transformat ușor în curiozitate, iar, pe urmă, în plăcere.

Încet-încet, m-am înfruptat cu sete din pocalul prețios al cunoștințelor și am navigat cu mult curaj printre valurile semestriale: teste inițiale, concursuri, teze, olimpiade. Iată-mă acum, elevă în clasa a șasea, nerăbdătoare să descopăr în continuare tainele minunate ale învățaturii.

Școala a devenit pentru mine o sursă de hrană spirituală, m-a ajutat să evoluez de la un copil întovărașit cu poveștile și fericirea inocenței, la un adolescent ce-și caută cu ambiție viitorul și împlinirea ca om.

Încerc să-mi găsesc drumul spre poarta viitorului. Nu cunosc ce se ascunde după această poartă: va fi un paradis sau o insulă aruncată undeva, într-un ocean agitat, care își ascunde în adânc prețioasele comori. Voi reuși oare să cunosc dulcele gust al elitei? Acestea sunt frământări care nu-și găsesc răspunsul încă, doar școala împreună cu dascălii săi mă pot înduma să descopăr adevărata mea menire.

Sunt mândră că învăț aici la Gimnaziul „Mihail Kogălniceanu” Dorohoi și la ceas aniversar adresez dascălilor și colegilor mei o sinceră urare: „La mulți ani, tuturor!”

Condurache Flavia Miruna - elevă în clasa a VI a A

Micluș Edi, VII B

Discursul elevilor din anii terminali la spectacolul omagial dedicat școlii

Întreaga suflare școlărească a Gimnaziului „Mihail Kogălniceanu” trăiește în această zi emoția întoarcerii în timp...25 de ani de la inaugurarea școlii, 25 de trepte întru devenire...

Făcând arc peste timp, am încercat să evocăm doar câteva din realizările notabile ale acestui lăcaș de învățătură: cu nostalgia trecutului în suflet, ne racordăm la prezent și încercăm să răspundem imperativelor lui și provocărilor viitorului. Ceea ce am dobândit prin lumina cărții ne va ajuta...

Mulțumim școlii că ne-a învățat că:

- valoarea înseamnă transfer de umanitate, investiție de sentiment și energie depuse în slujba unui deziderat nobil;
- valorile trebuie să treacă din cuvânt în sentiment, în convingere și în faptă, altminteri, ele nu există decât cu numele;
- omul este o valoare; viața este valoarea supremă;
- școala noastră e ea însăși un receptacul al valorilor;
- ea ne învață că trebuie să învățăm toată viața;
- trebuie să adoptăm o atitudine interogativă în fața tuturor evenimentelor vieții;
- doar prin muncă și atitudine creativă putem cuceri lumea mileniului III;
- morală și decență nu trebuie să aibă gustul desuetudinii;
- e nevoie de empatie și toleranță, respect și capacitate de obiectivare;
- nu trebuie să abdicăm de la ceea ce face omul om;
- frica de diferență trebuie să se preschimbe în dreptul la diferență;
- solidaritatea în numele unui scop benefic trebuie să devină o realitate în continuă multiplicare.

Și dacă toate acestea vor fi aplicate, speranțele noastre, ale tuturor, vor căpăta te-me, iar lumea ve deveni, poate, un loc mai frumos, mai bun. Dumneavoastră, domnilor profesori, ne-ati vegheat și continuați să o faceți cu atenție, dragoste și exigență. Se spune că nu-i înveți pe alții ce vrei, nu-i înveți ceea ce știi, îi înveți ceea ce ești. Și dumneavoastră ne-ați oferit modele...

Vă mulțumim că ne-ați învățat să fim noi înșine, să avem încredere în noi. Înspre dumneavoastră, slujitori ai școlii, se îndreaptă acum prinos de vie recunoștință.

La mulți ani, școala noastră dragă!
La mulți ani, domnilor profesori!
La mulți ani, dragi colegi!"

Petcu Carina, clasa a VIII-a B

O LECȚIE... ALTFEL

Profesorul: - Bine v-am găsit, copii !

Elevii: - Bună ziua, domnule profesor...

Profesorul: - Dragii mei, vă promiteam, la ultima noastră întâlnire, o lecție mai altfel decât celelalte, una specială, de suflet... ba chiar o poveste pe care a scris-o timpul. Specială, mai întâi, pentru că se întâmplă într-o zi cu anume semnificații în calendarul ortodox... Pe de altă parte, pentru că această dată e încrustată cu litere adânci în istoria locului și în amintirile noastre... Parc-a fost ieri... Acum 25 de ani în urmă, un sfert de veac, copii, gândiți-vă, o mână de dascăli și o mulțime de elevi entuziaști săvârșeau un lucru vrednic de laudă: deschideau portile unui nou lăcaș de învățământ în urbea noastră: Școala Numărul 8.

Elevii: - Ce? Chiar? La mulți ani! La mulți ani tuturor!...

Profesorul: - La mulți ani, dragii mei! La mulți ani școlii noastre dragi! Știți, cineva spunea că „în fața amintirilor suntem egali cu zeii. Nici ei nu le mai pot schimba. Ceea ce s-a întâmplat nu mai stă în puterea lor și nici a destinului”. Dar cine ar vrea să le schimbe?! Nimeni și nimic nu le poate spulbera. Ele sunt cartea noastră de vizită... Ele ne recomandă. Trebuie să fim mândri de școala noastră! Atâtea lucruri minunate s-au întâmplat în toți acești ani!... Câte realizări!

Elev1: - Dar, domnule profesor, ne puteți spune ce a făcut școala noastră în toți acești ani? Ce amintiri are?

Profesorul: - Desigur, are o mulțime de amintiri demne de a fi povestite...

Elev2: - Știu eu, știu eu... În anul 1998, acoala noastră împlinea...stați puțin să fac un calcul: $1998-1989=9$. A,da... împlinea 9 ani. La 9 ani de la inaugurarea din 1989, ani de schimbări... și ce schimbări!... și câte schimbări!... școala noastră a devenit dintr-un număr-un nume! Și ce nume: Mihail Kogălniceanu!

Elev3: - Ce coincidență!... Lecția noastră de astăzi „Proclamarea și cucerirea independenței de stat a României” are drept erou principal pe ministrul de externe al României din acea perioadă, mentorul spiritual al școlii noastre: Mihail Kogălniceanu.

Elev2: - Mihail Kogălniceanu a fost și deputat de Dorohoi...

Elev4: - Asta explică legătura dintre numele său și numele școlii...

Profesorul: - Desigur...timpul s-a scurs... să revenim la realizările școlii!

Elev5: - Domnule profesor, fratele meu, fost elev aici, mi-a spus că școala noastră s-a arătat îndrăzneată, prietenoasă și ambițioasă, încă de la o vârstă fragedă. Am auzit că și-a făcut prieteni peste mări și țări: în Anglia, Franța, Spania, Germania, Turcia și nu numai!

Profesorul: - Așa e! A înțeles de timpuriu că a trăi izolat într-un turn de fildeș nu e în acord cu principiile ei. De aceea, a ieșit în lume mai devreme decât au făcut-o alții. Stau mărturie:

- proiectele de cooperare COMENIUS, 3 la număr;
- bursele de studiu în diferite colțuri ale Europei ale profesorilor voștri;
- mai mult, alternativa Step by Step e o dovadă a capacității de adaptare, de pliere pe cerințele momentului. Ea funcționează în școală încă din 2006. Pentru preocuparea ei constantă de a asigura o dimensiune europeană educației, școala noastră a primit de două ori (în 2003 și în 2001) valoroasă distincție European Label.

Elev6: - Eu iubesc mult revista „Octogon”. S-a născut în anul în care m-am născut și eu: 2002. Suntem gemene, aș putea spune. Ea păstrează între file neprețuite comori de gândire și simțire ale profesorilor și elevilor care au fost și care încă sunt. E ca un jurnal de bord în care sunt consemnate cele mai importante evenimente din viața școlii.

Luchian Alexandru, VIIIA

Profesorul: - Bine și frumos ai spus! Revista „Octogon” este o cronică vie a acestui lăcaș. Ne onorează premiile obținute de această publicație la diferite concursuri ale revistelor școlare.

Elev7: - Domnule profesor, dacă eu aș fi școala noastră, mi-aș aminti cu emoție momentul în care am devenit majoră...

Profesorul: - Fără îndoială, vârsta de 18 ani este o vârstă frumoasă și nu trebuie uitată.

Elev7: - Am aflat că, în anul 2007, școala noastră a crescut în prestigiu și valoare, a devenit un adult respectat, responsabil, cu greutate... Așa cum vom deveni și noi.

Elevii: - Da, da... Ai dreptate!

Profesorul: - Dar despre Centrul de Documentare și Informare ce știți?

Elev8: - Am fost acolo de multe ori... Mirosul cărților noi, liniștea adâncă te îmbie să deschizi portalul cunoașterii. Acolo poți găsi informații despre toți și toate, te împrietenești cu cărțile...

Profesorul: - Copii, aflați că Centrul de Documentare și Informare a fost inaugurat în 2008 și a fost primul înființat în oraș. Locul acesta este martorul tăcut a numeroase evenimente pe care voi, copii, le-ați inițiat, le-ați derulat. De-a lungul anilor, acolo s-au desfășurat: cursuri de formare, simpozioane, întâlniri de proiect, activități demonstrative... Câte și mai câte!

Elev9: - Domnule profesor, eu cred că nu e lipsit de importanță să amintim câtă bucurie am adus școlii noi, elevii, prin premiile obținute la concursurile și olimpiadele școlare.

Profesorul: - Adevărat... Prin rezultatele voastre ați adus un plus de greutate muncii depuse în timp. Școala a dobândit o și mai pregnantă personalitate. Exigența împletită cu dragostea dascălilor pentru vlăstarul de om — acestea sunt valorile supreme ale locului acestuia, care a modelat minți și suflete. Multe generații și-au pregătit aripile pentru zbor, aici, pe băncile acestea.... Mai sunt multe amintiri pe care școala noastră le poate depăna cu drag la acest ceas de bilanț.

Copii, mă bucur că știți atâtea lucruri despre școala noastră. Gândeam că o să vă spun eu povestea școlii, dar iată că am țesut-o împreună. Ea nu se oprește aici, căci timpul o va completa. Voi, copii, și generațiile care vor urma, laolaltă cu profesorii și învățătorii voștri, aveți o datorie de onoare: să duceți mai departe spiritul cald și generos, bogat și cutezător al acestui lăcaș viu: Școala Gimnazială „Mihail Kogălniceanu” - școala noastră dragă.

**Scenetă prezentată de elevii claselor a V-a A și a VI-a A
în cadrul spectacolului omagial dedicat școlii, sub îndrumarea prof. Cristina Bordanu**

MAI MULTE SUFLETE, UN SINGUR GÂND... LA MULȚI ANI!

(Creații ale elevilor dedicate acestui moment aniversar)

Școala cea dragă

Mi-am pus ghiozdanul în spate
Și creioanele-n penar,
Las jucăriile toate
Și mă duc la școală iar.

Mă așteaptă doamna-n clasă
Cu manualele noi,
Iară eu pășesc sfioasă
Cu un enorm buchet de flori.

La școala mea cea dragă,
Cu învățătoarea mea,
Sunt cea mai importantă
Și cartea-mi va plăcea!

Carp Florina - Clasa a II-a B

Palatul fermecat

Școala mea-i mândru palat
Ce ne cheamă ne-ncetat,
Să-i aflăm tainele toate
Ce ne duc tot mai departe,

Către zărilor senine,
Către vremuri mult mai bune.
Toți mândri să creștem vrem
Sus pe piscuri să ajungem.

Zi de zi, aici venim
Căci vrem să ne pregătim.
Fiindcă-n viață-i tare greu
De nu-nveți mereu, mereu.

Cojocaru Laura, clasa a III-a C

Dumitraș Diana, VIB

E sărbătoare

Azi e mare sărbătoare...

Este ziua noastră, oare?

Da, e ziua școlii noastre

Cu flori care râd în glastre.

Frumușică, măricică,

E o mândră florică.

Noi îi urăm „La mulți ani!”

Rusu Ruxandra, clasa a V-a A

Grădina cu flori

Școala este o grădină

Plină, plină de copii,

De la mic și pân' la mare

Isteți, harnici și hazlii.

Foca Teona Maria, clasa a IV-a B

Școala mea, ca o poveste

La școală

Școala mea este frumoasă,
Este un loc pitoresc,
Unde eu am învățat
Să scriu și să socotesc

Și prieteni să-mi găsesc.
Învățătorul ne învață
Cum să ne purtăm în viață,
Multe lucruri de valoare,

Care-n viață-s necesare.
Tot în școală am învățat,
Cum să ne jucăm,
Cum să ne purtăm,

Pe părinți să-i respectăm.
Tuturor le mulțumesc
Pentru tot ceea ce fac,
Pentru ca eu să ajung în viață
Un om învățat.

Dîrvariu Anisia Ioana, clasa a IV-a B

„La mulți ani”

În urmă cu-atâția ani,
Pășeau pe pragurile noi
Fetițe mândre și școlari,
Care au fost cândva ca noi.

Tu, școală dragă, i-ai cuprins
În săli curate, -ncăpătoare
Și suflete-au îmbogățit
Profesori și învățătoare.

Astăzi, la ceas de sărbătoare,
Învăț cu drag și eu aici
Și mă întreb când s-au scurs oare
Anii - vreo douăzeci și cinci!

Azi, școala mea, foștii elevi
Sunt mândri ca niște stejari,
Dar chiar de suntem mari sau mici
Îți urăm sincer „La mulți ani!”

Guluțanu Andreea, clasa a VI-a C

Școala mea e o poveste
O poveste minunată
Pe care o scriu îndată:
A fost școala unde al meu tată
A învățat și-a scris odată.

A învățat și a tot muncit
Și om demn a devenit.
Este școala mea în care
Învăț mult, să devin mare.

Școala mea e ca o floare
Și are multe petale.
Ea mereu este udată
Să culegem zi de zi
Premii multe, dragi copii!

Recunosc și sunt corectă,
Școala mea e excelentă!
Am să port cu mine-n viață
Orice sfat, orice povață.

Și pentru orice primesc
Școală dragă, mulțumesc!

Lulciuc Sidonia Maxima, clasa a V-a A

Optează pentru școala 8!

Acum 25 de ani,
Copiii au primit o școală-n dar,
La ea să vină să învețe,
Să primească multe povețe.
La ceas aniversar,
Eu îți doresc
Mulți copii să călăuzești,
S-ajungă oameni de seamă.
La mulți ani, Școala 8!

Buzgău David, clasa a V-a B

Chișac A., Parnavel A.,
Pînzariu O., Sandu A., VIIB

Te iubesc!

Școală dragă, te iubesc,
Foarte mult te îndrăgesc,
Un carnet cu note mari
Îți aduc acum în dar.

Astăzi este ziua ta
Și-un buchet de flori ți-aș da,
Și recunoștința mea,
Pentru înțelepciunea ta....

Alexoaie Paula- clasa a-VII-aA

Odă pentru școala mea

Eu, astăzi, școala mea iubită,
După un mare om numită,
De toată lumea îndrăgită,
Îți urez un sincer „La mulți ani!”,
După toți acești numeroși ani
În care-ai educat puștani
Și i-ai făcut oameni mândri ca niște castani.
Ești ca un mușuroi de furnici,
Elevii sunt furnicile mici,
Iar profesorii sunt cei care îi învață pe pitici.
Cât mă bucur că mă număr și eu printre furnici!

Filip Anda Elena – clasa aVIIa A

Școala

Școala ne învață
Să fim buni în viață.
Cuminiți și silitori,
Harnici și-ascultători.

Ea ne-nvață să citim,
Să scriem, să socotim,
Cum să respectăm
Și să ne rugăm.

Profesorii sunt fericiți
Când copiii sunt cuminiți
Și când obțin rezultate
Foarte bune la toate.

Romașcanu Erika, clasa a V-a A

Pintilei Eduard, VIB

Școala mea

În orașul Dorohoi
Sunt mai multe școli de soi
Numai una strălucește
Școala Opt ea se numește.

Cu profesori renumiți,
Foarte bine pregătiți,
Ne îndrumă și ne-nvață
Cum să fim oameni în viață.

Exigenți și răbdători,
Uneori neîndurători,
Ne învață, ne călăuzesc
Și spre glorie țintesc.

Aceasta este școala mea,
Cu profesorii din ea,
Noi cu toții o iubim
Și aici ne pregătim.

Murărescu Andreea- clasa a VII-a A

La ceas aniversar

Azi la școală-i sărbătoare!
Ne-adunăm cu mic cu mare
Să serbăm toți împreună.
Școala noastră-i cea mai bună!

Azi, la ceas aniversar,
Îți aducem toți un dar:
Cât mai bune rezultate,
Tot mai mulți la facultate!

La mulți ani!

La mulți ani,
Iubită școală,
Toți colegii
Te aclamă.
Să ne bucurăm
De tine
Și la anul
Care vine!

Crețu Roxana Denisa, clasa a III-a C

Un loc aparte

Școala mea nu-i o clădire
Ca oricare din împrejurime,
Școala mea este aparte,
Cu elevi cu drag de carte.

Aici, dacă vii, nu-nveți
Câte-un singur lucruleț.
Aici, înveți ca la carte
Lucruri foarte importante.

Păpușoi Rareș, clasa a V-a A

S-arătăm recunoștință,
Celor care au credință,
Zi de zi ne-au îndrumat
Pe un drum întortocheat.

Pintilei Robert, clasa a V-a A

La mulți ani!

Anul acesta, școala noastră dragă împlinește douăzeci și cinci de ani. Douăzeci și cinci de ani, în care elevii și profesorii au ridicat prestigiul școlii la cel mai înalt nivel. Încă de la primele generații care i-au călcat pragul, elevi erau silitori, dornici să învețe.

S-au obținut numeroase premii, iar școala a început să aibă importanță în oraș, dar și în județ.

De șase ani, sunt și eu sunt elevă în această instituție. Sunt înconjurată de profesori zâmbitori, dar, în același timp, foarte exigenți, care caută elevi buni, dornici să facă performanță. Întotdeauna, un exemplu au fost colegii mai mari, care dau dovadă de seriozitate. Chiar dacă nu se observă pe fețele lor, se vede în cătaog, dar mai ales pe tabelul cu rezultatele olimpiadelor și ale evaluărilor naționale.

Astăzi, foști elevi ai școlii au devenit doctori, polițiști, profesori universitari și chiar piloți. Aceasta este dovada că școala a avut și are niște copii conștiințioși, care, peste mulți ani, vor avea meserii importante și vor face în viață, exact ceea ce le va plăcea.

După douăzeci și cinci de ani, Școala Gimnazială «Mihail Kogălniceanu» nu numai că se mândrește cu elevi și rezultate, dar și cu faptul că aici se nasc caractere importante. Peste ani, doresc să revin și să găsesc în școală alte inimi curate unite de același scop: acela de a învăța.

La mulți ani!

Covrig Maria Luciana, clasa a VI-a B

La mulți ani, școala mea dragă !

Încă un an și-a lăsat amprenta pe zidurile tale sure, iar eu, una dintre sutele tale de fiice, își așterne pe o neînsemnată pânză albă toate gândurile sale, pe care poate nu a îndrăznit să ți le destăinuie. Încă doi ani... încă doi ani, iar noi ne vom despărți, fiind nevoită să îmi croiesc un nou drum. Numai când mă gândesc, un sentiment intens de nostalgie mă încearcă. Îmi va fi dor de tot ce însemni tu pentru mine. Voi simți lipsa clinchetului auriu al bătrânului clopoțel, mirosul de cerneală proaspătă al cărților ce ne așteptau sfioase la fiecare început de an școlar, îmi va fi dor de gălăgia de pe coridoare, dar și de emoția de dinaintea tezelor. Și când mă gândesc că în clasa I a fost o povară să mă dezlipesc de lumea dulce a jucăriilor, să merg zilnic la școală... Pentru teme nu aveam nicio trageră de inimă, însă, în pofida acestui lucru, le făceam mereu, fiind chiar silitoare.

Dar timpul încă nu s-a scurs, iar noi mai avem de petrecut câțiva ani împreună. Îți sunt recunoscătoare deoarece, cu sprijinul tău, mi-am clădit temelia vieții.

Îți mulțumim pentru tot ce ai făcut pentru noi, toți fiii tăi. Încă nu îmi pot închipui cât de îngăduitoare ai putut fi pe parcursul acestor douăzeci și cinci de ani. Te respectăm pentru că ne-ai acceptat așa cum suntem, cu bune și rele, și ne-ai înțeles. Sper să nu te fi dezamăgit niciodată, iar dacă am făcut-o, nădăjduiesc că ne-ai iertat deja.

Prin aceste rânduri, încerc să îți mulțumesc și să mă declar recunoscătoare pentru tot ce mi s-a întâmplat frumos pe parcursul acestor ani. Nu voi regreta niciodată că te-am ales pe tine. Ba din contră sunt mândră că învăț aici și sper că, într-o zi, și tu vei fi mândră de mine, fiică a ta.

La mulți ani, școala mea dragă !

Agachi Miruna, clasa a VI-a A

Gânduri despre școala mea

Școala mea este cea mai frumoasă din orașul în care îmi petrec copilăria. Aceasta este un loc parcă desprins din basme, unde descoperim tainele învățaturii din izvorul nesecat de cunoștințe. Ea are o curte mare, frumos grădinărită cu copaci înalți care cresc într-un an cât alții în zece.

Pot spune că între mine și școală s-a înfiripat o puternică prietenie, ca și între elevii care vin cu drag aici. Clinchetul lin și cristalin al clopoțelului anunță cu mare zarvă începutul unei noi ore, iar copiii se întorc grăbiți în clase. Profesorul, dar și elevii, încep să „mângâie” tabla cu creta albă. Praful ei le dă mari bătăi de cap elevilor, care își „îmbătrânesc” degetele. Copiii sunt nevoiți să fie atenți cu Regele Burete care trebuie udat pentru a nu se isca „dansul prafului de cretă” care riscă să fie răspândit încet-încet în clasă.

Pe parcursul anilor petrecuți la școală am pătruns tainele învățaturii. M-am bucurat foarte mult când am izbutit să scriu pentru prima oară citeț și corect numele meu. Apoi, m-a cuprins dorința de a descoperi lucruri noi. „Mama învățaturii”, Abecedarul, voia să-i fiu alături, să fim buni prieteni, așa cum era cu ceilalți elevi ai Școlii Gimnaziale „Mihail Kogălniceanu”. La începutul călătoriei către Universul Învățaturii, literele mi se păreau doar niște semne întortocheate.

Treptat, am escaladat acest „munte” de cunoștințe, nu foarte ușor, ci cu mare răbdare și sânguință. Pasul meu către gimnaziu l-am făcut cu puțină deznădejde, fiind puțin dezamăgit de faptul că le-am lăsat în urmă pe doamnele învățătoare. Cu puțină încredere, m-am obișnuit cu noua treaptă a școlii, gimnaziul.

Astfel, școala va rămâne pentru totdeauna în sufletul meu un loc plin de armonie.

Tarînt Andrei, clasa a VI-a C

La aniversare

Început de Brumar 1989. Pe harta orașului apare o nouă instituție de învățământ, căreia i s-a dat, mai târziu, numele lui Mihail Kogălniceanu. Acum școala împlinește frumoasa vârstă de 25 de ani. Generația prichindeilor de-atunci de-o vârstă cu școala- s-a transformat în una a tinerilor crescuți odată cu țara de după Revoluție. Noi am pășit pragul școlii mai târziu, dar am simțit cum viața acestui lăcaș se redenumeste zi de zi.

Printre elevii care participă la această aniversare mă număr și eu. De când cunosc faima acestei școli, calc mai atent pe aici. Îmi place să revin zilnic pentru a o vedea în lumina ei de azi și pentru a-mi închipui lumina ei de mâine.

Încă simt în respirația mea aerul puțin rece, dar plăcut al zilei de 15 septembrie 2009, când sfioasă, dar încrezătoare pășeam pragul clasei I. Voiam să știu tot, să aflu noutăți, să am colegi buni și prietenoși, să le fac bucurii părinților. Acum îmi dau seama că eram ca niște mânji năzdrăvani pe un târâm al închipuirii. Anii trec în goana lor și, uneori, uităm să ne bucurăm de frumusețea anilor de școală, de tot ce ne dă ea. Școala ne învață ce este competiția, căci tot timpul este în competiție cu celelalte școli din oraș, și mai tot timpul, învingătoare. De la dascălii noștri învățăm că perseverența trebuie să ne fie tovarăș de drum, că fundația instruirii și a educației aici se formează, că, dacă știi să muncești, nimic nu e prea greu, că lecția de viață numai în școală o primești.

Sunt gânduri care-mi dau târcoale acum la aniversare și, cum realitatea se schimbă cu viteză fantastică, școala îmi pare tot mai puternică și mai rezistentă la încercările timpului.

La mulți ani, școala mea dragă, și-ți promit că te voi căuta peste vreme pentru a te vedea cu alți ochi, ai adolescentului, ai tânărului sau ai omului care acumulează mereu înțelepciune.

Georgiana Rotariu, clasa a VI-a B

Definiție

Unii copii se întreabă „ce este școala”?

Școala este un paradis mirific, un loc special unde faci cunoștință cu miera înțelepciunii. Aici pășești în lumea abecedarului, descoperind pas cu pas tainele acestuia, iar el îți face cunoștință cu bogăția lecturii. Tot la școală înveți jocul cifrelor prin adunări, scăderi, înmulțiri și împărțiri. Într-un singur cuvânt, școala este locul unde fiecare copil care-i pășește pragul este pregătit pentru a deveni stâlp al societății.

Eu îmi iubesc foarte mult școala, iar ea pentru mine reprezintă o a doua casă. Clasele sunt luminoase și pline de căldură, iar curățenia și ordinea te îmbie și te fac să te simți ca acasă.

Totul e minunat și sunt mândră că pot învăța într-o școală atât de deosebită cum este școala mea!

Brînzilă Denisa, clasa a V-a A

La ceas de noiembrie

Este o zi de noiembrie. Afară, peisajul pare coborât dintr-un tablou al unui pictor celebru care a pus roșu aprins pe frunzele de viță sălbatică și galben ruginiu pe cele de nuc. Iarba încă verde contrastează puternic cu galbenul roșcat al crăițelor înflorite.

În asemenea peisaj, nu sunt prea multe lucruri care să ne bucure cu adevărat. Totuși, această bucurie există în noi, ascunzându-se, de frica răului pe care îl va găsi afară. Ea iese și își arată splendoarea doar uneori, atunci când noi putem spune că suntem fericiți. Nu-i așa că unul dintre momentele fericirii voastre este chiar ziua voastră? Ce ați face dacă nu ați avea o zi de naștere? Cu siguranță, fiecare obiect din jurul nostru are și el o aniversare, dar lucrurile fără suflet nu o pot sărbători...

Școala noastră respiră, ea nu este un obiect neînsuflețit, nici o bucată de beton sau o clădire uriașă împietrită. Școala este plină de viață, fiindcă în ea se adună zilnic sufletele fericite și inocente a sute de copii, de aceea ziua școlii este un prilej de mare sărbătoare pentru noi.

Școala este minunată și merită să-i aducem permanent gânduri de mulțumire.

La mulți ani, iubită școală!

Barabasa Bianca Denisa, clasa a VI-a B

Aniversare cu parfum de septembrie...

Mijloc de septembrie... Toamna își lasă dantelele ruginii peste oameni și locuri, iar frunzele se desprind ușor în cel dintâi și ultim zbor. Stoluri grăbite de copii, mari și mici, veseli sau puțin speriați, părinți, bunici, prieteni, tineri și bătrâni - toți se îndreaptă, într-un alt fel de zbor, spre ȘCOALĂ!

În fiecare an e la fel: aceleași emoții și lacrimi ascunse în dosul buchetelor multicolore, același zumzet potolit al zecilor de glasuri ce amuțesc atunci când sună clopoțelul. Doar oamenii sunt alții, mereu alții...

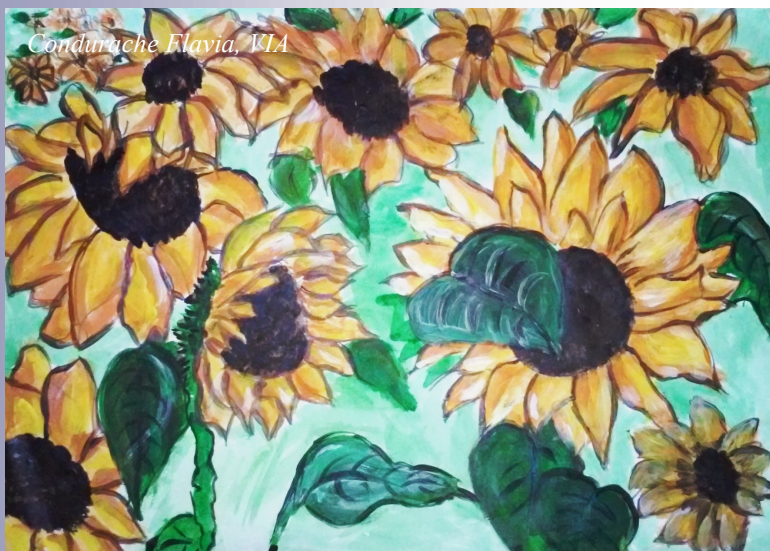
Pentru mine, Școala a „apărut” atunci când am pășit în clasa întâi...Era școala MEA. Apoi, am aflat cu mirare că ȘCOALA exista demult, că alții au considerat-o A LOR, că alte glasuri de clopoțel au răsunat pentru alte generații. Și, mai mult de-atât, Școala se va „înființa” în fiecare 15 septembrie al fiecărui an, pentru fiecare copil ce pășește temător spre... lumina cunoașterii.

Privesc pe fereastră la copacii încununați cu arămiul toamnei. Au fost și ei „copii”, vlăstare, mlădițe, și fruntea lor nu atingea pervazul de la parter. Acum, pe frunzele lor se odihnesc privirile celor de la etajul doi. Oare cum vor arăta când vor fi bătrâni? Câte alte sute de copii își vor fi sorbit cunoașterea la umbra lor, lăsând în urmă poveștile cu zâne și balauri și pășind pe tărâmul minunat al Regelui Învățat?

Având sufletul celor care o slujesc, dăruirea și altruismul lor, al PROFESORILOR, ȘCOALA va rămâne mereu tânără, se va înființa din nou, odată cu fiecare copil ce-i va păși pragul în mijloc de septembrie, atunci când frunzele se desprind ușor în cel dintâi și ultim zbor.

LA MULȚI ANI, școala mea dragă!

Rebenciuc Tudor Ștefan, clasa a VI-a A

Dâre de cerneală

Început de noiembrie... Cerul boltește albastru și clar peste orașul amorțit. E încă devreme. Ici-colo, câte un trecător grăbit dispare la colțul străzii. Aerul clar, parfumat, răcoros ne aduce aminte că toamna e a aici demult, deși soarele și-a lustruit peste noapte alama strălucitoare și s-a pregătit pentru sărbătoare.

O adiere blândă pornește brusc, iar străduțele înguste încep să prindă viață: copii cu buchete de toate culorile, alături de părinții lor pășesc vioi, de parcă toți au pornit să dea asalt fericirii.

Clopotele bisericilor răsună prelung: e mare sărbătoare astăzi, „Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil”. Tresar la auzul sunetului de plumb și îmi îndrept cu voioșie pașii spre *sărbătorita* mea. Cu cât mă apropiez de ea, inima aproape-mi sparge pieptul și emoțiile mă învăluie precum o maramă de borangic. Privesc văzduhul autumnal, mă opresc pentru o clipă și cad fără să vreau pe tărâmul viselor... e liniște... prea multă liniște... o liniște cutremurătoare ce pune stăpânire peste univers. Mă zbat, vreau să revin... Un râset de copil sparge violent liniștea ce m-a rupt de realitate. Am revenit.

Strada se umple de glasuri de copii îmbrăcați în uniforme albastrii, mergând toți în aceeași direcție ca și mine. Ne apropiem, ca duși de val, curgând lin pe aleea îngustă, precum o dâră de cerneală.

Școala noastră, sărbătorita noastră, ne întâmpină gătită, impozantă, cu ușile larg deschise. Soarele blând de toamnă îi poleiește ferestrele clare. O privesc cu emoție împreună cu ceilalți elevi și o lacrimă fierbinte, de bucurie, mi se ivește la colțul ochiului.

Câte generații au prins a zbura de aici... Câte mii de povești s-au spus aici... Câte condeie au lăsat dâre de cerneală pe caietele cu colțuri îndoite uneori neglijent... Un adevărat templu al amintirilor...

La mulți ani, școala mea! La mulți ani, sărbătorita mea!

Condurache Flavia, clasa a VI-a A

Din activitățile școlii

Ziua Europeană a Limbilor Străine

Începând cu anul 2001, ziua de 26 septembrie este dedicată celebrării limbilor europene. Cu ocazia Zilei Europene a Limbilor, în Europa sunt organizate sute de activități de celebrare a diversității noastre lingvistice și de încurajare a învățării limbilor străine. Această sărbătoare își propune sensibilizarea publicului față de plurilingvism în Europa, cultivarea diversității culturale și lingvistice și încurajarea învățării limbilor străine de către toți europenii, la școală sau în afara acesteia.

După tradiția instituită în Europa începând cu anul 2001, Ziua Europeană a Limbilor a fost sărbătorită, vineri, 26 septembrie 2014 și la Școala Gimnazială "Mihail Kogălniceanu" Dorohoi, printr-o serie de activități în cadrul proiectului "Curcubeul limbilor" (18 – 26 septembrie), activități coordonate de profesorii Sandu Mirela, Condurache Raluca, Mihai Iordana, Bordianu Cristina, Vlăescu Valerian și menite să încurajeze învățarea limbilor străine, să celebreze diversitatea lingvistică și culturală a Europei în era globalizării.

Din seria manifestărilor au făcut parte:

"Ziua Europeană a limbilor" –moment introductiv aparținând elevilor din clasa a VIII-a B cu un material Ppt, despre semnificația zilei de 26 septembrie, orașele multilingve, necesitatea cunoașterii unei limbi străine în context european, modalități de învățare a limbilor străine și curiozități despre limbile vorbite în Europa.

"Let's play with numbers" – joc didactic- limba engleză și matematică. (cl. a V-a B și a VI –a A).

"L' Alphabet parlant" – joc didactic în limba franceză. (cl. a VI- a A, B, C, cl. a VII-a A)

"Did you get the message" – activitate în limba engleză pe marginea unui document autentic (cl. a VII-a A, cl. a VIII-a B)

"Recunoaște imaginea" -concurs de cultură generală despre simbolurile țărilor europene. Echipele din clasele a VI-a A, B și C, participante la concurs, au primit diplome în ordinea clasării.

"Curcubeul limbilor" – moment artistic de muzică și poezie în limbile franceză, engleză, italiană și spaniolă. (Cl. a II-a B, cl. a III-a C)

"Arborele limbilor" – produsul final al proiectului realizat de fiecare dintre cele patru echipe participante.(cl. a VI-a B, a VII-a A, a VIII-a A, a VIII-a B).

Pentru cadrele didactice coordonatoare, pentru elevii implicați în proiect și pentru ceilalți participanți (cadre didactice, elevi, părinți), ziua de 26 septembrie a fost o ocazie de a petrece momente frumoase, învățând și altfel decât în mod obișnuit și contribuind la crearea unei atmosfere plăcute, menite să stimuleze interesul, dorința de a se familiariza și învăța și alte limbi străine decât cele studiate la școală. "Ne-am propus să marcăm Ziua Europeană a Limbilor Străine subliniind importanța învățării limbilor străine și, în același timp, dându-le copiilor posibilitatea de a-și pune în valoare talentul și competențele artistice și lingvistice".

prof. Sandu Mirela

SĂPTĂMÂNA EDUCAȚIEI GLOBALE - 17-21 noiembrie 2014

Securitatea alimentației

Securitatea alimentară este de mult timp și continuă să fie o problemă la scară mondială, aproximativ un miliard de persoane din lume fiind afectate de foamete. Formarea unor atitudini responsabile, cu impact pozitiv asupra viitorului este imperios necesar la orice vârstă, dar este mai benefică, dacă începem la vârsta școlară.

Săptămâna 17-21 noiembrie 2014 a reprezentat, pentru toți elevii școlii o asumare a unui regim de alimentație rațională. Tema „SECURITATEA ALIMENTAȚIEI”- Învățăm să ne păstrăm sănătoșia încurajat copiii și profesorii școlii să inițieze și să desfășoare activități educaționale privind: risipa, sănătatea hranei, responsabilitatea socială, conservarea hranei, protecția consumatorului, antreprenoriat. Activitățile au fost variate: dezbateri, concursuri, expoziții tematice, audiții muzicale, ateliere culinare, întâlniri cu specialiști în nutriție.

Părinții și partenerii implicați au manifestat interesul de a participa la informarea și dirijarea tinerei generații în alegerea unei alimentații sănătoase, iar elevii au înțeles că sănătatea nu înseamnă absența bolii, ci un mod de viață echilibrat, de comportare și de exigență igienică.

Proiectul desfășurat la nivelul școlii a fost apreciat de Inspectoratul Școlar Județean cu premiul I.

prof. Apostol Carmen

Proiectul „Susținem Gimnaziul Kogălniceanu!” – o clauză 8zonată a contractului educațional

Anul școlar 2014 – 2015 a fost marcat și în școala noastră de încheierea contractelor educaționale prevăzute de Legea Educației Naționale nr. 1/ 2011 cu modificările și completările ulterioare, ale Regulamentului de organizare și funcționare a unităților de învățământ preuniversitar aprobat prin OMEN nr. nr. 5.115/2014, ale Legii nr.272/2004, privind protecția și promovarea drepturilor copilului, republicată.

Contractele educaționale s-au încheiat între Școala Gimnazială „Mihail Kogălniceanu” și beneficiarii indirecti ai educației (părinții elevilor) pentru beneficiarii direcți: elevii.

Scopul contractului este acela de a asigura condițiile optime de derulare a procesului de învățământ prin implicarea și responsabilizarea părților implicate în educația elevilor.

Între obligațiile care revin școlii pentru realizarea scopului contractului este și cea prevăzută la art. 1.1. cu privire la desfășurarea, în fiecare an, a proiectului „Susținem Gimnaziul Kogălniceanu !”, proiect prin care fiecare cadru didactic (la nivelul disciplinei) se angajează să desfășoare cu elevii o activitate de promovare a imaginii școlii: concursuri, evenimente cultural-artistice, acțiuni de voluntariat, parteneriate cu Asociația „M.K. DOR - Părinți pentru copii”; activitățile desfășurate vor fi prezentate în revista OCTOGON, pe site-ul școlii: www.gimnaziulmkdorohoi.net și în presa locală.

Cred că această clauză a contractului educațional, dincolo de a fi o obligație, va deveni principala armă a luptei cu inerția în activitatea noastră, un prilej de descătușare și dezvoltare a energiilor creatoare ale dascălilor și elevilor lor, în acord cu misiunea școlii noastre: „Școala Gimnazială „Mihail Kogălniceanu” asigură dimensiunea europeană în educația elevilor, formarea și dezvoltarea unor competențe curriculare și a unor valori atitudinale care să le permită adaptarea cu succes la o societate a cărei vârstă va fi cea a oamenilor educați.”

Rămâne în sarcina noastră să o ducem la bun sfârșit și să transformăm această clauză a contractului educațional într-o stare de spirit a obștii Gimnaziului „Mihail Kogălniceanu” Dorohoi. Consider că derularea, în fiecare an, a acestui proiect va duce la o mai bună cunoaștere și valorificare a creativității, o exersare a spiritului de echipă și o sporire a vizibilității noastre la nivelul comunității locale și nu numai, atât la nivelul dascălilor, cât și al elevilor școlii.

Consiliul elevilor, consiliul profesorilor și Asociația „M.K.DOR-Părinți pentru copii” pot deveni astfel trei dintre punctele care reprezintă vârfurile unui OCTOGON, acesta însemnând: Obște, Creativitate, Trăire, Originalitate, Generație, Ordine, Neodihnă.

Prof. Vlăescu Valerian

STOP BULLYING! Violența distruge, prietenia construiește!

În școlile românești, fenomenul de bullying are o incidență din ce în ce mai ridicată, pericolul venind din falsa impresie de normalitate a acestuia, majoritatea oamenilor acceptându-l ca pe o componentă obișnuită a vieții de zi cu zi.

Bullying este acțiunea agresivă (verbal, acțional și implicit emoțional), desfășurată între două sau mai multe persoane, și începe prin intimidarea unuia de către celălalt. Intimidarea/amenințarea este o încercare agresivă, de obicei sistematică și continuă, în scopul subminării și rănirii cuiva, pe baza unor slăbiciuni percepute la acesta. Deși frecvent asociate cu copiii, agresiunile pot apărea la orice vârstă, iar membrii grupurilor minoritare sunt mult mai susceptibil de a fi hărțuiți la vârsta adultă (în limbaj de specialitate mobbing-ul).

Bullying-ul poate să transforme școala într-un loc de temut, în timp ce aceasta ar trebui să le asigure elevilor un mediu în care să se simtă în siguranță. Prevenirea acestui fenomen este responsabilitatea tuturor și nimeni nu ar trebui să fie indiferent față de acele persoane care se află în incapacitatea de a se descurca într-o asemenea situație.

Pentru diminuarea acestui fenomen, școala noastră a participat, alături de alte școli botoșănene, la proiectul „STOP BULLYING! VIOLENȚA DISTRUGE, PRIETENIA CONSTRUIEȘTE!”, inițiat de Școala Gimnazială Nr. 11 Botoșani, Centrul Județean de Resurse și de Asistență Educațională Botoșani și de Asociația Învățătorilor din Județul Botoșani.

Scopul activităților desfășurate a fost acela de informarea corectă a elevilor din învățământul primar și gimnazial, a părinților acestora cu privire la fenomenul ”bullying”: definire, forme de manifestare, cauze, efecte, statistici privind gradul de escaladare a fenomenului în școala românească, forme de prevenție, modalități de a lua atitudine, de a interveni pentru ei înșiși și/sau pentru alții, în vederea diminuării numărului cazurilor de acest fel.

Elevii claselor a III-a A și a VI-a B, coordonați de inst. Muntianu Miron-Laura, consilier școlar Iftimiciuc Antoneta, dirig. prof. Chirilă Elena și cons. educ. Apostol Carmen, au participat, în luna aprilie 2015, la activități de definire a termenilor, identificare a formelor de manifestare, a cauzelor și a efectelor, au găsit forme de prevenție, modalități de a lua atitudine, de a interveni pentru ei înșiși și/sau pentru alții, în vederea diminuării numărului cazurilor de acest fel.

În același timp, elevii ai școlii au realizat lucrări creații literare/ plastice/grafice etc, prin care au ilustrat informațiile dobândite referitoare la bullying și/sau metode /tehnici/strategii de combatere a lui.

prof. Apostol Carmen

COLABORAREA ȘCOALĂ-FAMILIE

Relația școală – familie — comunitate în contextul schimbărilor legislative

Școala este una dintre instituțiile esențiale ale societății ale cărei rezultate influențează atât evoluția beneficiarilor ei direcți, cât și pe cea a comunităților- beneficiarii indirecti

Pe fondul schimbărilor pe care le traversează societatea românească, în încercarea de căutare și cristalizare a identității, școala are un rol primordial în refacerea identității sociale și valorizarea potențialului uman, în concordanță cu direcțiile europene prioritare de acțiune în domeniul educației:

- identificarea factorilor implicați în domeniul educațional și stabilirea rolului și a responsabilităților fiecărui factor;
- susținerea parteneriatelor cu toți factorii sociali interesați de dezvoltarea educației;
- stabilirea setului de valori care să orienteze evoluția societății și a educației sale.

Școala este o instituție care oferă servicii educaționale, transmite cunoștințe, dezvoltă abilități, formează competențe, norme, valori recunoscute și acceptate social. Ea funcționează într-o comunitate alcătuită din mai mulți factori de educație, care au la rândul lor o ofertă educațională: familia, autoritățile, organizațiile guvernamentale și neguvernamentale, poliție, biserică etc.

Comunitatea este definită în Dicționarul Explicativ al limbii române ca un grup de oameni cu interese, credințe sau norme de viață comune, totalitatea locuitorilor unei localități, ai unei țări, totalitatea celor care trăiesc în același loc și au aceleași obiceiuri, aceleași norme de viață etc.

Din punct de vedere juridic, parteneriatul școală – comunitate se definește ca o înțelegere legală în care partenerii definesc împreună scopul general al parteneriatului și presupune colaborarea strânsă și combinarea avantajelor specifice pentru ambii parteneneri.

Din punctul de vedere al beneficiilor pe care le aduce, parteneriatul poate fi definit ca o modalitate eficientă în realizarea reformei managementului, prin schimbarea modului în care sunt abordate problemele publice, astfel încât soluționarea lor să devină fezabilă prin parteneriat.

Parteneriatul poate fi o soluție pentru alocarea și folosirea resurselor locale, la nivel comunitar, pentru atragerea altor resurse, în vederea rezolvării problemelor comunității.

Ideea de parteneriat între școală și comunitate trebuie să se bazeze pe principiul complementarității serviciilor oferite de către organizațiile care activează în comunitate.

Construirea parteneriatului este un proces deliberat ce implică adoptarea unui management bazat pe colaborare, comunicare și acceptarea diversității, responsabilizarea partenerilor și implicarea reciprocă.

În ceea ce privește relația dintre familie și părinți cele mai frecvente forme de organizare a acestei relații sunt :

- Ședințele cu părinții la clase
- Discuții individuale între cadrele didactice și părinți în cadrul orelor de consiliere și orientare
- Organizarea unor întâlniri cu părinții – lectorate cu părinții
- Implicarea părinților în manifestări culturale ale școlii și activități recreative
- Voluntariat
- Asociația de părinți MK DOR "PĂRINȚI PENTRU COPII"

La nivelul școlii există o strânsă colaborare între diriginții claselor și psihologul școlar, dna Iftimiciuc Antoaneta, aceasta fiind de foarte multe ori invitată și prezentă la toate activitățile, nu numai cele de consiliere dar și de orientare profesională fiind coordonatoare a diverse activități de acest gen. (Ziua porților deschise la Judecătoria Dorohoi, Pomperie activități în cadrul SNAC și CJRAE Botoșani).

Un rol important în comunitate îl au organele administrației publice locale, respectiv consiliile comunale, consiliile orașenești, consiliile județene, care sunt compuse din consilieri aleși prin vot universal, egal, direct, secret și liber exprimat, în condițiile stabilite de lege.

Școala, alături de alte instituții care funcționează în comunitate este direct influențată de nivelul de dezvoltare comunitară. Dezvoltarea comunitară urmărește astfel promovarea „binelui comun” încurajează sentimentul de apartenență al individului la aceasta și-l face responsabil de dezvoltarea ei. Din această perspectivă, dezvoltarea comunitară poate fi definită ca un proces social prin care indivizii dintr-o comunitate se adaptează tot mai bine la aspectele specifice ale unei lumi în permanentă schimbare.

O școală dezvoltată într-o comunitate este motorul dezvoltării comunitare. Școala trebuie să fie deschisă la nevoile comunității, să identifice acele domenii în care poate dezvolta parteneriate comunitare: alternative de petrecere a timpului liber pentru copii și tineri, activități de educație rutieră, educație pentru sănătate, ajutorarea vârstnicilor, a familiilor sărace etc.

O școală dezvoltată este aceea care răspunde unei game cât mai largi de nevoi ale beneficiarilor săi, este deschisă la parteneriate, cu oameni pregătiți și motivați.

Prof. Mihai Iordana

Viitorul începe azi

Consilierea și orientarea carierei este un proces de acordare a asistenței în ceea ce privește instruirea în metode și tehnici de căutare a unui loc de muncă, evaluarea și autoevaluarea personalității în vederea orientării profesionale, furnizarea de informații privind piața muncii și evoluția ocupațiilor. Fără îndoială, acest tip de activități favorizează pași importanți spre viitoarea inserție profesională și socială a absolvenților de gimnaziu

Locul central al acestui proces este ocupat de ELEV, mai precis de implicarea acestuia în procesul de evaluare a posibilităților sale, precum și în luarea deciziilor conform propriului potențial, dar și cu realitățile pieței muncii.

Astfel cu ajutorul psihologului școlar, al diriginților și al celorlalte cadre didactice, elevii sunt îndrumați să-și descopere calitățile, să le pună în relație cu competențele pe care le solicită anumite profesii, să ia decizii referitoare la școlile pe care trebuie să le urmeze în vederea îmbrățișării meseriei dorite. În acest sens sunt oportune activitățile în cadrul cărora elevii se întâlnesc cu persoane de diferite profesii care le dezvăluie tinerilor secrete legate de aceste meserii, avantaje/ dezavantaje ale acestora, etc. Ceea ce trebuie să știe număidecât elevii este faptul că, dacă vor desfășura în viitor o îndeletnicire cu plăcere, vor fi mai eficienți, vor avea mai multe satisfacții, decât dacă vor opta pentru o meserie mai bine remunerată, dar pentru care nu au „chemarea” necesară, competențele solicitate.

În acest context, un rol important a revenit proiectului școlar „VIA”(Viitorul începe Azi), proiect derulat în parteneriat cu liceele din oraș și un alt proiect școlar cu un impact deosebit asupra elevilor din anii terminali intitulat „Care e răspunsul tău la întrebarea «Ce vrei să te faci când vei fi mare?»”. Au urmat apoi și alte activități similare dintre care enumerăm: Ziua porților deschise la Judecătoria Dorohoi, Poliția Dorohoi și la ISU, precum și la instituțiile de învățământ liceal și profesional din zonă. Viitorii absolvenți de gimnaziu s-au arătat extrem de încântați de mediul în care oamenii din aceste instituții își desfășoară activitatea, de traseul educațional și de instituțiile educaționale care îi sprijină să-și vadă visul împlinit.

Acestui demers i s-a alăturat și contabilul școlii, doamna Agavriloaie Maricica, care le-a făcut cunoscute elevilor tainele profesiei de economist. De asemenea, le-a împărtășit, pas cu pas, etapele pe care le-a urmat pentru a îmbrățișa această frumoasă, dar nu lipsită de provocări, profesie: „Meseria de economist este una care implică foarte multă răbdare, capacitate intelectuală, studii informatice și de limba engleză.” A mai subliniat importanța unui contabil în cadrul oricărei instituții: „La instituțiile publice, contabilul șef are obligația utilizării judicioase a fondurilor, în vederea realizării cât mai multor obiective cu fondurile alocate”. Având o vastă experiență în meseria ei, doamna a destăinuit elevilor o mică parte din cursul vieții ei și a mărturisit că, în lupta sa interioară dintre chimie (ceea ce însemna o altă orientare profesională) și matematică, cea din urmă a triumfat și a devenit ceea ce este ea astăzi.

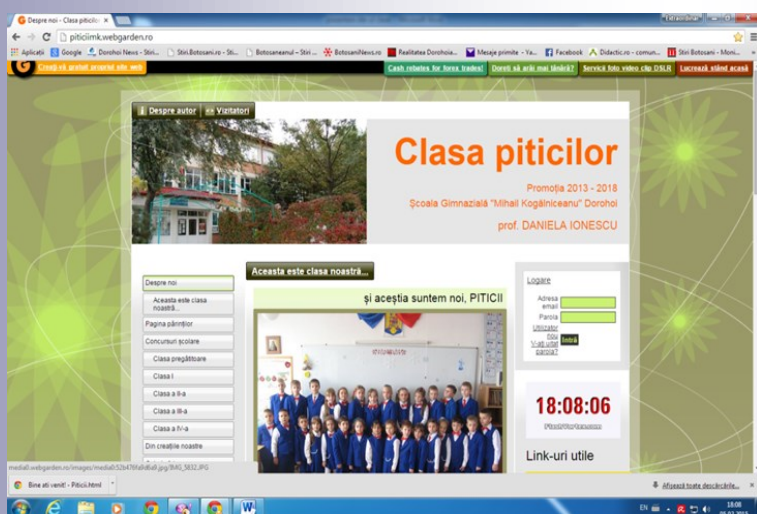
După acest discurs al doamnei, elevii celor două clase au manifestat curiozitate față de meseria de contabil sau de economist și au pus întrebări doamnei. Cu privire la raportul „volum de muncă - remunerație”, doamna contabil a subliniat faptul că, atâta timp cât ceea ce faci este ceea ce îți place și muncești în această direcție, vei fi mereu mulțumit de viața ta și de salariul tău. Într-o notă mai obiectivă, a menționat, întrebată dacă este nevoită să lucreze adesea peste program, că există „zile și zile” și că meseria sa nu este una lineară și simplă; ea interacționează cu întreg personalul și activitatea instituției sale se răsfrânge în mod direct asupra activității ei. Spre final, a fost întrebată dacă ar relege acest drum, în cazul în care s-ar afla din nou în clipa deciziei. Cu o hotărâre uimitoare și demonstrând un devotament care trece de barierele unei simple pasiuni, doamna contabil-șef a răspuns „Da, cu siguranță.”

A fost o experiență plăcută pentru elevi, o experiență care i-a influențat și le-a demonstrat, încă o dată, că o alegere importantă trebuie să se nască dintr-o pasiune și o dorință adevărate. Un aport deosebit în consilierea și orientarea spre viitoarea carieră, l-au avut și întâlnirile mixte părinți – elevi - psiholog - diriginte. În cadrul dezbaterilor s-a subliniat necesitatea formării unui front comun al tuturor factorilor educaționali implicați în pregătirea tinerilor pentru viitor, pentru o societate ale cărei criterii sunt: o pregătire profesională de calitate, disponibilitatea de a învăța pe tot parcursul vieții, spiritul competitiv, eficiența, o bună integrare socială și individuală.

Psiholog școlar, Iftimiciuc Antoneta
Contabil, Agavriloaie Maricica

Web-site-ul clasei – poarta noastră spre lume

Comunicarea este o umbrelă uriașă care acoperă și influențează tot ceea ce se întâmplă între ființele umane.

Arta de a comunica nu este un proces natural ori o abilitate cu care ne naștem. Noi învățăm să comunicăm. Orice comunicare implică creație și schimb de înțelesuri. Comunicarea este esențială, prin ea se creează și se mențin relațiile interpersonale. Omul își dorește să-și comunice experiența sa: ce a văzut, ce a auzit, ce a simțit, ce a gândit sau ce a realizat.

Website-ul clasei www.piticiimk.webgarden.ro de la Școala Gimnazială "Mihail Kogălniceanu" Dorohoi și-a propus să fie o modalitate de comunicare, de trecere în revistă a lucrurilor frumoase, a principalelor activități la care participă copiii, prezentate aici ca într-un "jurnal" ilustrat.

Ideea realizării acestui site a venit în contextul politicii școlare existente în unitatea de învățământ în care îmi desfășor activitatea – Școala Gimnazială „Mihail Kogălniceanu” Dorohoi - și anume, crearea și promovarea unei imagini pozitive în comunitate. Alături de site-ul școlii, site-ul www.piticiimk.webgarden.ro constituie un demers de popularizare a existenței și a activităților școlii și implicit ale clasei pe care o conduc, în prezent clasa I A.

Încă de la preluarea unei noi promoții de elevi, din septembrie 2013, am realizat acest site al clasei, www.piticiimk.webgarden.ro, site care a fost și este, în egală măsură, apreciat dar și util în **popularizarea** rezultatelor obținute la **concursurile școlare**, a celor mai reușite **creații literare și plastice** ale copiilor, a **activităților extracurriculare** desfășurate cu elevii, dar și în prezentarea unor **materiale și informații utile părinților**. După cum se remarcă, site-ul constituie și o **modalitate de monitorizare** a activității extracurriculare și a concursurilor școlare. De asemenea, elevii sunt stimulați să realizeze lucrări literare și plastice de înaltă acuratețe în scopul postării lor pe site. Legătura școlii cu familia este întreținută și prin acest mijloc, părinții fiind în permanență ancurați în activitatea clasei. Tot aici se găsesc și link-uri către alte site-uri educaționale de interes pentru elevi și părinți.

Consider ca existența acestui website și-a atins scopul propus, acela de a constitui o punte de legătură între școală și familie, între școală și comunitate. Site-ul web este primul pas pentru prezența pe Internet a unei organizații, asemănător unui afiș la un spectacol de teatru

Profesor învățământ primar, Daniela Ionescu

Barbacariu Alexandra, VIIA

Sărbătoarea celor 100 de zile de școală

*Prof. învă. primar Halici Mihaela,
Înv. Postârnac Corina-Victoria*

“În alternativa educațională STEP BY STEP se pun bazele atitudinii copiilor de a deveni adulți, activi, influenți, preocupați de soarta celorlalți, pregătiți să aibă un impact asupra lumii în care trăiesc. Învățătorii sunt interesați de “aici și acum” în ceea ce îl privește pe copil. Ei implementează acest obiectiv punând accent pe joc și individualizare, iar elevii își dezvoltă abilitățile de socializare și de stabilire de relații interumane. De asemenea, copiii sunt încurajați să gândească în mod creativ, să-și exprime sentimentele și să recunoască emoțiile celor din jur.”

La Școala Gimnazială Mihail Kogălniceanu, primavara a adus elevilor din clasa pregătitoare C -Step by Step - un dar mimunat: „Sărbătoarea celor 100 de zile de școală”. Plini de emoție, însoțiți de părinți, frați, surori și bunici, elevii din alternativa educațională Step by Step au prezentat colecții de 100 de obiecte. Colecțiile au fost realizate cu trudă și migală, împreună cu părinții, elevii adăugând în fiecare zi câte un obiect. Ele au fost variate și interesante: imagini colectate, șervețele sau nasturi, mărgelă, abțibilduri, jucării, ico-nițe, timbre adunate de pe la cunoștințe, care, pe lângă bucuria rememorării unor momente plăcute, mai au și un alt mare dar, petrecerea unui moment plăcut în com-pania celor dragi.

Să colecționezi este o experiență pozitivă și foarte plăcută, și nu poate fi decât o mică plăcere nevinovată în viață.

Se spune că, psihologic vorbind, colecția și/sau hobby-urile dau o senzație de securitate, de pace, dezvoltă creativitatea și îndemânarea, o lume în care toate elementele sunt în ordine, o lume în care timpul stă pe loc.

Prezentarea colecțiilor elevilor de la clasa pregăti-toare Step by Step a fost împletită cu prezentarea unui program artistic specifi-c zilei de 8 Martie, cu activitatea pe centre, cu jocul și nelipsitul tort aniversar.

Îi apreciem și îi felicităm pe micii colecționari și le dorim drum bun în viața de școlar!

Despre mirajul olimpiadelor...

- *Dragi colegi, așa cum bine știți, olimpiadele școlare sunt competiții pe discipline la care concurenții participă, cel mai adesea, pentru a-și testa achizițiile, performanțele. Ele pot fi socotite adevărate exerciții de punere în valoare a posibilităților școlarilor, întrucât creează un context propice de maximizare a înclinațiilor și a eforturilor acestora.*

Am trăit și eu experiența olimpiadelor și mărturisesc faptul că este benefic să participi la aceste competiții, indiferent de rezultat. La drept vorbind, rezultatul nu exprimă întotdeauna o constatare definitivă despre posibilitățile unui elev. De pildă, un rezultat nesatisfăcător poate conduce fie la dezamăgire, la reducerea performanțelor, la renunțare sau, dimpotrivă, la o reconsiderare a situației, la o repliere; poate motiva mai bine elevul și îl determină să participe din nou. Desigur, nici în acest caz nu există certitudinea unui rezultat mulțumitor, dar important este ca cel în cauză să învețe să se raporteze la o situație de viață, să se autoevalueze, să se maturizeze, să se dezvolte personal. Am citit undeva că eșecul este, de multe ori, o lecție mai prețioasă decât succesul.

Pe de altă parte, există elevi care sunt foarte interesați de o disciplină și participă la olimpiade an de an, devenind niște „profesioniști” ai olimpiadelor. E cazul elevului Anghel Andrei, premiat în acest an, 2014-2015, la etapa națională a două olimpiade distincte: „Lectura ca abilitate de viață” și Olimpiada de limbă, comunicare și literatură română.

- Andrei, se poate vorbi de un miraj al olimpiadelor?

Ei bine, aceasta este o întrebare bună. „Mirajul olimpiadelor” reprezintă pentru fiecare un alt lucru. Pentru unii, poate fi o provocare și o nouă încercare de a-și confirma valoarea. Alții participă pentru a-și verifica cunoștințele și a se autoclasa într-un top competițional. Sunt și dintre cei care participă la olimpiade pentru a încerca aroma dulceagă a succesului, dar care nu reușesc. Poate fi o iluzie pentru mulți: ceva aievea la început, aproape tangibil, pe care, cu o secundă înainte de a-l atinge, se preface în fir de nisip. Presupun că e frustrant ca cineva să participe repetat la olimpiade și să nu se afle printre câștigători. E cu atât mai lăudabil gestul celor în cauză de a încerca din nou, „la anul”; până la urmă, toți cei care merită vor simți, măcar o dată, gustul succesului.

- Cum te-ai pregătit pentru olimpiadă?

Pregătirea pentru olimpiade s-a desfășurat pe mai multe planuri, lucru datorat structurii olimpiadelor la care am participat: ambele au presupus două probe, cea scrisă și cea orală. Pregătirea a constat în rezolvarea subiectelor din anii anteriori, analize de text, lectură intensivă, discuții pe anumite teme cu doamna profesoară. Totul a fost realizat sistematic, metodic, iar pregătirea s-a întins pe mai multe săptămâni. Consider că acesta este un factor important pentru a fi eficient: să muncești constant pe o perioadă îndelungată, nu să exersezi un volum imens într-un interval temporal redus.

- Cum ai făcut față emoțiilor?

Sincer vorbind, nu am fost stăpânit de emoții uriașe; cele care au existat au fost, după cum se poate vedea, constructive. Ele m-au responsabilizat și m-au făcut să îmi doresc reușita.

- Cum a reacționat familia ta după aflarea rezultatelor?

Familia a fost, în mod firesc, cuprinsă de încântare, extaz aș putea spune (deși exagerez puțin). Am trăit conjugat bucuria succesului și satisfacția muncii. Simplitatea și sinceritatea sentimentelor lor m-au copleșit. E de-a dreptul minunat, unic să îi ai alături pe cei dragi și să împărtășești mulțumirea lucrului bine făcut cu ei.

- Presupun că nu ai pășit pe un „teren viran”. Spune-mi ceva despre palmaresul tău.

Așa e. Am prins gustul olimpiadelor încă din primul an de gimnaziu, din clasa a V-a, când am obținut Premiul al III-lea la etapa națională a Olimpiadei de limbă, comunicare și literatură română, la Târgu-Jiu. În anul următor, m-am calificat, din nou, la două etape naționale: cea a Olimpiadei „Lectura ca abilitate de viață” de la Bistrița, la care am obținut Premiul al III-lea și la etapa națională a Concursului „+/- Poezie” de la Focșani, unde m-am clasat pe locul patru. Anul acesta a fost, dacă ar fi să privesc retrospectiv, cel mai prolific, iar rezultatele atestă acest lucru. Număr deja participări la șase etape naționale a olimpiadelor, de la toate întorcându-mă cu premii/mențiuni, și în toamna acestui an voi bifa și participarea la etapa internațională a olimpiadei de lectură (Constanța).

- Descrie, pe scurt, relația ta cu doamna profesoară de limba română.

A fost o relație mentor-discipol cu totul și cu totul specială, care s-a întemeiat pe o comunicare excelentă. Am învățat de la dumneaei să nu mă complac în autosuficiență, să citesc, dar nu orice, să explorez o idee până în substraturile ei, să văd dincolo de lucruri, să despic firul în patru, să caut esențele, să nu fiu superficial, să fiu precaut, reticent și interogativ, să-mi cântăresc cuvintele, să nu fiu banal, să revin asupra formulărilor, să fiu exigent cu mine însumi și alte, alte lucruri care țin de o alchimie a succesului...

- Cum e să fii cel mai bun?

E o responsabilitate să îți asumi acest rol de „cel mai bun”, să știi că oamenii își pun speranța în tine și că reprezinți nu doar pe tine, ci și pe ai tăi, și școala ta, iar mai apoi localitatea și județul. Însă e o responsabilitate plăcută cu care m-am obișnuit și pe care mi-aș dori-o și în continuare, în anii care vor urma. Timpul va decide...

- Lectura te determină să vezi altfel lumea?

Cu siguranță, da. Lectura înseamnă călătorie spre mine, coborâre spre ființa mea, interogarea sinelui, căutarea unor răspunsuri și nașterea altor întrebări. Ajungi să-ți asumi identitatea unor personaje și destinele lor, iar aceasta te face să vezi orice lucru din perspective multiple.

Barbacariu Alexandra, VIA

*Interviu realizat de Condurache Flavia,
elevă a clasei a VI-a A*

Pagină din jurnalul unei olimpice

Calificarea mea la etapa națională a Olimpiadei de limbă, comunicare și literatură română de la Brăila m-a bucurat mult. Am trăit, într-o singură clipă, un amalgam de emoții. Nu știam însă ce mă aștepta în continuare...Am luat-o ca pe o experiență diferită și am continuat să lucrez sub îndrumarea doamnei profesoare de limba română, care mi-a insuflat pasiunea pentru această disciplină și pentru lectură. Nu ascund faptul că, în egală măsură, am continuat să și sper la un punctaj bun, căci, până la urmă, reprezentam la Brăila județul, școala, clasa și... nu-mi era tocmai indiferent.. Privind în urmă acum, știu că participarea la etapa națională presupune mult mai multă muncă, căci *Dumnezeu hrănește păsările care dau din aripi.*(...)

A venit și ziua plecării. Era ora cinci și jumătate, când am ieșit din casă. Mi-am luat rămas bun de la Ciocolată, câțelul meu, și am plecat. (...). Drumul mi s-a părut lung și plictisitor. Ceea ce mă însuflețea însă era imaginația mea. În plus, "muream" de nerăbdare să îmi văd camera, să aflui cine va fi colega mea de cameră, să văd orașul devenit, pentru câteva zile, *capitala limbii române.*(...)

Am intrat în Brăila. Eram tensionată și curioasă. Am coborât. Călăuza noastră ne-a condus la locul de cazare. Pe o pancartă mare, albă, cu litere de tipar scria HOTEL LACU SĂRAT. Am intrat în camera pe care am ajuns să o îndrăgim. La sfârșit, ne-a părut rău că plecăm, parcă prea repede. Era camera cu numărul 112, al cărui 2 cădea mai mereu. Și în ciuda faptului că același număr reprezintă telefonul prin care pot fi contactate Urgențele, nu s-a întâmplat nimic. Am despachetat, am mâncat ceva din cele rămase de pe drum și, curios, nu am mai avut timp să ne odihnim.

Trebuia să mergem la festivitatea de deschidere a olimpiadei, la Casa Tineretului Brăila. Acolo, după ce am fost întâmpinați cu încurajări de către organizatori, am vizionat un frumos spectacol de teatru oferit de elevii Liceului de Arte. Melodia din spectacol urma să fie fredonată de mulți dintre elevii participanți. Indiferent de locurile pe unde ne-am tot perindat, trebuia să auzi măcar doi copii care cântau : "La noi la Brăila, la tanti Elvira...". După timpul frumos petrecut acolo, ne-am întors și am cinat. Apoi, toată lumea a plecat în camere, căci marți dimineață urma temuta probă scrisă.

Am avut emoții, dar nu prea multe, fiind obișnuită cu atâtea probe scrise. Subiectul a fost frumos, pe potriva vârstei noastre. Am ieșit din sala de examen cu mai puțin entuziasm, decât atunci când am intrat. Tot marți am mers la întâlnirea cu scriitorii Nicolae Băciuș și Bălan Zamfir și am participat la lansarea de carte a autoarei Roxana Vornic, "Atlantida". De asemenea, criticul literar Bălan Zamfir și-a exprimat opinia cu privire la cartea Roxanei Vornic. Cel mai mult m-a impresionat totuși cartea Dianei Andreea Ilie, o elevă de doar 14 ani, care, în vacanța de vară, a reușit să scrie un roman întreg, pe care eu l-am citit pe nerăsuflăte în două zile și căreia i-am făcut și reclamă la o activitate organizată de Ziua Internațională a Cărții, de doamna noastră de română ("Recomandă-mi o carte!").

Miercuri a urmat proba orală. Mărturisesc că am avut niște emoții groaznice. Tremuram... și nu de frig. Dar a fost bine. Doamnele din comisie erau foarte drăguțe și au zâmbit atunci când au aflat că vin dintr-un oraș apropiat de pământurile pe care se juca Eminescu când era copil. Nu știu cât a durat discursul meu, dar dintre cele cinci eleve din sală care au prezentat subiectele, eu am vorbit cel mai mult și s-a dovedit ulterior că am vorbit și bine.

Nu prea cred în noroc, dar mă întreb dacă semnifică ceva faptul că am tras biletul numărul 1. Oricum, eram mulțumită de prestația mea de la oral... După aceea, în după-amiază cu pricina, am avut timp liber, deci ne-am plimbat prin oraș. Nu prea mi-a priit mie plimbarea aceea, căci ardeam (la figurat vorbind) de curiozitate. Rezultatele la proba scrisă aveau să apară în acea seară, după cină. Dezamăgirea a fost mare pentru mulți. Fețe înlăcrimate urcau scările urmând, probabil, să se încuie în camera și să-și verse amarul... Am zăbovit în cameră până să se elibereze holul. Când am văzut rezultatul, m-am simțit ca și cum aș fi căzut într-un neant nesfârșit. M-am uitat încă o dată, și încă o dată... Era adevărat... 95 de puncte. Am fost dezamăgită de mine, dar degeaba... Acum știu că a fost un rezultat bun, dat fiind faptul că m-am clasat în prima treime. Era totuși mulțumitor... Am mers în cameră... nu puteam dormi, așa că eram trează când am primit mesajul cu punctajul de la proba orală... 120. Am fost bucuroasă, deși într-un fel mă așteptam. Din acel moment, emoțiile au dispărut. Mi-am făcut media, care urma să fie punctajul meu final: 107,5. Era bine, chiar foarte bine... Apoi în sfertul de noapte care mai rămăsese, am dormit.

Joi, relaxare totală. Toată ziua - liber. După - amiază, după afișarea rezultatelor finale, program cultural. Am vizitat *Casa Nicăpetre și Casa Memorială „Panait Istrati”*. A fost frumos. Am fost și cu vaporul ... După toate acestea, am mers iarăși la Casa Tineretului Brăila, pentru festivitatea de premiere. Încă nu știam dacă voi obține vreo distincție. S-au acordat Premiile I, II și III. Mențiunile s-au scurs rând pe rând; la fel se risipeau și speranțele mele... Au început Mențiunile la clasa a VI-a, așa că m-am așezat pe jos, așteptând să se termine (căci numai erau locuri și trebuia să stăm în picioare). Au urmat celelalte mențiuni, la clasele a VII-a și a VIII-a, apoi Premiile speciale. Nu erau în ordine, adică după clase. La un moment dat, s-a strigat: "Fodor Ruth de la școala...". Eu deja nu mai auzeam. Nu știam dacă se vorbește despre mine, dacă mai există cineva cu numele acesta de la școala mea... NU... Cineva m-a împins și mi-a spus să merg. Schițând un zâmbet, am urcat pe scenă, unde mi s-au înmănat diploma și cărțile... care, deși groase, păreau ușoare ca fulgul. Nu mai știu când, cum am coborât treptele acelea... Tot ce știu e că eram fericită, foarte fericită.

Am mers la hotel și, în grabă, ne-am făcut bagajele, am mers la cină și am luat drumul spre casă. Călătorind noaptea, drumul mi s-a părut mai ușor, căci am reușit să adorm. În plus, și eu, și Andrei, colegul meu dintr-a VIII-a, ne întorceam bucuroși de rezultatele obținute. Totul era bine și frumos, așa că nici nu mai simțeam oboseala...

Am vrut, în primul rând, să-mi demonstrez mie că pot. M-a motivat dorința de a-mi depăși limitele. A fost o experiență pe care aș repeta-o oricând. Olimpiada de limbă, comunicare și literatură română m-a călăuzit spre iubirea limbii materne și e o provocare pentru a o cunoaște mai profund.

*Fodor Ruth Estera, clasa a V-a A,
reprezentantă a județului la etapa națională a Olimpiadei de*

Murărescu Andreea, VIIA

CĂLĂTOR PRIN ORAȘUL MEU...

Material realizat în cadrul unui proiect de către elevii
clasei a-VII-a A

Copil pe meleaguri dorohoiene

Dorohoi, în vechime, Orașul Trandafirilor, este situat pe cursul superior al Jijiei, într-o zonă colinară pitorească, cu dealuri domoale și văi largi, cu râuri ce curg alene și întinse iazuri, cu livezi bogate ori cu păduri de foioase în care mai trăiesc fiare sălbatice.

Aici este orașul în care copilăresc, iar fiecare loc are istorioara sa. Acesta ascunde peisaje de poveste, care îți transmit o stare pozitivă și te eliberează, ca prin magie, de tot stresul. De pe dealuri, poți observa minunăția fiecărui anotimp. Primăvara, când ghiociei scot capul din stratul subțire de zăpadă, păsărelele călătoare se întorc, înmuguresc pomii, natura începe să se coloreze. Vara, soarele e arzător, iar fluturii jucăuși aleargă din floare în floare. Copiii de toate vârstele savurează din plin vacanța mult așteptată. Toamna tristă aduce frunzele ruginite și uscate, mirosul frigului, roadele delicioase ale pomilor, trimite departe păsările călătoare și căldura cotropitoare a soarelui. Iarna împrăstie pe pământ o sumedenie de fluturi albi de zăpadă, mici și gingași. Indiferent de anotimp, copiii se bucură de frumusețile naturii dorohoiene și de ceea ce poate ea să ne dăruiască.

Copilăria este lumea mirifică de unde lipsește tristețea. Copiilor li se citește mereu pe față veselia, iar grijile îi ocolesc cu încăpățănare. Parcurile și cartierele Dorohoiului sunt pline de chiote și de râsul copilașilor, iar sufletele lor pline de iubire zboară precum fluturii suavi în lumina caldă a soarelui de primăvară.

De luni până vineri, trotuarele pavate sunt străbătute de școlari și preșcolari, cu ghiozdanele în spate, mai mari ca ei. Școlile cuprind sute de elevi, care învață lucruri folositoare în viață, pentru ca, după câțiva ani, să pătrundă în lumea matură, mult mai dură decât cea a copiilor, lipsită de probleme.

Străzile ascultă zgomotul mașinilor și clădirile privesc tăcute tumultul lor. Clădirile cele mai importante și încărcate de istorie sunt: Catedrala Dorohoiului, Primăria, Muzeul de Științe ale Naturii, Biblioteca, Sala Teatrului, Casa de Cultură, Clubul Copiilor, Biserica Sfântul Nicolae, Casa Memorială "George Enescu".

CĂLĂTOR prin orașul meu

Motto:

„Fiecare pic de pământ își are istoria lui,
dar trebuie să tragi bine cu urechea, ca s-o
auzi și trebuie un dram de iubire ca s-o
înțelegi.”

Nicolae Iorga

La Dorohoi s-au născut, au învățat sau și-au desfășurat activitatea oameni care i-au făcut cinste.

Creația marelui George Enescu își trage seva de pe plaiurile Dorohoiului, unde a trăit în anii tinereții. Savantul și matematicianul Spiru Haret a învățat primele clase la Dorohoi, folcloristul preot Dimitrie Furtună, scriitorii Păstorel Teodoreanu, Sașa P. regizorul Dan Pita, actorii Octav Cotescu, Dan Condurache, Rodica Ștefan Tapalagă și mulți alții.

În anul 1495, Ștefan cel Mare zidește în marginea estică a târgului biserica cu hramul Sf. Nicolae, pe coama dealului, înconjurat de jur împrejur de apele Ezerului.

În 1499, după zdrobirea oștilor polone ale lui Ioan Albert pe teritoriul comunei Vârfu Câmpului, Ștefan cel Mare se retrage la Dorohoi pentru odihnă și reculegere.

În 1568, Alexandru Lăpușneanu stabilește la Dorohoi Vornicia Țării de Sus, care ține până în 1778, adică 210 ani. Acest lucru a dus la creșterea însemnătății politice și economice a acestui oraș, care era și reședință a ținutului cu același nume.

Prima pecete a orașului datează din prima jumătate a secolului XVII.

Ca urmare a deselor încălcări dușmane și a oscilării Moldovei între turci și ruși, care la finele sec. XVII își disputau suzeranitatea asupra Moldovei, Dorohoiul pierde mult din importanța sa economică, lucru precizat de Dimitrie Cantemir în „Descriptio Moldaviae”.

În perioada Unirii Principatelor Române, Dorohoiul a cunoscut o vie activitate politică, aici luând ființă încă din 1856 un Comitet al Unirii.

Populația a susținut reformele lui Al. Ioan Cuza și ale primului ministru Mihail Kogălniceanu care „a fost reprezentantul de frunte al Dorohoiului în Divanul ad-hoc al Moldovei din 1857”.

Prin noua lege administrativă dată în timpul lui Al. I. Cuza, Dorohoi devine reședința județului cu același nume având ca pecete un rac, simbol al bogăției de raci și pește.

În Războiul de Independență, 1877-1878, dorohoiienii și-au adus din plin contribuția.

În a doua jumătate a sec. XIX-lea, populația târgului Dorohoi a crescut simțitor datorită emigrărilor din Bucovina, ajungând la 9313 de locuitori, conform recensământului din 1889.

Deși orașul Dorohoi nu era foarte dezvoltat la începutul sec. al-XX-lea, totuși aici exista o puternică viață comercială, care depășea în unele privințe, chiar unele orașe din jurul său. Între cele două războaie mondiale, Dorohoiul se afirmă doar printr-o mișcare culturală intensă sprijinită de poeții Arthur Stavri și Ion Pillat și o serie de intelectuali locali: avocat Gheorghe Burghel, preot Dumitru Furtună și alții.

Dorohoiul cunoaște cea mai mare dezvoltare a sa abia după 1968 când orașul a fost vizitat de Nicolae Ceaușescu, șeful statului de atunci.

După 1989 economia orașului cunoaște o înrăutățire, prin dispariția întreprinderilor care l-au făcut cunoscut, precum și imensa majoritate a atelierelor meșteșugărești.

Catedrala este o clădire veche, construită din lemn, cu o arhitectură specifică zonelor muntoase, ridicată în anul 1779, din bârne de stejar. Muzeul de Științe ale Naturii deține exponate interesante. Sala Teatrului găzduiește spectacole de dans, de teatru, serbări... La Casa de Cultură și la Clubul Copiilor sunt valorificate talentele copiilor care evoluează cu ajutorul profesorilor. Biserica "Sfântul Nicolae" este ctitoria domnitorului Ștefan cel Mare, în urma unei bătălii câștigate. În Casa Memorială "George Enescu" a trăit regretatul compozitor, violinist, pedagog, pianist și dirijor.

Acest oraș e un teritoriu vast, încărcat de istorie, iar noi, cetățenii lui, construim aici amintiri pentru a nu-l uita niciodată, oriunde soarta ne va purta, de-a lungul timpului.

*Dumitraș Diana-Maria
clasa a-VII a A*

Gânduri dintr-o toamnă de vis

Frunze ruginii cad ușor din cireșul crescut în fața camerei mele. Este o toamnă parcă nefiresc de frumoasă. Seamănă cu o vară prelungită.

În orașul meu e sărbătoare... sărbătoarea orașului. Străbat străzile și constat că s-a schimbat atât de mult. Bunicul meu îmi zicea „târg”, iar eu înțelegem că acesta înseamnă „oraș vechi și prăfuit”. Sunt câțiva ani de când orașul meu a înflorit, la propriu. Îmi place să mă plimb cu bicicleta și să admir frumusețile din oraș.

În cursul săptămânii îmi place să-i privesc pe copii, colegi sau nu cu mine, îndreptându-se spre școlile în care învață. Și mă gândesc ce frumoase sunt acestea! Toate sunt reabilitate, dotate cu săli de sport, cu încălzire. Dorohoiul este un oraș care îți picură liniște în suflet. Nu-mi dau seama de unde vine această stare, dar o simt, mai ales seara, când forfota străzii se potolește, iar eu visez cum va fi când va trebui să plec mai departe, în viață, spre alte meleaguri. Sunt sigur că voi fi legat mereu de acest oraș din nordul Moldovei, căruia îi voi spune cu mândrie, „orașul meu natal”.

Deși toamna se spune că este anotimpul tristeții, eu cred că, pentru Dorohoi, este un timp al bilanțului, și nu numai pentru că „Toamna se numără bobocii”, ci și pentru că toamna se întâmplă multe lucruri minunate.

Unul dintre acestea este și sărbătoarea orașului care are loc la începutul lunii octombrie.

Mi-ar plăcea ca și eu să contribui cu ceva, la reinventarea acestui oraș, care se remarcă și acum prin clădiri care respiră istorie, dar și prin altele, moderne și cochete.

Mă simt mândru că sun locuitor al acestui oraș și vă pot spune sincer: iubesc Dorohoiul!

Cojocariu Teodor- clasa a VII-a C

Stihuri dedicate orașului natal - Puiu Sânziana, clasa a VI-a A

Catren de Dorohoi

De-aș da timpul înapoi,
Să mă nasc a doua oară,
N-aș alege altă țară
Și-aș vrea tot în Dorohoi.

Melancolie nocturnă

Aud în noapte mieunând pisei
Căței urlând spre luna de melasă,
Tresar prin somn visând că sunt acasă,
În vechiul târg pe nume Dorohoi.

Nostalgie de toamnă dorohoiană

S-a dus, s-a trecut, s-a sfârșit,
S-a stins, a zburat, s-a topit
De parcă nici n-ar fi venit
Vreodată, vacanța mare.

Și picură streșina... pic!
Și soarele e tot mai mic
Și-mi vine poeme să zic
De frunze uscate și școală.

Orașul meu crește

Parcă ieri ar fi azi...
Între mine și tata e o punte
De borduri, garduri vii și castani
Risipiți pe drumul
Dintre casă și școală.

Am crescut împreună
La o zvârlitură de băț peste timp,
În același oraș care-a crescut
Împreună cu noi, rămânând totodată
Același.

Plimbare prin Dorohoi

Și mi-am însoțit bunica...
De la Stadion spre Ghica
Am trecut pe la Favola
Unde am băut o Cola.

Mai în jos de primărie,
Unde blocul turn se-nalță
Am luat-o către piață,
Trecând pe la florărie.

Pe bulevardul cu pavele
Încins ca un cuptor de copt,
Mergeam încetișor, alene
Până-am ajuns la Școala Opt.

Și tot așa mergând apoi,
Lăsai în urmă Plevna toată
Și m-am trezit că deodată
Nu mai eram în Dorohoi..

Mereu tânărul... Dorohoi

Poate a fost șansa mea să mă nasc în martie; de aceea orice început de primăvară îmi aduce în suflet tulburătoarea lumină a renașterii. Soare mult, raze proaspete care năvălesc și mângâie pământul, iarba însetată de viață, plâpândeale flori ce se scaldă în soare, cer albastru, sunt semnele unei primăveri tinere care, asemenea celor care cresc odată cu plaiurile natale, luminează gândurile cu cascade de puritate.

Am vorbit despre primăvară, pentru că locurile natale înseamnă trezire la viață. Priviți în orice zi, chiar dacă nu e primăvară, orașul meu natal și-mi veți înțelege toate trăirile la schimbările cotidiene.

Făcând o plimbare de la un capăt la altul al bătrânului și mereu tânărului Dorohoi, îmi veți da, poate, dreptate.

Rotariu Georgiana, clasa a VI –a B

Frunzuc Alexandru, VB

TRADIȚIILE - EXPRESIE A IDENTITĂȚII NOASTRE SPIRITUALE

Tradiții de pe valea Ibăneșei

Deși învăț la Școala Gimnazială „Mihail Kogălniceanu” Dorohoi, eu locuiesc împreună cu familia mea în satul Cordăreni, foarte aproape de orașul Dorohoi, motiv pentru care pot face naveta. Vă mărturisesc faptul că sunt o mare iubitoare a tradițiilor din zona Cordăreni și mă implic alături de familia mea în manifestări folclorice de tot felul. Iubesc cel mai mult tradițiile legate de sosirea Crăciunului și a Anului Nou pentru că sunt cele mai vesele de peste an.

Vă voi dezvălui câteva dintre obiceiurile din comuna Cordăreni:

Jocul Caprei începe cu anunțarea caprei de către cioban, care cere permisiunea gazdei de a cânta și a dansa; dacă aceasta acceptă, ciobanul sună din corn și pocnește din harapnic pentru a începe muzica și jocul caprei. Capra joacă până cade jos de osteneală, dar este ridicată prin descântecele babei și ale moșneagului sau prin dibăcia „doctorului” și începe din nou să joace. Capul caprei este confecționat din lemn de mestecăn, cioplit în formă cât mai apropiată de reprezentarea naturală a acestuia, partea de jos a botului fiind lucrată dintr-un lemn aparte, prins cu un cui, în așa fel încât, trăgându-se de sfoara cu care este prins, botul caprei să clămpănească. I se pun cornițe și canafuri (fundite din ață roșie), iar cel care manevrează capra, din când în când mai behăie, pentru ca jocul să fie cât mai real.

Jocul de Căiuți este un alt obicei întâlnit în zona Cordăreni, satul meu natal. Ca joc de Anul

Pintilei Robert, VA

Nou, **Căiuții** au o largă răspândire în majoritatea satelor din comună. Și astăzi jocul este practicat, dar nu pentru semnificațiile simbolice, uitate de mult, ci mai ales pentru spectaculozitatea dansului. De aceea, tinerii aleși pentru acest dans trebuie să fie buni dansatori, exprimând prin joc vitalitatea și forța exuberantă a tinereții. În timpul dansului, jucătorii de căluț poartă în mână capul de căluț lucrat din lemn și învelit în pânză roșie sau albă, cu coama din păr de cal la care se adaugă și alte elemente ornamentale (hurmuzi, panglici, beteală, oglinzi).

La mijloc, poartă două site care se acoperă cu o fustă din pânză albă. Sita din spate are la capăt o coadă tot din păr de cal. În timpul jocului, căiuții își păstrează cadența cu ajutorul flui-erăturilor. La comanda căiuților se află un tânăr în costum național, care, prin strigăturile lui, anunță următoarea mișcare a căiuților.

Jocul Ursului este un obicei admirat de public de Anul Nou, mai ales în zona Botoșani. Urșii joacă la comanda ursarului, îmbrăcat în costum popular. După executarea numerelor din timpul dansului, urșii se mișcă independent, simulând viața lor liberă în mijlocul naturii; se iau la trântă, fac tumbe, chiar atacă, în joacă, ursarul. Pregătirea capului de urs de Anul Nou se face prin întinderea unei blăni pe un suport metalic, astfel redând aspectul natural. Restul corpului este acoperit de o blană de urs, care a fost prelucrată în prealabil. În mână, ursul ține un ciomag frumos ornat cu canafuri și zurgălăi.

Jocul Mascăților reprezintă o formă de manifestare a oamenilor prin care se dorește alungarea spiritelor rele. Măștile sunt confecționate din materiale naturale (lână, piei) înfățișând chipuri urâte, doar așa reușind să-și atingă scopul de a speria urâtul și răul. Dansul este unul lent, plin de mișcări comice ale dansatorilor, care stârnesc amuzamentul și bucuria spectatorilor. Toate aceste jocuri sunt acompaniate de fanfară cu melodii specifice fiecărui joc.

Acestea sunt tradițiile îndrăgite de mine de pe valea Ibăneșei.

Dumitraș Diana, clasa a VII-a A

Formația de dansuri “Cordăreanca” din satul Cordăreni. Toți membrii familiei mele reprezintă personaje din obiceiurile de iarnă. Acest ansamblu se prezintă la diferite spectacole cu datinile și obiceiurile specifice zonei comunei Cordăreni.

Straiul de sărbătoare al buneilor-costumul popular

Pentru că trăim într-o lume multiculturală, identitatea națională e cu atât mai prețioasă. Consider că portul popular este expresia spiritului românesc și ne reprezintă. Mă simt foarte atașată de el pentru că reprezintă legătura noastră cu trecutul (cu generațiile anterioare), amintindu-ne de rădăcinile noastre.

Costumele tradiționale specifice comunei Cordăreni sunt confecționate de gospodine care păstrează cu sfințenie autenticitatea și frumusețea portului popular din vechime.

Costumul popular femeiesc este compus din: ie sau cămașă, poale, chingă (cingătoare), catrință, bundiță, batic (*bariz, bertă, casîncă*), “ochinci”, pantofi sau ghetuțe, “colțuni” de lână (ciorapi), suman.

- **Cămașa** sau **ia** este confecționată din pânză țesută de in sau pânză de bumbac. Pe mâneci și piept sunt cusute motive florale în culori vii: albastru, verde, mov, galben și roșu. Motivele predominante ale comunei sunt: florile de mac, formele geometrice, liniile frânte etc. Toate motivele sunt cusute în cruciulițe foarte mici și dintr-un singur fir de ață, pentru finețea și eleganța întregului ornament. Umerii cămășii sunt încărcăți de motive ornamentale, iar pentru a fi evidențiate florile cusute, sunt folosite culori aprinse. Cămașa este strânsă în jurul gâtului și la mâneci cu un șnur împletit cu igliță (instrument folosit pentru confecționarea ciorapilor de lână și a ciupicilor).

- **Poalele** sunt confecționate din același material și în partea de jos se regăsesc aceleași motive ca la cămașă. Poalele vor fi mai lungi decât catrința, în așa fel încât să se vadă ornanentul cusut.

- **Catrința** este țesută din lână cu dungi verticale.

- **Chinga** sau *cingătoarea* este țesută din părul ales din lâna oilor care este tors în fir foarte subțire, după care se țese în stative (nume vechi folosit pentru războiul de țesut). Ca și culori sunt folosite: roșu, verde, albastru, portocaliu sau galben, lâna fiind vopsită în aceste culori cu ierburi, fructe și rădăcini .

- **Bundița** sau *cheptarea* este confecționată din piele albă sau stofă țesută mai gros. Este împodobită cu broderie în culori aprinse, folosindu-se aceleași motive ca și la cămași. Pe marginile bundiței se folosește "prim" (un ornament) din pielică de miel brumăriu.

- **Colțunii** (ciorapii) sunt împlețiți din fir de lână brumărie spălată, scărmanată si toarsă .

- **Ochincile** sunt încălțări confecționate din piele de porc, legate cu nojițe de piele pe laba piciorului, iar pe gambă cu ață din păr de cal confecționată la "sucală".

- **Baticul** este de preferință roșu cu flori mari; casınca de culoare neagră se purta când era frig.

- **Sumanul** este confecționat din lână chiuată (bătută) de culoare maro, croit clos cu un șnur aplicat în diverse forme.

Costumul popular bărbătesc este compus din: cămașă cu poale, brâu, ițari, bundiță, căciulă sau pălărie, ochinci sau cizme, colțuni de lână (ciorapi), suman.

-**Cămașa** și **poalele** sunt confecționate din pânză țesută de in sau pânză de bumbac cu motive mai simple și sobrietate cromatică. Florile sunt cusute cu cruciulițe pe un singur fir .

- **Brâul** este țesut în stative din lână vopsită, roșie, cu lățimea de 12-14 cm cu linii verticale albe .

- **Ițarii** sunt lucrați din stofă de lână albă sau bumbac de grosime medie , croiți tip "pană".

- **Bundița, ochincile** și **colțunii** sunt asemănătoare cu cele din portul

femeiesc.

-**Sumanul** este lucrat tot din lână chiuată de culoare maro sau neagră, având lungimea până sub genunchi, cu guler înalt , cu bunghi (nasturi) mari și șnur decorativ.

Dumitraș Diana, clasa a VII-a A

În imaginea alăturată, sunt eu cu tatăl meu, în timp ce descriam portul popular, în cadrul unei șezători.

UN ANOTIMP NUMIT „EMINESCU”

Clipe de nemurare eminesciană

A devenit o tradiție ca, la fiecare 15 ianuarie, Școala Gimnazială „Mihail Kogălniceanu” din Dorohoi să aducă un omagiu celui care, prin creația sa, reușește încă să ofere cititorilor clipe de reculegere, de... nemurare.

În această zi încărcată de eternitate, s-a desfășurat activitatea educativă extracurriculară EMINESCU — CLIPE DE NEMURIRE. Activitatea s-a înscris într-un proiect mai amplu, derulat în parteneriat cu Biblioteca Municipală Dorohoi, precum și cu Școala Gimnazială nr. 1, din Dorohoi.

Sufletele tuturor participanților au vibrat la unison în *sanctuarul* cultural dorohoian - Biblioteca Municipală, unde elevi ai celor două școli partenere l-au omagiat pe *poetul nepereche*.

Elevii claselor a IV-a B (învățător Onciu Gheorghe), a-V-a A, a-VI-a A, a VI-a B, și a VII-a C,

îndrumați de doamnele profesoare Muntianu-Miron Laura, Bordianu Cristina și Apostol Carmen, alte cadre didactice invitate, părinți, cu toții s-au adunat, câteva ora mai târziu, la Centrul de Documentare și Informare al școlii. Într-o atmosferă emoționantă, au redescoperit în adâncul cuvintelor „ce exprimă adevărul” esența spiritualității românești.

Activitatea a avut caracter interdisciplinar, elevii cu înclinații spre arta picturală participând la concursul de poezie ilustrată „Mihai Eminescu”. Lucrările lor au fost apreciate cu premii și diplome.

Profesor, Apostol Carmen

Iată câteva dintre gândurile adresate de elevi îndrăgitului poet:

Dorohoi, 15 ianuarie 2015

Dragă Domnule Eminescu,

În miez de iarnă, din Moldova ce păstrează vie amintirea în sufletul ei molcom, cu gând sfios și inima în palme, îndrăznesc a vă scrie câteva rânduri fugare. Vă scriu dumneavoastră, stăpân peste râu și ram, peste cuvânt și rimă, deci iertați spaima ce-mi răzlețește mie spusele mărunte.

Dar e ianuarie 15 și, deși „trecut-au anii și mută-i gura dulce-a altor vremuri”, „icoana stelei ce-a murit... ne urmărește încă”. Cu ochii minții, neîndrăznind a vă tulbura, vă însoțim pe *cărarea spre izvorul* unde și astăzi lebăda mai *pleacă-n trestii să se culce*. Cătreierăm pădurile, culegem flori albastre, privim printre *plopii fără soț* la ferestre mute, dar, fără deslușirea ruptă din însuși sufletul dumneavoastră, totu-i străin. Căci nimeni n-a știut mai bine să dea aripi la cuvinte, să înveșnicească în rime și stelele-n cer și *valurile și vânturile*, precum al dumneavoastră condei măiastru. La povara Luceafărului ce sus pe cer se-nalță, vorbele noastre se ascund speriate, prea mici și neputincioase pentru a cuprinde necuprinsul. Și ne întoarcem rușinați la Domnia Voastră, învinși de propria îndrăzneală, mulțumindu-ne a vă fi veșnici fericiți prizonieri.

Negândind a vă egala, necutezând a vă compara, ne simțim cu adevărat binecuvântați că gândurile noastre se săvârșesc în aceeași limbă în care s-a născut „Doina” și „Rugăciunea unui dac”, și „Luceafărul”. Poate că nu pricepem pe de-a-ntregul tot ce-i încifrat în broderia prețioasă a rimelor, dar ce minune-i când deslușim:

„Nu credeam să-nvăț a muri vreodată;
Pururi tânăr, înfășurat în manta-mi,
Ochii mei nălțam visători la steaua
Singurătății.”

Adunând slove simple și curate, noi, cei de azi, vă spunem: MULȚUMESC!

*Cu respect,
Mara Rebenciuc
Clasa a V-a A*

Dorohoi, 13 ianuarie 2015

Dragă domnule Eminescu,

Din fragedă copilărie, operele dumneavoastră m-au eliberat din această lume ostilă, oferindu-mi un bilet de călătorie spre un alt univers.

Nu pot descrie în cuvinte emoția ce ma învâluie când citesc creațiile dumneavoastră...

Mulțumesc, mărite geniule, pentru fiecare strop de iubire, de durere, de sensibilitate din inima ta, pe care i-ai așternut pe file. Cum ar fi fost fără tine, Eminescu? La ce s-ar fi rezumat „a scrie”?! Grație ție, poezia capătă culoare. Slovele ne introduc în lumi tainice, zâmislite de tine.

Eminescu, de ce ai plecat?! O bucată din sufletele noastre îți aparține. Iar sulfetul tău este prezent printre noi.

Ce am fi fost fără tine? Cinste și onoare geniului tău, Eminescu!

*Cu grație și recunoștință,
Ema Magdalina Sticea, clasa a VII-a A*

Dorohoi, 13 ianuarie 2015

Strălucitoare stea a poeziei românești, Eminescu,

Ca un luceafăr ce apare pe bolta cerului, așa ești tu printre scriitori. Poeziile tale sunt balsam pentru sufletul meu. Ele mă poartă printr-o lume de basm ce se perindă aievea prin fața ochilor mei.

Ești o avere inestimabilă pentru patrimoniul culturii românești. Dumnezeu te-a înzestrat cu har deosebit, pe care l-ai pus în slujba oamenilor.

Pierzându-mă printre filele cărților tale, sufletul mi se umple de o stare de bine, de melancolie, de frumusețe. Îmi pare rău că nu sunt înzestrată de Cel de Sus cu darul fin al condeiului, așa cum ai fost tu și mă închin cu respect în fața ta. Mi-aș fi dorit să fiu contemporană cu tine și să "fur" câte ceva din tainele tale.

Te asigur, mărite poet, de toată prețuirea și respectul meu; îți garantez că voi încerca să citesc tot ceea ce ai scris tu și, în același timp să transmit tuturor celorlalți din jurul meu măreția geniului tău.

*Cu deosebită considerație, o admiratoare a operelor tale,
Rusu Ruxandra, clasa a V-a A*

Dorohoi, 15 ianuarie 2015

Mărite Eminescu,

Răsfoind paginile creației tale, mă cuprinde un fior. Frumusețea operei tale este oglinda sufletul tău frumos. Nu pot decât să fiu recunoscător pentru faptul că împărțim aceeași naționalitate.

Timpul a trecut, însă valoarea operelor tale nu s-a diminuat. Chiar și astăzi ești în gândul tuturor, ești nemuritor prin intermediul poemelor tale. Numele *Eminescu* a devenit sinonim cu „Luceafărul”, poetul nepereche, poetul nostru național. Datorită ție, poporul nostru a învățat ce este patriotismul, a învățat să iubească frumos și să viseze. Să viseze că, într-o zi, viața va părea desprinsă din operele tale. Ai devenit o stea, un adevărat Luceafăr. Citind poemele tale, văd cu ochii minții cum te refugiai în inima pădurii, în adâncul naturii, pentru a medita.

În încheiere, aș vrea să-ți mulțumesc pentru ce ai lăsat moștenire acestui popor, pentru lecțiile pe care mi le-ai oferit, pentru emoțiile ce mi le-ai stârnit, pentru că existi...

*Cu admirație,
Pintilei Robert, clasa a V-a A*

13 ianuarie 2015

Mărite geniu,

Mi-a luat ceva vreme să mă hotărâsc a-ți scrie, pentru că eu sunt un modest învățăcel și nu știu dacă vorbele mele vor fi pe placul Domniei Tale. În clasa a V-a fiind doar, am citit puțin din vasta operă pe care ai scris-o și trebuie să-ți mărturisesc că m-au încercat trăiri frumoase.

Bunăoară, citind poezia „Copii eram noi amândoi...”, mi-am imaginat jocurile simple pe care le-ai jucat și Domnia Ta cu fratele și am observat că nu e mare diferență între jocurile de odinioară și cele de acum, ale unui copil simplu. E adevărat însă că acum există jocuri și jucării sofisticate, dar mie mi se pare că sunt reci. Pe mine nu mă atrag așa de mult ca pe alții. Și eu iubesc natura, aidoma Domniei Tale și am descoperit asta citind „Fiind băiet păduri cutreieram”. Când merg la bunici, îmi place să mă întrec în chiote cu păsările, să sărut petalele clopoțelilor albi, să-mi scald gleznela în pâraiașul care bolborosește printre pietre. Îmi place să vorbesc cu stelele și să visez în nopțile de vară, stând cu mâinile sub cap. Poeziile Domniei Tale au acest miraculos efect asupra mea.

Mai vreau să-ți spun că versurile din „Somnoroase păsărele”, mai întâi la mama le-am auzit, atunci când, încercând să-mi alinte fruntea la culcare, mi le șoptea frumos. Mă simțeam departe de orice pericol și n-aveam cât de mică grijă...

Mărite geniu, eu n-am fost hărăzit cu meșteșugul vorbelor și nu știu dacă ce ți-am scris îți va fi pe plac, dar de un lucru te asigur: pentru mine, stihurile tale sunt leac, sunt balsam, le iubesc pur și simplu pentru că mă identific cu trăirile pe care le emană!

Nu pot decât să-ți promit că voi încerca să citesc și alte scrieri pentru a te descoperi încet-încet și pentru a mă descoperi pe mine însumi.

Și acum, în încheiere, primește ca prinos de ziua ta, buchetul gândurilor mele curate. Închin fruntea înaintea Domniei Tale.

*Cu respect, un băiat stângaci într-ale scrisului,
Lucian Titian, clasa a V-a A*

Dorohoi, 12 ianuarie 2015

Luceafăr al poeziei românești,

Mă adresez ție, eu, un cititor mărunț din clasa a V-a, impresionat de puterea de pătrundere a versurilor tale, tu cel mai ales dintre scriitorii acestui neam.

În viața ta scurtă, ai dus arta poeziei românești la înălțimi neîntrecute până astăzi. Acest monument măreț al literaturii poporului nostru l-ai clădit în mai puțin de douăzeci de ani, în care s-au numărat și anii tăi de suferință căci ai fost copleșit de boala necruțătoare care, în 1889 ți-a întrerupt brusc cursul vieții.

Tu, marele Eminescu, ai legat poezia cultă de versurile cântăreților anonimi ai neamului, împletind-o strâns cu sufletul în arta poetului modern „Ce te legeni”.

În versurile tale ai lăsat să se strecoare o melodie interioară, balada sufletului tău...

Poezii ca „Pe lângă plopii fără soț”, „Atât de fragedă”, „O, mamă” și atâtea altele în care cânti sentimentul iubirii, rămân giuvaiere rare ale operei tale.

Eu și generația mea le vom murmura adesea și cred că vor fi murmurate cât va fi pe lume limba noastră românească!

*Cu admirație,
Păpușoi Rareș, clasa a V-a A*

Mihai Eminescu

Răsună buciul iubirii
Pe bolta sfânt-a nemuririi.
Luceafăr blând la malul zării,
Foșnește spuma albă a mării.

E ziua cinșpe-a lui Gerar
Ne strigă iar din calendar,
Mișcând în noi nepriceputuri,
Fioruri calde prinse-n luturi.

Luceafăr blând pe bolta albastră,
Veghind eternitatea noastră,
Din necuprinsul fericirii
Pe valul sacru al iubirii...

Ca un vis încremenit,
Ca o spaimă împietrită,
Între plus și minus infinit
Poezia pune lumea pe orbită.

*Cuțic Cosmina-Măriuța
Clasa a V-a*

Răileanu Andrei, VB

Ghetla Cosmina, VIIA

VALORILE COPILĂRIEI NOASTRE

A fost odată...

Timpuri blânde și iertătoare, zile ușoare și nopți cu povești, veri fără sfârșit și ierni făcute din zăpada caldă, brazi împodobiți și Moși generoși de Crăciun, așa îmi vine în gând copilăria. Parcă este lângă mine, dar parcă s-a înălțat prea mult, a devenit mai palidă și mai mică la umbra unei alte vârste mai năvalnice.

Amintirile ei, deși de ieri, încă vii și puternice, cu parfum tare, se așază cuminiți în file de album. Și încep cu „Mai ții minte când ...?! Mai ții minte cum eram copil?!” Mă văd parcă de undeva de sus, de parcă ar fi vorba de o altă persoană. Copilul de atunci era mărunțel, cam palid, deși soarele îi era bun prieten și aflat mereu în mișcare precum o minge de gumă. Brațele subțiri și picioarele ca de păianjen erau uneori neascultătoare și mereu purtau sub plasturi urme de bună purtare. Ochii mari și întrebători erau deseori pradă lacrimilor de durere sau de neputință, dar uitau repede și se porneau din nou pe iscodit. Nasul stropit, mai ales vara, cu stropi de soare neastâmpărat și gura ce mergea „ca o moară stricată”, cum zicea mama, întregeau portretul copilului care am fost, care a fost odată...

Mai țin minte cum, într-o zi mohorâtă de toamnă cu noroi mult și ploaie mocănească, am ținut morțiș să ies afară. Bine echipat (de-abia mă puteam mișca!) am pornit să „ar” noroiul uliței. Două bețe îmi erau sprijin, dar lutul lipicios se dovedea mai greu decât puteam eu duce. Târâș, grăpiș am continuat „plimbarea”, prea mândru să recunosc greșeala de a-mi dori o plimbare prin noroiul toamnei. La un moment dat, plumbul din bocanci m-a învins și am căzut cât eram de lung cu nasul într-o baltă. „Ce-i de făcut? gândesc nefericit. Dacă deschid gura să cer ajutor, înghit toată balta!”. Anevoie, mă ridic în patru labe și, ca o broască țestoasă uriașă, mă îndrept spre casă. Mă agăț de pereți și bat la ușă. Când m-a văzut mama, a izbucnit în râs și ... totul s-a terminat cu bine! Dar pereții casei mai păstrează încă ecourile acelor vremuri.

A fost odată copilăria, prima copilărie și cea mai frumoasă! Acum jucăriile stau îngrămădite în podul întunecat, doar ulița îmi mai așteaptă ”plimbarea”... Parcă simt un gol în suflet când îmi aduc aminte de farmecul zilelor ușoare și a nepoților cu povești... A fost odată, că de n-ar fi fost nu s-ar povesti...!

Rebenciuc Tudor Ștefan, clasa a VI-a A

Copilăria – între soare și nori

Dimineată... Soare nou, fără nori. Zâmbete și bucurii. Doar o față încruntată...

Poate veți spune că un părinte este apăsător de grijile vieții sau un bătrân își plânge soarta sau bla-bla-bla. Nu! Un copil crede că cel mai greu lucru din lume e să fii copil!

Într-o vilă de la oraș, într-o cameră de la etaj, un copil stătea încruntat în fața oglinzii privind -se, cu brațele încrucișate la piept. Din oglindă, un băiat grasuț, scund, cu părul negru ca pana corbului și cu doi ochi căprui *d'écureil*, cu un nas mare și întors la capăt ce atârna fără vlagă între cei doi ochi, mai-mai să-nghită cele două buze țuguiate, rozalii, ce se băteau într-o încrâncenată luptă, îl privește încruntat, aidoma lui.

Tot meditănd el așa, la cum să crească mai repede și cum să scape odată „de părinții ăștia care îl bat toată ziua la cap”, aude o voce:

-Bobi, puiule, te-ai trezit?

-Dăă, mamă! Da' nu se vede?!

Prin această replică nedemnă de atitudinea mamei sale, el întristă o primă față în acea zi.

-Of, puiule! Te rog, măcar de ziua ta de naștere nu fi morocănos!

-Bla-bla! E ziua mea, deci fac ce vreau! răspunse el supărat.

Mama, o femeie între două vârste, blajină, cu păr castaniu deschis și ochi albaștri ca marea, nu își dorise nimic altceva decât să-și facă copilul fericit. Încercând, în momente ca acestea, ajunse la disperare.

Paralel, într-o cu totul altă lume, într-o casă țărănească scundă și mohorâtă, cu acoperișul de paie mai-mai să se prăbușească, se privea într-un ciob de sticlă un copil.

Era slab, înalt și avea o față fericită; părul blond, în contrast cu fața arămie, bronzată de nemilosul soare de vară, stătea ciufulit. Ochii negri ca smoala și nasul mic și ascuțit erau parcă croite pentru fața sa.

În timpul acesta, în camera sa intra o femeie robustă, cu fața asprită de grijile vieții și cu părul grizonat, prins cu o basma înflorată. Cu voce înceată spuse:

- Hei! Bună dimineată! Te-ai trezit?

- Acum câteva momente...tu?

- De asemenea! Spune-mi: cum ai vrea să petrecem ziua de azi, ziua ta de naștere?

- Nicio idee.. Te las pe tine să alegi! Dar, te rog mult, mami dragă, să nu irosești bănuții pe nimic. Am tot ce-mi trebuie...

Astfel, el luminează o primă față în acea zi.

Mama, mulțumită, ieși din cameră și își continuă treburile, senină ca cerul din acea zi.

Aș vrea să vă întreb: Ce este copilăria? Tu, copile, cum o definești? Dar tu, mamă sau tată? Unii de abia așteaptă să crească și să devină părinți, ca, mai târziu, să regrete și să plângă după acele vremuri; iar alții înțeleg adevărata valoare a copilăriei la timpul potrivit și trăiesc în toată intensitatea ei, alergând, țipând, zbierând, fiind fericiți, și-aș putea continua.

Voi, copii, adolescenți și tineri, fiți fericiți, zâmbiți și priviți lumea cu optimism! Învățați din greșelile de acum, modelați-vă acum caracterul!...

Aa! Și încă un îndemn: fiți copii adevărați!

Bahrin Alexandra, VIA

Copilăria, o călătorie de vis

Copilăria este o lume infinită ce cuprinde locuri despre care adulții, de cele mai multe ori, nu au habar, fie pentru că au uitat să viseze, fie pentru că au uitat să se joace.

Copilăria este ca o călătorie de vis. Copiilor le lipsește tristețea, iar grijile îi ocolesc cu înverșunare. În acest tărâm al fanteziei, buzele lor știu să râdă, iar sufletul lor zboară precum fluturii suavi în lumina caldă a soarelui. Inocența cu care copiii își trăiesc copilăria este asemenea gingășiei prin care florile gustă din splendoarea vieții.

Dacă ar fi să facem o călătorie prin lumea copilăriei, unde ați poposi? Primul meu gând legat de copilărie este mama. Zâmbetul ei cald m-a întâmpinat de la primele secunde de viață, glasul ei liniștit mi-a șoptit povești seară de seară, chipul ei luminos mi-a călăuzit pașii pe tot parcursul copilăriei. Mama reprezintă, pentru mine, viață și speranță.

Cu siguranță aș poposi și în fața casei bunicilor. Zilele însorite petrecute cu ei sub nucul din spatele casei, grija bunicii care m-a crescut, mirosul gogoșilor pe care mi le pregătea, toate acestea sunt amintiri care mă fac să zâmbesc.

Aș mai poposi și în primii ani de elev, când doamna învățătoare, cu chipul ei blând și ochii strălucitori, m-a educat și m-a format pentru viitor.

Toate acestea sunt amintiri vii ale copilăriei mele și totodată un simbol al fericirii.

Rotariu Georgiana, clasa a VI-a B

Dor de copilărie

Copilărie apusă... Mi-e dor de copilăria mea, de zilele când nu-mi păsa de nimic, când nu aveam nicio grijă. Îmi aduc aminte cu nostalgie de clipele minunate petrecute în copilărie, de toate jocurile care făceau ca ziua să mă uite, ajungând noaptea târziu acasă.

Copilăria este un cuvânt încărcat de sentimente și amintiri care uneori te întristează, alteori te bucură, ceva ce știm că după un timp nu ne mai aparține în totalitate. Totul era atât de simplu... Toată lumea îți lua apărarea, toți te iubeau, deși ție nu-ți păsa și nici măcar nu aveai nevoie de iubirea lor. Aveai un loc al tău pe care îl exploatai la maximum cu ceilalți copii și nu îți păsa dacă ai bani sau nu, dacă i-ai impresionat îndeajuns de mult pe prietenii tăi. Tu erai doar tu. Un copil simplu, care nu cunoștea lumea celor „mari”, care oricum era o lume obositoare, plictisitoare, enervantă și neplăcută. Erai doar tu și jucărioara ta, pentru care nu ai fi renunțat nici în ruptul capului, deoarece te înțelegea, era întotdeauna lângă tine, nu te pune să-ți faci temele, pur și simplu era dispusă să-ți facă toate poftetele.

Era vis când ne aruncam în mormanele de frunze, toamna, și ne prăfuiam din cap până în picioare, respirând praful acela... Dar nouă ce ne păsa că eram murdari din cap până în picioare sau că printre frunzele alea erau urechelnițe sau fel și fel de insecte.

Acele momente mi le amintesc cu drag când sunt mâhnită. Toată copilăria mea a fost foarte frumoasă, caldă... Nu pot să uit momentele din viața mea care sunt foarte importante, cel puțin pentru mine.

Sandu Maria Mădălina, clasa a VI-a A

Nostalgie

Anii au trecut și constat, mirat, că mă aflu pe băncile clasei a V-a.

Mi-aduc aminte cu drag de clipele când eram mai mic și, fiind un copil curios, puneam tot felul de întrebări celor din jurul meu.

Mama era copleșită de întrebările mele haioase și, la multe dintre ele, se chinuia să găsească un răspuns pe înțelesul meu: de ce sunt mic, de ce se învârt roțile la mașină, de ce apa e udă, cum zboară avioanele și multe altele la care părinții și fratele meu se străduiau să găsească răspuns.

Când mergeam la plimbare și vedeam câinii abandonati, voiam să-i iau acasă pe toți. Văzându-mi dragostea pentru animale, mama mi-a cumpărat un hamster pe care l-am numit Piti. Vesel, jucăuș, acesta mi-a înfrumusețat multe zile, spre disperarea fratelui care era oripilat când, prin surprindere, i-l puneam pe față, acesta fiind un mod de a mă răzbuna, pentru că îmi restricționa timpul la calculator.

Într-o zi, Piti a plecat la ceruri și am fost foarte trist. Părinții m-au consolatat, spunându-mi că mica ființă a plecat într-o lume mai bună.

Timpul a trecut și mă cuprinde nostalgia când mă gândesc la acele clipe minunate.

Copilăria trebuie să fie pentru fiecare copil cea mai frumoasă perioadă a vieții, pentru ca, atunci când va ajunge la maturitate, să poate privi cu drag în urmă.

Inocență, ești cel mai frumos dar al copilăriei!

Definiție

Ce este prietenia?! Prietenia este atunci când zâmbetele și obrajii bucălați ai copiilor formează o cununiță în jurul unui tort...

Prietenie este între literele „m” și „a”, atunci când din înlănțuirea lor se formează cuvântul „mama”...

Prietenia este atunci când mînuța mică și sfioasă a școlarului întâlnește condeiul și mîna dascălului său....

„Prietenia nu este un dor, ci o prezență” spunea Nichita Stănescu.

Un prieten adevărat este necesar oricărui dintre noi, indiferent cât de siguri și de stăpâni ne-am considera. Un lucru frumos este și mai frumos dacă ai un prieten cu care să-l împarți, iar un moment greu devine mai ușor de trecut, dacă ai un prieten alături.

Prieten este cel care nu râde de tine și te ajută când ai nevoie.

Prietenia este sentimentul care ne oferă siguranță și încredere.

Dacă ai măcar un prieten adevărat, te poți considera un om bogat!

Dănilă Mihnea Tudor, clasa a VII a A

Îngerii mei păzitori

Unii zic că «e teribilă casa bunicilor»! Dar nu sunt deloc de acord cu ei. Pentru mine, casa bunicilor reprezintă iubire, copilărie.

Bunica este mama sufletească care mereu ne ajută la greu și ne mângâie durerile. Chiar și acum îmi amintesc privirea ei blândă, uitându-se în ochii mei, legănându-mă. Și tot ea era cea care stătea în noapțile târzii, citindu-mi din „Prima mea carte de povești”. Cum o pot descrie pe bunica? E pur și simplu un înger păzitor, gata să mă apere. Ochii ei căprui mă urmăreau oriunde mergeam, iar la fiecare pas, cele două mâini mă protejau să nu mă lovesc. Încă îmi amintesc... Întotdeauna îmi doream s-o ajut cu aluatul... Mirosul cel mai încărcat de memorie: aluatul din covata bunicii, când făcea tur-țițe sau pâine...

Ce pot spune despre tataia? E ca o poveste. A fost, și încă este un om bun. E, pur și simplu, un om perfect. Bun la suflet, darnic, blând... Nu l-am auzit niciodată ridicând tonul la cineva, cu atât mai puțin la mine. Întotdeauna mi-a vorbit frumos, iar vorbele ieșite din gura sa au reprezentat pentru mine sfaturi prețioase, iar uneori adevărate lecții de viață. Deși este un om simplu, tataia, poate și datorită vârstei, dă dovadă de multă înțelepciune. Ori de câte ori am avut nelămuriri sau am avut nevoie de o persoană care să mă asculte și să mă înțeleagă, bunicul meu a fost acolo. Cu toată experiența lui de viață, m-a îndrumat și m-a povățuit, iar ulterior i-am apreciat învățăturile.

E foarte bine să fii bunic! Te poți bucura din plin de iubirea nepoților...

Rotariu Tudor-Liviu, clasa a VI-a A

Mama, balada sufletelor noastre

Mama, cuvânt magic... Mama, cea mai de preț ființă de pe pământ... Mama e însăși alinarea... E dulce mângâiere, e sprijin în momente de cumpănă, este esența vieților noastre. Ea este povestea sufletelor noastre, balada inimilor noastre.

Ce-ar fi ca în fiecare zi să fie ziua mamei?! Dacă nu în calendar,

măcar încrustată pe răbojul inimilor noastre... Haideți, prin fapte, prin gânduri, să aducem mamelor prinos de recunoștință pentru că ne-au dat viață, pentru că noi suntem rațiunea lor de a exista.

*Leonte Raluca Maria,
clasa a IV-a B*

Urare mamei mele...

Nicio mamă nu este ca a mea. Pentru mine, ea este simbolul dragostei nemărginite; e zâmbetul și căldura,

bunătatea și iertarea, povața și exemplul...

În fiecare zi o văd în preajma mea și tot ce face îmi inspiră dragoste și respect.

Îmi ești nespus de dragă, măicuța mea. Mi-e drag chipul tău blând, ochii plini de bunătate și frumusețea ta. Pentru mine, ești îngerul păzitor care își întinde aripile și mă poartă spre împlinirea viselor mele.

Cuvintele mele sunt sărace pentru a-ți mulțumi și a-ți arăta dragostea. Dar mai presus de cuvinte e trăirea; ea vine dintr-o inimă uriașă cât întregul univers. Tu, mamă, ești universul meu...

Apetrei Smaranda, clasa a IV-a B

Ochii mamei

Ochii mamei sunt două fluvii sclipitoare, sunt rubine mari și pline de iubire. Pe chipul ei este înscrisă bunătatea și răbdarea, înțelepciunea, iubirea. De la fragedă vârstă, ea m-a învățat trăirea curată, surâsul și speranța.

O iubesc mult și în această zi deosebită îi transmit mamei buchetul gândurilor mele.

Iubesc, mamă, ochii tăi dragi, privirea care inspiră atâta căldură și care mă leagă prin fire nevăzute de tine.

Lutic Antonia, clasa a IV-a B

Mama

Mamă, îți mulțumesc!

Mama este soarele ce mă luminează,
Este comoara cea mai prețioasă din lume,
Îngerul care mă ocrotește
Și îmi veghează viața din prima zi.

Mama este darul de la Dumnezeu
Care mă încurajează și mă călăuzește
În a înțelege lucrurile noi
Pe care le învăț în fiecare zi.

Mama are ochi blânzi,
Zâmbet grațios și cald,
Îmi dă mereu sentimente
De bucurie și dreptate în suflet...

Dragă mamă, îți mulțumesc
Pentru că m-ai învățat de mică
Să iubesc și să respect
Tot ce e frumos și drept!

*Ciobanu Karla Elizabeth,
clasa a IV-a B*

Gânduri...

Fiecare copil de pe pământ spune că mama sa este cea mai bună și mai frumoasă.

Însă mama mea are ceva special. Are părul de culoarea castanelor coapte și în ochii ei e marea... Măinile fine mă mângâie mereu când am nevoie de afecțiune și în glasul ei dulce și armonios sălăsluiește prospețimea primăverii. Fiecare vorbă a ei îmi înseninează ziua, oricâte neguri ar acoperi cerul.

Mă gândesc câteodată la copiii care nu au mamă și sunt singuri pe lume. Îmi închipui cât de tristă e viața lor... Mă cutremură un gând negru, trecător și-l alung ca pe o pasăre rea. Îmi revin și-mi spun că sunt norocoasă...

Mă bucur că o am pe mama lângă mine și mereu îi voi spune că iubirea mea pentru dânsa e fără seamăn și fără sfârșit.

Cuțic Cosmina, clasa a IV-a B

Mama... cuvânt sfânt și magic... Îmi place să-l rostesc și să-l aud în fiecare zi, de cât mai multe ori...

Mama este ființa cea mai frumoasă, harnică, gingașă, bună, sufletistă și înțeleaptă. Glasul ei dulce de privighetoare mă fascinează și îmi insuflă bucurie lăuntrică, siguranță. Ea este lângă mine întotdeauna, la bine și la rău, la necaz și la bucurie deopotrivă.

Mama este zeiță înzestrată de Dumnezeu să facă fapte bune semenilor ei, iar noi trebuie să-i urmăm exemplul. Mă mângâie să constat că nu toți copiii își prețuiesc mamele, așa cum s-ar cuveni.

Eu spun că mama ar trebuie să fie mult mai apreciată, respectată, căci ne-a dat viață, cel mai frumos dar din lume.

Te iubesc, mamă!

*Nicuță George Ianis,
clasa a IV-a B*

La mulți ani!

Când am deschis pentru prima dată ochii, am văzut cea mai dragă și importantă ființă din viața mea, mama.

Nu poate muta munții din loc, precum fac super eroii din desenele animate, însă ea este eroina mea. Este făptura care știe să-mi strecoare ca pe ceva magic încrederea. Ea dă sens faptelor mele. Mă motivează în ceea ce fac, mă consolează când trăiesc o neîmplinire și mă încurajează. Îmi spune că e în firea lucrurilor să întâlnim obstacole și să luptăm pentru a le depăși. Chiar dacă nu totul se finalizează cu un succes, e important efortul. Oricum e un pas înainte... Devenim mai puternici și viitorul obstacol va fi cu siguranță doborât. De aceea spun că... mama este prezentă în fiecare pagină din cartea vieții mele.

Sus, în văzduh, sunt mii de stele; jos, pe pământ, sunt mii de floricele. Pe toate i le aduc în dar mamei mele.

La mulți ani!

Sofronea Adelina, clasa a IV-a B

De ziua mamei

La mulți ani, mămică mea,
Floare de nu-mă-uita!
Primăvara-i mai senină
Când zâmbește mama mea.

*Crețu Roxana,
clasa a III-a C*

Mama e o floare

Mama mea e ca o floare,
Seamăn pe lume nu are!
Și tot timpul mă învață,
Ce trebuie să fac în viață.

Așa că...
Nu uita, copile:
Mama-i ca o floare
Ce seamăn pe lume nu are!

*Atodiresei Valentina Iuliana,
clasa a III-a C*

Chipul mamei

Am o mamă ca o floare,
Cu nume de sărbătoare.
Atunci când intru în casă,
Viața mea e mai frumoasă.

*Iacob Petronela,
clasa a III-a C*

Draga mea mamă

Draga mea mămică,
Harnică, iubită,
Ca să-mi fie bine,
Stai pe lângă mine.

Eu te iubesc pe tine
Și tu știi foarte bine.
Să nu fii supărată,
Când mai greșesc câteodată!

*Iacob Petronela,
clasa a III-a C*

Te iubesc, mami!

Mamă bună, chip de floare,
Cu povești uimitoare,
Eu din suflet te iubesc
Și-un ghiocel își dăruiesc.

*Zugravu Antonia,
clasa a III-a C*

Scumpă mamă

Brațele tale au fost mereu
Deschise când am avut
Nevoie de-o îmbrățișare.
Inima ta m-a înțeles
Atunci când aveam
Nevoie de un prieten.
Ochii tăi blânzi
Au devenit aspri
Atunci când trebuia
Să-nvăț lecția de viață.
Așa cum ești tu,
Eu te iubesc!
Nu știu ce m-aș face fără tine,
Scumpa mea mămică...

Bobeică Adelina, clasa a III-a C

Mama

Cu ochii de smarald și plini de dragoste, mama e singura care-mi alină rănilor sufletului.

Cuvintele mele sunt sărace pentru a spune cât de mult îmi iubesc mama. Printr-o singură privire, ea îmi poate transmite că sunt în siguranță. Săruturile și îmbrățișările mamei mă învăluie în dragoste și valorează cât toată averea de pe lume.

Ea e cea care mi-a dat viață și ea e umbra bună ce-mi șterge plânsul.

Sentimentele dintre mamă și copilul său nu pot fi distruse, iar ele vor dăinui veșnic în inimile lor.

Când mă gândesc prin câte au trecut unele mame pentru copiii lor! S-au luptat cu toată lumea pentru suflățul lor nevinovat și l-au luat sub aripa lor protectoare.

În ochii fiecărui copil, mama e chipul curăției, al sfințeniei și al dreptății.

Concluzia mea e că Dumnezeu a creat mamele pentru a-L ajuta.

Țoșu Cosmina, clasa a IV-a B

Un părinte, un prieten, un înger

Primul cuvânt rostit de mine a fost... „mama”, un cuvânt ca o adiere blândă a unui vânt ghiduș de vară. Un cuvânt ca o izbândă, ca tabloul măreț al unui pictor.

Fiece vorbă rostită de mama a fost sfat prețios. Deși atunci, probabil, nu-l înțelegeam, mai târziu l-am considerat extrem de valoros. O iubesc pe mama pentru că mi-a dat viață, o iubesc pentru că m-a acceptat așa cum sunt, cu calități și defecte. Mi-e dor de mama în fiecare clipă. Măinile ei calde și moi fac minuni întotdeauna. Îi spun când mă doare și ea doar își așază palma și... trece.

Ea e cea care ar face orice pentru mine, pentru copilul său. Când eram fericit, mama radia de fericire. Când tristețea sau durerea mă copleșeau, iar mărgăritare de cristal începeau să îmi șiroiască din ochi, se întrista și ea. Își ascundea însă lacrimile nemărturisite și îmi zâmbea, alungând îngrijorarea și dăruindu-mi zâmbete, risipind norii neîncrederii și ai durerii.

Uneori mă întreb: oare mama nu e cumva un înger trimis pe pământ? Are puteri magice. Când merg la culcare, ea încă e trează. Când mă trezesc, ea e plecată de mult timp la școală. Știe să fie lângă mine, chiar și atunci când e departe. Ea îmi vorbește din biletul lăsat dimineața pe pernă, din pachetul rămas pe masa din bucătărie, din fiecare colț al camerei în care i-au rămas urmele harnicilor mâini. Mama are grijă mereu de mine. Mă iubește și, deși câteodată mă mai ceartă, știu că o face din inimă și că speră ca povața ei să se prindă de mine și să îmi folosească în viață. Știu că își dorește să ajung acolo unde ea n-a putut ajunge.... M-a învățat să fiu bun cu cei din jur, m-a învățat dragostea de oameni și de țară, m-a învățat să fiu drept și nepărtinitor și, mai cu seamă, că vorbele pot răni la fel de rău ca și faptele.

Îngerul meu

Mamă, tu ești un înger pe pământ,
Trimis de Dumnezeu cel Sfânt!
Tu mă înveți ce-i bine
Și atunci când stau cu tine,
Lacrima mi-o transformi în bucurie.
Tu știi ce gândesc...
Mami, te iubesc!

*Palamariu Daria,
Clasa a III-a C*

Alături de mâna caldă a mamei – dar și a tatălui și a bunicilor – am învățat tainele literelor și ale cifrelor. "O mamă bună face cât o sută de profesori", am auzit deseori. Mama e ca o carte mereu deschisă, nesfârșită, ce mă învață ce e bine și ce e rău, mă învață să devin o persoană puternică, să am încredere în mine, în ce știu și ce pot, să îmi doresc în fiecare zi să devin mai bun decât ieri, să mă autodepășesc.

O simt pe mama peste tot pe unde merg. Pentru că ea e luminosul meu răsărit, gândul meu ocrotitor și un colț de taină care mă primește necondiționat, oricând, să-mi mărturisesc bucuriile și necazurile. Mama e în sufletul meu și acolo va rămâne mereu, pentru că m-a crescut frumos, în lumea asta nu întotdeauna frumoasă, pentru că mă iubește necondiționat, pentru că exist și pentru că există!

Rotariu Tudor Liviu, clasa a VI-a A

Mama mea

Mama mea este o zână,
Mă sărută, mă alină,
Iar eu mult o-mbrățișez
Căci pe mama o iubesc!

Când e supărată,
Eu o-nveselesc.
O strâng tare-n brațe,
Mamă, te iubesc!

Agnès Marie Lurde

PASIUNI...

Iubesc matematica!

Sunt recunoscătoare și mândră că Școala Gimnazială "Mihail Kogălniceanu", ale cărei cursuri le frecventez, a organizat Concursul de matematică Lumina Math. Acum îmi trezește amintiri frumoase: emoții, fericire, curiozitate.

Înainte de concurs, au fost zile de mare efort intelectual pentru neobosita noastră învățătoare și pentru noi, elevii. Au participat copii de toate vârstele, la fel de emoționați și entuziasmați ca mine. În timpul concursului am aruncat o privire la copiii care erau impacientați deoarece unele probleme le dădeau bătăi de cap. Acest lucru nu m-a speriat.

După concurs, cu obraji roșii ca macul și cu inima zvâcnind să-mi sară din piept, le-am povestit părinților câte obstacole am întâlnit, câte emoții am avut, câte calcule am făcut ca să obțin rezultatele corecte. A fost primul concurs LUMINA MATH la care am participat și nu doream să dezamăgesc pe nimeni, dar mai ales pe mine însămi.

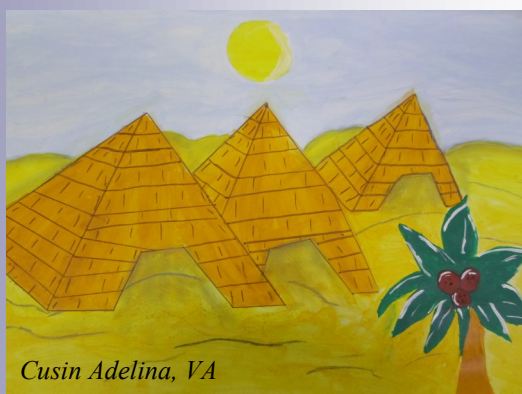
După un timp am aflat rezultatul care avea să îmi umple sufletul de bucurie: am obținut cel mai mare punctaj din județ la clasa a II-a și am câștigat o tabără și o sumă de bani. Un moment extraordinar și copleșitor a fost acela când doamna inspector de matematică, prof. Daniela Vicol mi-a înmănat premiul, mai ales că în sală se aflau învățătorii și profesorii pe care îi respect și îi iubesc și părinții celorlalți premianți. Am fost mândră nevoie mare și de ceilalți colegi de clasă care au obținut și ei locul II, III sau mențiune. Suntem o mare familie a concurenței și a învingătorilor!

Acest concurs de matematică a fost o experiență minunată în viața mea. A fost cea mai dulce ciocolată pe care am savurat-o, a fost cea mai suavă și parfumată floare pe care am mirosit-o, a fost un moment pe care l-am trecut cu succes.

Nu pot decât să mulțumesc doamnei învățătoare Ana Dănilă și familiei care m-au încurajat, m-au sprijinit și le promit că voi învăța din ce în ce mai mult, că voi aspira spre rezultate excelente, făcând cinste școlii mele dragi. Vreau să re trăiesc aceste emoții și anul viitor!

Desigur, secretul reușitei constă în muncă, seriozitate și perseverență. Eu consider perfectă definiția dată de celebrul T.A. Edison: „Geniul = 1 % inspirație și 99 % transpirație”.

Bălinișteanu Elisa Maria, clasa a II-a B

„Copiii de la Gazetă”

În urmă cu doi ani, domnul profesor de matematică Vlăescu Valerian ne-a îndrumat pașii pentru a deveni rezolvatori ai „Gazetei Matematice”, publicație de prestigiu cu apariție neîntreruptă încă din anul 1895. Deși, la început am crezut că totul va reprezenta un simplu concurs, ca cele la care am mai participat, ne-am schimbat părerea curând.

Concursul „Gazeta Matematică și Viitori Olimpici.ro” reprezintă pentru noi o cheie spre performanță, prin muncă continuă și perseverență. Când eram mai mici, nici nu ajungeam la teșgheaua de la Poștă, având nevoie de ajutor. Sentimentul de mulțumire creștea cu fiecare plic cu probleme trimis, ca și dorința de a rezolva cât mai multe probleme. Ne bucuram de fiecare punct câștigat, deoarece știam că era rodul muncii noastre. Acum, de fiecare dată când ajungem, de multe ori în ultima zi, la Oficiul Poștal de lângă școală, pentru a trimite plicurile cu problemele rezolvate, domnul cu mustață de la ghișeu și oamenii ne recunosc cu un nume mai aparte... „Copiii de la Gazetă”. Cred că am primit acest nume prin și pentru munca noastră, nu prin căutarea nesfârșită de porecle potrivite.

Ce a însemnat pentru noi Gazeta Matematică?

„Pentru mine, Gazeta Matematică a fost ca un mister care trebuia elucidat, încă de la prima problemă. Mi-am propus dezlegarea lui prin rezolvarea problemelor, chei ce deschideau din ce în ce mai multe uși. Acum, misterul începe să se destrame.” (Bahrin Alexandra- Miruna-cl.a VI-aA)

„Gazeta Matematică mă ajută mereu pentru participările la diferite olimpiade și concursuri. Ea este un prilej de a învăța într-un mod plăcut, ascuțindu-ne mințile.”

(Rotariu Tudor Liviu-cl. a VI-a A)

Consider că domnul profesor a avut o influență în această pasiune. Ne-a inspirat încă de la început iubire față de matematică, devenind mici detectivi, pe urmele soluțiilor. Am învățat că tot ce câștigăm în viață, câștigăm prin muncă și perseverență. Acest concurs reprezintă un punct de reper în dezvoltarea noastră preadolescentină.

Căruntu Denisa Ioana, cl.a VI-a A

O alternativă – concursul „Mathématique sans frontières”

„Mathématique sans frontières”, concursul internațional de matematică între clase în limbi străine aliniază la start elevi din 35 de țări pentru a stimula interesul pentru studiul matematicii, munca în echipă, participarea tuturor elevilor, inițiativa elevilor și practicarea unei limbi străine.

Concursul este la a XII – a ediție în România și la a XXV – a în lume. Organizator național este Școala Gimnazială Nr. 1 Suceava, iar organizator internațional este Inspection pédagogique régionale de mathématiques, Rectorat de Strasbourg.

În premieră pentru școala noastră, pe 17 martie 2015, elevii clasei a VI – a, dirigințe prof. Valerian Vlăescu, au participat la acest concurs.

Echipa locală a fost formată din prof. de limba franceză Mirela Sandu, prof. de limba engleză Raluca Condurache și prof. de matematică Valerian Vlăescu (responsabil).

Aceași echipă a coordonat și simularea acestui concurs (24 februarie 2015), deosebit de utilă pentru familiarizarea elevilor cu tipul de subiecte și modalitatea de desfășurare a concursului. În sinteză, Regulamentul acestuia prevede:

Clasa va fi împărțită în echipe;

Fiecare echipă va rezolva 1-2 exerciții, în funcție de numărul elevilor din clasă;

Elevii vor putea folosi dicționarele;

Grupul lucrează pe ciornă, apoi redactează pe foaia-răspuns;

Fiecare exercițiu se redactează pe o singură foaie-răspuns (nu se copie cerința exercițiului, se dă doar rezolvarea);

Timp de lucru: 50 minute

Grupa care-și termină exercițiile, după ce a predat foaia-răspuns, poate să ajute grupa/ grupele în dificultate.

Profesorul supraveghetor primește subiectul în franceză, îl distribuie echipelor, supraveghează, nu ghidează elevii, predă foile-răspuns responsabilului echipei locale de organizare

Elevii clasei a VI – a A au obținut un Premiu special, la nivel național, ceea ce îi va motiva să participe și la edițiile următoare.

Elocventente sunt impresiile lor cu privire la participarea la acest concurs:

"Concursul a fost o experiență în care ne-am dezvoltat atât cunoștințele de matematică, cât și cele de limba franceză. A fost fascinant și sper că o să mai repetăm această experiență!"
(Odăeanu Mădălina)

"Concursul MSF mi s-a părut o adevărată provocare. Îmbinarea, aparent neobișnuită, între matematică și limba franceză mi-a solicitat, în mod creativ, capacitatea de rezolvare a problemelor." (Rebenciuc Tudor)

"MSF este un concurs ce îmbină armonios disciplinele mele preferate: franceza și matematica." (Barbacariu Alexandra)

"Îmi place că acest concurs îmbină frumos teoria cu practica și două discipline îndrăgite de mine." (Condurache Flavia)

"Pe placul meu a fost faptul că nu este un concurs individual, elevii învățând să lucreze în echipă, să copereze."
(Agache Miruna)

"Din prima clipă până în ultima îți stârnește curiozitatea de a face mai mult, de a face imposibilul posibil." (Bahrin Alexandra)

"Acest concurs mi s-a părut deosebit de altele la care am participat. Sper ca, și-n anii următori, să pot participa în echipă cu colegii mei!" (Rusu Miruna, Pricope Diana)

"Matematica este poarta luminii, iar acest concurs m-a motivat să cred mai mult în această idee." (Căruntu Denisa)

Una dintre cele 9 probleme de la acest concurs este așa numita problemă de tip Fermi, pentru a cărei rezolvare, elevii trebuie să completeze ipoteza ei, introducând date suplimentare, cu care, mai apoi, trebuie să facă estimări și aproximări pentru a obține un rezultat cât mai aproape de adevăr. Iată două probleme de acest tip, a căror rezolvare o puteți încerca și voi, explicându-vă raționamentul:

1) Strada Evariste Galois măsoară 200 de metri. Sunt 2 stații de autobuz și 12 ieșiri de garaj. Câte locuri de parcare pentru o mașină se pot prevedea pe această stradă?

2) Aproximativ 800 de clase sunt înscrise la concursul Mathématique sans frontières Junior. Charlie spune că, dacă ar stivui totalitatea subiectelor necesare participanților, teancul ar fi atât de înalt ca și un munte. Pentru a ști dacă are dreptate, dă estimarea ta despre înălțimea acestui teanc (potrivit legislației franceze din 1985, un deal mai înalt de 500 de metri este considerat un munte, dar răspunsul la problemă este departe de acest rezultat).

Puteți descoperi frumusețea celorlalte probleme propuse la acest concurs accesând site-ul www.msfromania.ro.

Prof. Vlăescu Valerian

O cifră... buclucașă

Da, pasiunea pentru matematică începe de la vârste fragede și se dezvoltă progresiv, dar abia atunci când practici o profesie care are legătură direct cu ea, matematica, îi înțelegi cu adevărat valoarea. Asociem frecvent matematica cu cifrele, iar acestea reprezintă, surprinzător, pentru voi, dragi elevi, și apanajul doamnei secretare, de la care voi solicitați, cel mai adesea, o simplă adeverință. O să vă dezvălui în continuare, câte ceva despre o cifră... O cifră prezentă mereu în toate documentele pe care trebuie să le întocmesc, fie pentru a le trimite la Inspectoratul Școlar, fie pentru Primărie... O cifră... buclucașă așa spune...

Să-l adun sau să îl scad, zero nu mă ajută cu nimic în situațiile mele. Și totuși, nu-i de joacă cu acest număr!

Ce-ar fi să uit să adaug un zero la procentul de promovabilitate, la sfârșitul semestrului I, și în loc de 90 % să pun 9 %, sau, să adaug un zero la procentul elevilor corigenți și în loc de 9% să pun 90 %?

Sau, ce-ar fi să iau un zero de la salariul domnului profesor de matematică și să-l pun la salariul doamnei de serviciu?

Sau, înveți lecția la retorică de 10, iar pentru că ai *suflet*, primești 1!

Că-i istorie, geografie sau chimie, sau fizică sau... oricare alt domeniu, zero își face de cap, se pare că râde de noi.

Am să pornesc pe urmele lui!

La origine, numerele au fost inventate din motive foarte practice: nevoia de a număra oile, măsurarea și delimitarea pământului deținut de cineva, sau socotirea trecerii timpului. Dar pentru așa ceva nu era nevoie de zero, iar oamenii s-au descurcat foarte bine și fără el.

Zero a fost folosit pentru prima dată de babilonieni, ca un simbol pentru spațiul gol de pe abac (abacul era un instrument de calcul și reprezenta o înșiruire de pietre pentru a ține evidența sumelor). Însă, în acest context zero nu era număr ci un simbol. (Tot babilonienii foloseau un sistem de numerotație în baza 60, de unde vine și împărțirea orei în 60 de minute și a minutului în 60 de secunde).

Cifra „zero” a apărut în Orient, pe teritoriul actualului Irak, iar locul în care a dat roade pentru prima dată a fost în Asia, mai întâi în India și apoi pe domeniile arabe. Matematicienii indieni au fost cei care au avut curajul să transforme simbolul zero într-un număr adevărat.

În Europa, notarea arabă s-a răspândit în secolul al XII-lea. Zero a fost introdus de Leonardo de Pissa, fiul unui negustor italian, care a călătorit în Nordul Africii, prilej cu care a intrat în contact cu învățații musulmani de la care a deprins matematica, devenind la rândul lui, un matematician de mare valoare. Posteritatea l-a păstrat în memorie sub numele de Fibonacci.

După grozava sa călătorie, zero și-a câștigat locul cuvenit în Univers și pare să-și continue aventura.

Buclucaș, dar cu puteri nelimitate, astăzi, zero este folosit ca parte a sistemului binar de numerotație care stă la baza funcționării calculatorului.

Toate numerele, textele, sunetele și imaginile dintr-un computer sunt stocate și prelucrate în diferite tipare (succesiuni) de 0 și 1.

Deci, dacă n-ar fi zero, n-ar fi nici computer și, cel mai grav, nici **Internet**!

Atunci, mai este **zero**... fără de valoare!

Lidia Mihai – secretar

Abătăcesei Ciprian, VIIIA

TENISUL ESTE PASIUNEA MEA

Mă numesc **Florea Luana Georgiana**. M-am născut la 22 februarie 2005 în Dorohoi și sunt elevă în clasa a III-a C Step by Step la Școala Gimnazială „M.Kogălniceanu”, având învățătoare pe doamnele Dumitriu Elena și Olaru Rodica. Mă pasionează mult înotul pe care îl practic în timpul verii, dar pasiunea mea de suflet este tenisul, un sport care face parte necondiționat din viața mea. De la vârsta de 7 ani, practic tenisul de câmp de performanță în cadrul clubului sportiv „Tenis club 2008 Dorohoi”, sub atenta îndrumare a domnului antrenor Alupoaiei Marius.

Am participat la competiții sportive în localitățile Iași, Buzău, București, Slănic –Moldova, Onești, Adjud, Câmpulung – Moldovenesc, Piatra Neamț, Botoșani și pot spune că mă mândresc cu rezultatele obținute.

Nu am neglijat nici învățătura, chiar dacă antrenamentele îmi răpesc mult timp. Îmi pregătesc cu conștiinciozitate temele, zilnic, și lucrez suplimentar, participând la diverse concursuri școlare la care am obținut numeroase premii.

Palmares:

- Turneu “Tenis 10” – Cupa Leo, Iași – Locul I – Nivel Verde – 22.06.2014
- Turneu “Tenis 10 FRT”, Dorohoi – Locul I – Nivel Verde – 22.06.2014
- Turneu “Tenis 10 FRT”, Dorohoi – Locul I – Nivel Verde – 25.05.2014
- Turneu “Tenis 10 FRT”, Dorohoi – Locul II – Nivel Verde – 27.04.2014
- Turneu “Tenis 10 FRT”, Dorohoi – Locul III – Nivel Verde – 23.03.2014
- Turneu “Tenis 10” – Cupa Adrian, Piatra-Neamț – Locul II - Nivel Verde – 16.03.2014
- Turneu “Tenis 10 FRT”, Dorohoi – Locul II – Nivel Verde – 23.02.2014
- Turneu “Tenis 10” – Cupa Performer, Iași – Locul I – Nivel Verde – 02.02.2014
- Turneu “Tenis 10 FRT”, Dorohoi – Locul I – Nivel Verde – 26.01.2014
- Turneu “Tenis 10” – Cupa Performer, Iași – Locul II – Nivel Verde – 15.12.2013
- Turneu “Tenis 10” – Cupa Leo, Iași – Locul III – Nivel Verde – 29.09.2013
- Turneu “Tenis 10” – Cupa Performer, Iași – Locul II – Nivel Verde – 15.09.2013
- Turneu “Tenis 10” – Cupa Ten Club Tenis, Buzău – Locul III – Nivel Portocaliu – 20.07.2013
- Turneu “Tenis 10” – Cupa Leo, Iași – Locul II – Nivel Roșu – 26.06.2013
- Turneu “Tenis 10” – Cupa Bucovina, Buzău – Locul III – Nivel Portocaliu – 15.06.2013
- Turneu “Tenis 10” – Cupa Libra Phoenix, București – Locul III – Nivel Roșu – 10.02.2013

Karate - un stil de viață

Și acum îmi amintesc, copleșit de emoții, cum am pășit pentru prima dată în sala de antrenament. Totul se întâmpla într-o zi însoțită de aprilie. Timid, am intrat pe ușa care deschidea un nou capitol din viața mea, cunoscându-mi viitorii mei colegi, care mi-au devenit cei mai buni prieteni.

După primul antrenament, am simțit că nu sunt menit pentru acest sport, dar o voce mă încuraja să continui, spunându-mi că doar prin muncă poți obține performanțe. I-am ascultat sfatul sperând că va avea dreptate. Treptat, am devenit pasionat de karate și curios în privința originilor acestei arte, pe care o voi prezenta mai jos.

Karate-do este o artă marțială japoneză introdusă în Japonia din Okinawa, în 1922. În japoneză „kara” înseamnă „gol”, „te” înseamnă „mână”, iar „do” înseamnă „cale”, rezultatul fiind „calea mâinii goale”. În karate se utilizează lovituri cu mâinile și picioarele, blocaje, secerări, prize, proiectări, fiind un stil extern de luptă. Întemeietorul karatedo-ului modern este considerat Gichin Funakoshi. După 1922, când a sosit în Japonia din Okinawa, Funakoshi a făcut karate prin mai multe demonstrații și prelegeri. Pentru a crește popularitatea stilului său de luptă (Okinawa-te), l-a denumit în japoneză „karate” (kara-te).

Ca orice sportiv, respect un regulament. Acesta se numește Dojo Kun și cuprinde 5 reguli:

- Caută perfecțiunea caracterului, **caracter!**
- Respectă-i pe ceilalți, **etichetă!**
- Fii credincios și loial, **loialitate!**
- Nu folosi violența, **control!**
- Dedică-te sincer, **efort!**

Munca mea a fost încununată cu mulți lauri. În prezent, mă pot mândri cu 18 premii obținute la diverse competiții naționale și internaționale.

Grecu Răzvan, clasa a VII-a A

Pictura este pasiunea mea

Arta înseamnă muncă tenace prin care transformăm visele noastre în acțiuni concrete. Pentru a ne vedea chipul, folosim o oglindă; operele de artă le folosim pentru a ne vedea sufletul. Această definiție a artei mă motivează în fiecare zi să îmi exprim sentimentele folosind pensula.

Când eram mică, am învățat să pictez, iar mama a fost mentorul meu. Am pus mult suflet în tot ceea am făcut și, din acest motiv, desenele mele au un caracter mai special.

La vârsta de 6 ani am participat, pentru prima dată, la un concurs de pictură, unde am câștigat

Locul I acordat pentru imaginația mea bogată. Am participat și la concursuri de desene pe asfalt, dar în mare parte au fost cele de desenat pe diferite tipuri de foi.

La 13 ani am început să fac tablouri. Primul tablou a fost o simplă încercare, dar a ajuns să valoreze mult în ochii mei. Majoritatea tablourilor pe care le-am făcut, le-am dăruit rudelor și prietenilor apropiați pentru a avea o amintire.

Anul acesta, de ziua mea, am primit din partea familiei mele un șevalet personalizat cu numele meu pe el. Acum lucrez la un tablou pentru a participa cu el la un bal de caritate, la Iași, numit „Balul de la Castel”. Toți banii strânși prin licitații ale tablourilor și ale diferitelor bunuri sunt donați copiilor cu nevoi speciale.

Sunt foarte bucuroasă că am ajuns până aici și sper ca în viitor să am cât mai multe realizări.

Burighean Eveline, clasa a VII-a A

Explorând „tărâmul vieții”

Pasiunea mea este să explorez natura. Iubesc mai cu seamă pădurea.

Am numit pădurea „tărâmul vieții”, deoarece aici, orice găsim, are viață. Departe de poluare, populație, fiind în pădure, putem spune că ne aflăm în cel mai sănătos mediu.

De mic copil am luat parte la multe expediții în pădure, deoarece tatăl meu a fost pădurar. E mereu o plăcere să mergi prin codrul înverzit alături de el, deoarece cunoaște tot ce reprezintă pădurea,

de la cele mai mici plante, până la cele mai frumoase animale. Fiecare dintre noi are un mediu unde se simte în largul lui, unde uită de probleme. Tatăl meu a ales tărâmul vieții. În poezia „Pădurea”, poetul Alexandru Macedonski descrie foarte frumos codrul: „Nimica n-are ca pădurea mai multe farmece s-atrage / Un suflet ce iubește taina frunzișelor cu umbră dragă...”

Cu alte cuvinte, acest tărâm mirific al viețuitoarelor poate fi numit și „Grădina lui Dumnezeu”, în opinia mea, deoarece este singurul mediu care a rămas cum a fost dat la început. Haideți să ocrotim pădurea, s-o prețuim, ca să avem parte de aer curat, atât de sănătos vieții!

Scripcariu Eduard, V

Despre pasiunea de a descoperi locuri noi (Jurnal de călătorie)

Călătoriile în natură sunt cel mai frumos și sănătos mod de a alunga oboseala acumulată după săptămâni bune de efort intelectual.

Doamna noastră învățătoare organizează adesea astfel de ieșiri, prin excursii bine pregătite, în care plăcutul se îmbină cu utilul, căci noi, elevii, avem multe de învățat din astfel de activități.

Am așternut pe coala, eu și colegul meu Sebi, impresii legate de o astfel de excursie.

Era o dimineață foarte rece de octombrie. Zâna Toamnă își scuturase mantia de brumă peste tot, împrăștiind mii de scipiri de argint. La răsărit, soarele, rece și impunător, ne trimitea zgârcit câte o rază caldă.

Ne-am adunat toți copiii clasei noastre. Așteptam, înfrigurați și plini de nerăbdare, autocarul. Veseli și plini de viață, am pornit la drum în excursia mult așteptată. Autocarul părea un stup plin cu albinuțe. Zumzetul nostru era neconținut. Se auzeau multe glume și jocuri amuzante.

Dar, iată, prima oprire. Însoțiți de doamna învățătoare, pășim sfioși în Mănăstirea Putna. Știam de la școală cum s-a construit această biserică, dar să te afli în ea, e altceva. Înconjurată de munți ce par să o păzească, mănăstirea este construită de domnitorul Ștefan cel Mare. Tot aici se află și mormântul său. Pe munte sus, se află o cruce, iar din brazi e scris numele său, loc din care s-a tras cu săgeata pentru a se hotărî locul mănăstirii. E foarte frumos aici și merită văzut. Apoi am fost în împrejurimi, la Schitul Sfântul Daniil Sihastrul. M-a impresionat această chilie cioplită într-o stâncă.

Ne-am îndreptat apoi spre satul Marginea să descoperim meșteșugul olăritului. Aici am observat cum se fac oalele din lut și alte obiecte. Oameni harnici și îndemânatici reușesc să facă dintr-o bucată de lut adevărate opere de artă. Mi-a plăcut tare mult!

Am vizitat și grădina zoologică de la Rădăuți. Am văzut multe animale sălbatice: urși, tigri, lei, lupi, rațe, porumbei și altele.

Se făcu amiază când am ajuns la Salina Cacica. Uimiți, am descoperit cum se extrage sarea din pământ, iar în locul ei rămân camere cu pereți din sare. Astfel, s-au amenajat Biserica Catolică „Sfânta Varvara”, Capela Ortodoxă, lacul și sala de dans. A fost minunat și aici!

După această vizită, am ajuns la Gura Humorului, într-o frumoasă poieniță, străjuită de munți înalți și brazi maiestoi. Aici ne-am jucat și ne-am ospătat, petrecerea încheindu-se în jurul unui foc de tabără.

Când soarele a asfințit, ne-am retras și noi spre casă. Încântați de excursie, am păstrat multe amintiri frumoase!

Într-o zi însorită de toamnă târzie, doamna noastră învățătoare ne-a propus să facem o excursie. Toți copiii au spus într-un glas „DA”.

Zis și făcut. Ne-am adunat duminică în fața școlii și am plecat.

Călătoria a fost foarte frumoasă, împletită cu surprize și voie bună.

Ne-am oprit prima dată la Mănăstirea Putna, unde am vizitat mormântul Domnului Ștefan cel Mare. Deși am mai fost cu părinții la mormânt, atunci am simțit prima dată că tot ce știam despre Ștefan cel Mare nu era numai poveste, că a fost adevărat.

Am ieșit cu toții din Mănăstire copleșiți de drumul parcurs cu gândul la vremurile de altădată și ne-au întâmpinat niște troiene de zăpadă pe care parcă nu le-am observat când am intrat, adunate de călugări ca un zid de apărare. Ne-am luat la bulgărit între noi și repede s-au risipit toate sentimentele și gândurile noastre.

Am vizitat apoi, Chilia lui Daniil Sihastrul, după care am pornit din nou la drum. Ne-am oprit la grădina zoologică din Rădăuți. Ce-am mai văzut și acolo? O lume minunată!

Și iar am pornit la drum. Am poposit la Marginea, patria lutului. Nu mi-am imaginat că se pot naște atâtea forme doar din lut și apă. Mama a cumpărat un șoșon mare, maro-roșcat și mi-a spus că dacă nu sunt cuminte mai cumpără unul și mă trimite încălțat cu ei la școală.

Am vizitat salina Cacica, o lume subterană, unde se pot face și baluri. Păcat că nu miroase prea bine. Dar picnicul și focul de tabăra de pe Valea Moldovei au rămas de neuitat.

Toate acestea doar într-o singură zi. Merită încercat itinerariul!

Mihai Sebastian, clasa a III-a A

CĂRTILE - TOVARĂȘI DE ÎNCREDERE

Vise trăite într-o "Filă de poveste"

Era o zi de vară, o zi foarte specială pentru mine. Era a șasea mea aniversare. Nu îmi amintesc foarte bine tot ce s-a întâmplat însă știu sigur că cel mai semnificativ cadou a fost o carte. Coperta violet pe care erau desenate câteva personaje din basmele ce au vrăjit toți copiii lumii, aco-
pereau paginile vechi, rupte care au fost un cântec de leagăn pentru familia mea. Acea carte avea să fie cheia către lumea poveștilor și a imaginației.

Deși încă nu știam să citesc, imaginile desenate în creion parcă îmi șopteau întreaga aventură. Seară de seară stăteam în fața cărții și o priveam nestingherită, până când am decis că este timpul să aflu adevărul ce se ascunde în spatele cuvintelor.

La început, silabiseam cuvintele, dar pe cât încercam să citesc mai mult cât atât am reușit să înțeleg titlul "File de poveste". Autor nu avea. Era o carte ce cuprindea legende despre Moș Crăciun, povești despre prințese, scrise de Frații Grimm și multe altele. Din acel moment, am știut că vreau să citesc întreaga carte și nu am putut să o las din mână.

Acea carte a fost foarte impresionantă pentru mine, deoarece cu ajutorul ei am descoperit taina cititului. Astăzi, mă amuz să descopăr ce urme adânci au lăsat aceste lecturi în sufletul meu. Poate că uneori sunt prea ocupată să îmi dau seama rolul acestei abilități, însă de un lucru sunt sigură: de fiecare dată când voi fi tristă, mă voi regăsi în lectură.

Covrig Luciana – clasa a VI-a B

Importanța lecturii în instruirea și educarea elevilor

Motto: „Fiecare carte pare să închidă în ea un suflet. Și, cum o atingi cu ochii și cu mintea, sufletul ți se deschide ca un prieten bun”.
(Maxim Gorki)

Cartea este un izvor de frumusețe și înțelepciune. Cartea este hrana și bucuria sufletului.

„Oamenii ocupați” s-au îndepărtat de lumea cărților, iar televizorul, calculatorul, internetul au devenit pentru ei cele mai importante surse de informație, făcând tot mai rar sau deloc „gestul” de a citi o carte, de a intra într-o bibliotecă, într-o librărie, de a-și construi o bibliotecă proprie. Părinții copiilor sunt tot mai puțin „modele” de urmat, în relația cu cartea! De aceea, școala, ca instituție de învățământ și bibliotecă, ca instituție de cultură cu rol important în viața comunității, încearcă să corecteze această stare de lucruri, trezind în sufletele dornice de cunoaștere ale copiilor, interesul pentru lumea fascinantă a cărții!

Copilul - minte ageră, fire vioaie, gata oricând de joacă și năzdrăvănii - trebuie scos de sub dominația audio-vizualului și orientat spre atmosfera liniștitoare, tainică a cărților, ajutat să descopere valoarea gestului de a se împrieteni cu o poveste, cu un personaj.

Trezirea interesului și a gustului pentru lectură implică pentru școală o responsabilitate incontestabilă. Lectura literară pune la dispoziția copilului cunoștințe despre mediul înconjurător, despre viața oamenilor și a animalelor, despre trecutul istoric al poporului, despre muncă și profesii, educație cultural-artistică și moral-religioasă.

De aceea, încă din clasele primare este necesar să cunoaștem ce și cât citesc copiii, respectând particularitățile lor de vârstă. Micii cititori trebuie inițiați și deprinși cât mai de timpuriu cu utilizarea concomitentă a cărții și a mijloacelor moderne audiovizuale ca premisă esențială a unei învățături eficiente. Din partea factorilor educativi este nevoie de răbdare, perseverență, voință, precum și de modelul propriu.

Copiii pot citi atât creațiile literare dedicate lor, cât și altele care, prin problematică, frumusețea limbii și mesaj, interesează deopotrivă și pe adulți. Marea varietate a creațiilor artistice aparținând unor genuri și specii literare diferite, care se integrează în sfera literaturii pentru copii, evidențiază receptivitatea copiilor față de frumos, dorința lor de cunoaștere.

Dintre creațiile literare în proză, basmele și poveștile au rămas de-a lungul veacurilor operele cele mai îndrăgite de copii, începând din primii ani ai copilăriei și până aproape de adolescență. Valoarea instructiv-educativă a basmelor este deosebită. Ele aduc o prețioasă contribuție la dezvoltarea proceselor de cunoaștere, a proceselor afective, la formarea trăsăturilor de voință și caracter, la formarea personalității copiilor.

Alegerea cărților potrivite este doar un prim pas. Al doilea pas și tot atât de important este deprinderea lecturii, obținerea eficienței ei maxime în urma citirii unei cărți.

Criza lecturii în rândul elevilor, scăderea apetitului pentru carte în favoarea TIC și dificultățile în abordarea liricului m-au determinat să caut noi modalități prin care să readuc elevul în bibliotecă și în contact direct cu textul.

Lungu Andreea, VB

Pragul intrării în poezie e cel mai greu de trecut dintre toate experiențele de lectură.. Pentru ca poezia să nu fie o simplă înșiruire de cuvinte, comodă sau convențională, e nevoie ca ochiul interior să fie pus în stare de vibrație, vibrație ce trebuie să emane din și prin text. De aceea, consider importantă intrarea în text, care se poate face nu numai printr-o simplă lectură – realizată sau nu cu har de către dascăl –, ci și printr-o înregistrare audio sau o mărturie video a poetului însuși. Nu întotdeauna elevul poate percepe anumite trăiri ale sufletului matur. Audiarea variantei muzicale a textului liric va crea o atmosferă de reflexivitate, ajutându-l pe elev să-l înțeleagă pe acel care și-a așternut sufletul în cuvinte. Cred că asocierea dintre cuvânt/text-muzică-imagine permite (re) lectura motivată a textului, altfel decât prin simpla citire a lui, și înlesnește ajungerea la miez, adică la semnificațiile operei, contribuind la formarea sensibilității estetice a elevului și trezind interesul pentru lectură.

La împlinirea a 165 de ani de la nașterea Luceafărului, joi 15 ianuarie 2015, elevii clasei a II-a B l-au omagiat pe marele poet într-o atmosferă caldă la Biblioteca Municipală Dorohoi.

În această zi încărcată de eternitate, sub titlul „Eminescu – Luceafărul; eu- o mică stea”, elevii au simțit și au transmis vibrația zilei de 15 ianuarie, punctând necesitatea amintirii marelui poet. Pe parcursul acestei activități s-a făcut o prezentare a vieții și operei poetului, au fost prezentate locuri dragi acestuia. Elevii au citit și recitat din opera marelui Eminescu, au discutat despre importanța poetului în literatură și au ascultat muzică pe versurile acestuia.

De asemenea au fost prezentate fragmente interesante din corespondența poetului cu Veronica Micle și prietenia dintre marele Ion Creangă și inegalabilul Eminescu. Prezentarea de carte cu tematica eminesciană a oferit cadrul special pentru acest moment. Elevii au participat în încheiere la concursul „Cel mai bun recitator”, fiind răsplătiți cu diplome. Prezența în acest loc a avut ca scop și canalizarea spre literatură a copiilor, în acest sens, gazdele noastre au invitat pe fiecare copil în parte să frecventeze mai des biblioteca.

“Cartea este un ospăț al gândurilor la care oricine este poftit.” Dacă vom ști să trezim interesul elevilor noștri pentru citit, dacă vom îndruma, verifica și stimula în acest scop, vom crește generații care vor simți o „sete” permanentă pentru citit, pentru cunoaștere, pentru lărgirea orizontului lor cultural, ceea ce se va răsfrânge pozitiv asupra vieții și activității lor, căci, așa cum spunea Miron Costin: „Nu e alta mai frumoasă și mai de folos în toată viața omului zăbavă decât cetitul cărților”.

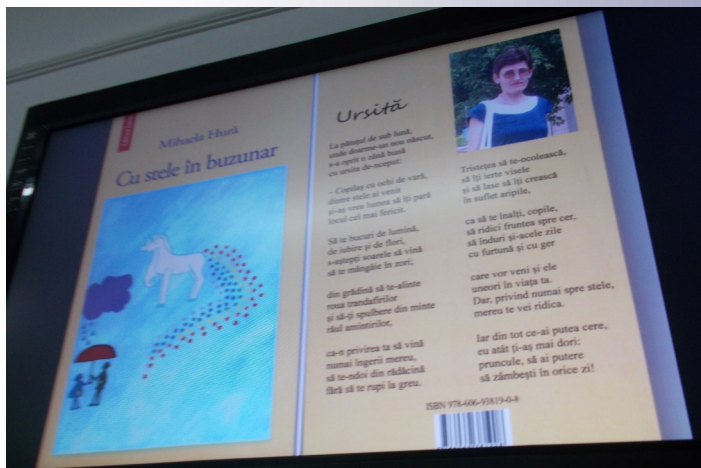
Înv. Dănilă Ana

O întâlnire de... multe stele

Apariția unui volum de literatură pentru copii semnat de o tânără scriitoare dorohoiancă a constituit o oportunitate, pentru elevii școlii noastre, de a explora spațiul valorilor culturale locale, de a trăi la cald o experiență interesantă, menită să stimuleze reacții spontane, reflecții asupra actului de creație, a elementelor de laborator artistic.

Volumul în discuție, sugestiv intitulat ***Cu stele în buzunar***, este rodul fanteziei creatoare a sensibilei poete Mihaela Hură, profesor de limba și literatura română la unul dintre liceele din orașul nostru. Peripețiile lui Andrei și ale Siminei, *protagoniștii lirici* ai volumului (acești

eroi au modele reale, în persoana copiilor năstrușnici ai autoarei) i-au fascinat pe cititori, colegii lor, care au așteptat cu emoție întâlnirea, pentru cei mai mulți dintre ei, *prima întâlnire* cu un scriitor *încarnare și oase*. În atmosfera încă vibrând de emoție a manifestărilor dedicate poetului național, într-o după-amiază de ianuarie târziu, sala CDI a devenit neîncăpătoare pentru mulțimea fremătătoare de elevi de la clasa a III-a, până la a VIII-a. Întâlnirea a fost plină de vervă, interactivă, căpătând alura unui mic eveniment cultural. Cei din clasele primare au asaltat-o pe invitată cu întrebări despre sursele de inspirație ale creațiilor sale, despre cât de *reale* sunt personajele care populează spațiul cărții, au conjurat-o chiar să le dezvăluie viitoarele proiecte scriitoricești. Elevii din gimnaziu au avut și alte *abordări*. *Deținători* ai unor noi concepte operaționale, ei au provocat-o pe scriitoare să le vorbească despre raportul dintre realitate și ficțiune, despre mirajul cuvintelor zămislitoare de înțelesuri noi, despre *epic* și despre *liric* și despre câte altele... Astfel, elevii au avut posibilitatea de a face conexiuni cu ceea ce au învățat, de a-și nuanța cunoștințele dobândite, de a exprima gânduri, opinii. Achizițiile din cadrul lecțiilor de limbă și comunicare au câștigat, grație acestei activități, context și substanță. Mai mult, activitatea a stimulat dragostea pentru lectură (unii elevii au recitat expresiv din textele preferate, alții au recurs la dramatizarea unor creații), a inspirat elevii, a generat noi idei, a declanșat entuziasmului scrierii de texte proprii.

În cadrul acestei activități, elevii și-au dezvoltat și competențe sociale, acționând natural cu cei din jur, punând întrebări, solicitând clarificări. Aproape imperceptibil, copiii au fost inițiați în valorile comunității căreia îi aparțin, valorificând influențele și resursele educative din mediul în care se află.

Făcând bilanțul activității, se poate spune, fără rezerve, că întâlnirea elevilor cu un scriitor al locurilor a fost una de... multe stele, un bun câștigat în dezvoltarea personală a lor.

La sfârșit, elevii participanți au făcut aprecieri cu privire la impactul activității. Iată câteva dintre ele:

Consider că activitatea a fost interactivă și nu m-am plictisit deloc. (Păpușoi Rareș, cl. a V-a A);
Cel mai mult am apreciat poezia „Ursită” pentru că este emoționantă. Părinții mei au fost de părere că este frumos să te întâlnești cu autoarea unei cărți (Tarânt Eduard, clasa a III-a C);

Mie mi-a plăcut cel mai mult poezia „Două roșii și-un ecler” fiindcă mi s-a părut amuzantă. (Palamariu Daria, clasa a III-a C);

Am plecat de la activitate cu gândul că peste ani și ani voi scrie o carte. (Rusu Ruxandra, clasa a V-a A);

Activitatea mi s-a părut una foarte interesantă, foarte educativă, mai ales pentru că este prima dată când am participat la un eveniment de acest gen. A fost ceva frumos... Le-am vorbit părinților cu mare drag despre activitate și au fost plăcut impresionați. (Podoreanu Raisa, clasa a V-a A);

Doamna Hură Mihaela este mama și poetă deopotrivă, misiuni pe care, din punctul meu de vedere, le împlinește foarte bine. Dialogul cu doamna profesoară a fost unul deosebit. Unele răspunsuri sau întrebări mai amuzante au fost întâmpinate cu multă bucurie. De doamna profesoară ne-am despărțit cu regret, deoarece doream să dureze la nesfârșit această întâlnire deosebită (Danalache Amalia, cl. a V-a A);

Cum am ajuns acasă, m-am gândit la cuvintele poetei: Oricine poate scrie... și, spre seară, chiar am scris patru poezii... (Fodor Ruth, clasa a V-a A);

A fost foarte frumos, având în vedere faptul că toată lumea a adresat câte o întrebare. Le-am făcut cunoscută părinților activitatea și au avut o reacție foarte plăcută. (Cuțic Cosmina, clasa a V-a A);

Zile întregi am așteptat această activitate, și, în sfârșit, a avut loc marți seară. Activitatea în sine a fost o onoare pentru familia mea, mai ales pentru mama, autoarea cărții în discuție. Bucuria pe care am simțit-o a atins cote maxime, deoarece, la activitate, eram pe locul de onoare: al fiului unei poete. Evenimentul a avut loc într-o atmosferă plină de emoție și de suspans... și respect pentru doamna poetă. Am regretat amarnic când m-am despărțit de poetă (...adică de mama) (Hură Andrei, clasa a V-a A);

Gândul despărțirii de scriitoare a fost trist; nu voi uita niciodată acest eveniment. (Dănilă Andrei, clasa a V-a A);

Poezia pe care am apreciat-o cel mai mult este „Cum au dispărut dinozaurii” fiindcă i-am găsit acolo, drept protagoniști, pe colegii nostri Simina și Andrei, copiii doamnei profesoare Hură, poeta... (Mihăileanu Eduard, clasa a V-a A);

Am fost foarte uimită de faptul că mama colegului meu, Andrei Hură, a reușit să scrie o carte cu

poezii atât de frumoase pentru copii. Doamna Hură a devenit unul dintre scriitorii mei preferați, mai ales pentru că a dedicat cartea sa copiilor [...]. Consider că, pe lângă scriitorii din trecut, trebuie să-i prețuim și pe cei din prezent, mai ales pe cei care trăiesc pe meleagurile noastre. (Gheorghiescu Mădălina, clasa a V-a A);

Mi-a plăcut foarte mult activitatea desfășurată, deoarece m-am întâlnit cu un scriitor nou, tânăr. (Gheorghiescu Laura, clasa a V-a A);

Este de apreciat că toată lumea a pus întrebări. Eu am fost personaj în dramatizarea pregătită, deci am avut șansa să testez cum este când ești actor. (Pintilei Robert, clasa a V-a A).

profesor, Cristina Bordianu

Nu alege comoara, alege cartea!

Din cele mai vechi timpuri și până astăzi, cartea a fost un izvor de bucurie și alinare al sufletului omenesc.

O carte este o grădină, o livadă, o magazie, o reuniune, un însoțitor la drum, o multitudine de sfătuitori. Cartea este singurul izvor care dintotdeauna îți dă informația completă. Poți să te întorci la ea ori de câte ori vrei. Cartea este scrisă de oameni, numiți genii care ne fac foarte curioși de minunile lor povești. Cartea ne împărtășește despre mulțimile de informații ale sale în poezii, povești, romane.

Din cărțile citite până acum am învățat lucruri frumoase precum și bunele maniere, cum să ocrotim mediul înconjurător și să descoperim tainele scrierii și a matematicii. Cartea este o alinare a sufletului gol. Ea te învață să fii bun, drept, cinstit, dar, mai ales, să ierți.

Cartea e scrisă de scriitorii care pe moment simt acea emoție. Ei trudesc zi și noapte ca să facă oamenii fericiți. Povestea acestei mici comori este scrisă în fiecare secundă. Ea începe într-un fel și se termină în alt fel. Unele cărți se termină într-un moment fericit, altele trist. Majoritatea personajelor sunt bune, altele rele, dar toate au rolul lor. Cartea fiind un prieten desăvârșit, am grijă să o tratez cu mult respect: nu-i îndoi paginile, nu scriu cu pixul pe paginile sale, am grijă să nu se murdărească. I-am cumpărat și un semn de carte frumos, cu ajutorul căruia nu uit niciodată unde am rămas cu cititul.

O carte nu trebuie să stea în bibliotecă, închisă și prăfuită, ci trebuie să fie deschisă în mintea și în sufletul tău și de abia atunci îți va fi de folos. E bine să înveți la tinerețe, ca să ai la bătrânețe învățătură și cultură. După cum spune un vechi proverb, „Ai carte, ai parte!”. Cartea ne hrănește sufletul și în același timp pregătește un viitor strălucit celor care îi dau atenția cuvenită. Precum pomul are nevoie de hrană și apă pentru a face roade, tot așa, și copilul are nevoie de cărți pentru a înflori și a rodi, pentru a ajunge un om vrednic.

Sandu Maria Mădălina- Clasa a VI-a A

Sărbătorim cartea!

Cartea reprezintă un fascinant depozit al inteligenței omenești, cuprinzând între filele ei cunoștințe, sensibilitate, fapte pe care le păstrează intacte timp nedefinit.

Cartea, în fapt, lectura ei, este foarte importantă pentru toți cei care, cu răbdare, îi parcurg filele. Câștigul este enorm. Cititorii își dezvoltă inteligența verbală, au o minte mai iscoditoare, își pun mereu întrebări și caută răspunsuri la ele, sunt mai creativi decât cei care nu citesc, sunt mai inspirați când e să scrie o compunere.

Noi ne străduim să citim după puterile noastre, dar ne place să și sărbătorim. Sărbătorim alături de colegii mai mari Ziua Cărții, ca în fiecare an.

În acest an, elevii pasionați de lectură ai claselor a V-a A, a VI-a A și a VIII-a B, sub îndrumarea doamnei profesoare Bordianu Cristina, s-au implicat într-o activitate amplă sub genericul „Recomandă-mi o carte!”. Ideea era ca, pe baza lecturilor noastre anterioare, să promovăm o carte care ne-a plăcut nouă cel mai mult. Molipsiți de elanul celor mai mari, am alcătuit echipe de elevi care au citit același volum, ne-am împărțit sarcinile și ne-am grăbit să pregătim prezentările. Fiecare dintre noi s-a străduit să fie cât mai convingător în prezentarea sa. În sprijinul afirmațiilor făcute, am venit cu imagini ale copertilor, portrete ale personajelor principale, scurte dramatizări, momente artistice pline de culoare și umor. Fiecare și-a promovat cartea favorită. Astfel au fost prezentate: „La Medeleni”, de Ionel Teodoreanu, „Băiatul cu pijamale în dungi”, de John Bayne, „Minunea”, de R. J. Palacio, „Cinci săptămâni în balon”, de Jules Verne, „Cealaltă acasă”, de Diana Andreea Ilie și „Charlie și fabrică de ciocolată”, de Ronald Dahl.

Eu, Ruxandra, am optat pentru cartea *Cireșarii*, în timp ce Rareș a promovat cartea *Tabăra*, apelând la un afiș și la un material power point.

Ne-a plăcut în mod deosebit ideea colegilor din VIA... După lectura cărții *Minunea*, de J. Bayne, au avut inițiativa de a transpune în practică mesajul ei, respectiv acela că nu trebuie să judecăm un om după chip. Drept urmare, au vizitat un centru de copii cu dizabilități (protagonistul cărții promovate de ei era un băiat cu astfel de probleme), unde au legat prietenii minunate, au făcut fotografii și ne-au împărțit din experiența lor... Ce reclamă mai bună puteau face cărții lor preferate?!!

În calitate de gazde ale activității, cei din VI A, sub pretextul că nu doar au citit cartea *Charlie și fabrica de ciocolată*, ci au și “vizitat-o”, ne-au îndulcit cu prăjituri pregătite *acolo*, cică... Ce mai... Ne-au convins că trebuie să citim cartea și gata!

La sfârșitul activității, fiecare dintre noi i-a rămas în minte titlul unei cărți care, curând, se va regăsi în biblioteca personală. A fost un eveniment foarte interesant și dorim să-l repetăm.

Rareș Păpușoi & Ruxandra Rusu,
clasa a V-a A

Elevi ai Școlii Gimnaziale „Mihail Kogălniceanu” Dorohoi frunțași la tabăra de vară în domeniul situațiilor de urgență

50 de elevi din 31 de localități botoșănene au devenit, începând de astăzi, „mesagerii” pompierilor în comunitățile de care aparțin. Misiunea le-a fost încredințată după ce, timp de o săptămână, au învățat cum să-și protejeze propria viață, dar și cum să-și ajute semenii.

Lecțiile le-au fost predate în cadrul taberei de vară în domeniul situațiilor de urgență „Prezent și Viitor în Siguranță”, organizată în Memorialul Ipotești – Centrul Național de Studii „Mihai Eminescu”, de Inspectoratul pentru Situații de Urgență „Nicolae Iorga” al Județului Botoșani în parteneriat cu Instituția Prefectului Județul Botoșani, Consiliul Județean Botoșani, Inspectoratul Școlar Județean Botoșani, Serviciul Județean de Ambulanță, Societatea Națională de „Cruce Roșie” – Filiala Botoșani, Palatul Copiilor Botoșani – Clubul Copiilor Dorohoi, Memorialul Ipotești – Centrul Național de Studii „Mihai Eminescu” și Primăria Comunei Mihai Eminescu.

La festivitatea de premiere, care a avut loc astăzi, alături de cei 50 de elevi și conducerea ISU Botoșani, au participat: Gheorghe Sorescu - președintele Consiliului Județean Botoșani; David Șalgău – Aniței – Instituția Prefectului Județul Botoșani, Aneta Gireadă – primarul comunei Mihai Eminescu, ec. Miluța Jijie și Daniel Tupiluș, managerul, respectiv directorul Memorialul Ipotești – Centrul Național de Studii „Mihai Eminescu”.

Activitatea a debutat cu premiarea autorilor celor mai bune trei eseuri „Viață de pompier”. Pe lângă diplome, câștigătorii (locul I - Luciana Maria Covrig – Școala Gimnazială „Mihail Kogălniceanu” Dorohoi ; locul II – Adelina Lavinia Andrei – Școala Gimnazială Drăgușeni și locul III – Alexandra Stan – Școala Gimnazială nr. 17 Botoșani) au obținut și premii în bani din partea Asociației Personalului I.S.U. „Nicolae Iorga” al Județului Botoșani.

Vizibil emoționați, membrii celor cinci echipaje (roșu, albastru, bleu, verde și mov) au așteptat cu nerăbdare să vadă cine pleacă acasă cu trofeul celei de a V-a ediții a taberei de vară. Timp de o săptămână, aceștia s-au înfruntat în 16 probe din concursurile „Prietenii Pompierilor”, „Cu viața mea apăr viața” și jocurile interactive cu specific în domeniul situațiilor de urgență.

Clasamentul final a fost stabilit pe baza rezultatelor obținute în urma rezolvării chestionarului cu 20 de întrebări din domeniul situațiilor de urgență.

După o luptă extrem de strânsă, „echipajul mov”, format din elevi de la Liceul Tehnologic Coțușca, Școala Gimnazială „Aristotel Crișmaru” Drăgușeni, Școala Gimnazială nr. 1 Știubieni, a fost declarat câștigătorul ediției.

Pe a doua treaptă a podiumului a urcat „echipajul roșu” (Școala Gimnazială „Spiru Haret” Dorohoi, Școala Gimnazială nr. 1 Mileanca, Școala Gimnazială „Gheorghe Coman” Brăești, Școala Gimnazială „Mihail Kogălniceanu” Dorohoi, Școala Gimnazială „Leon Dănăilă” Darabani și Școala Gimnazială Hilișeu Horia).

A treia treaptă a podiumului a fost ocupată de „echipajul bleu” (format din elevi de la Școala Gimnazială nr. 2 Botoșani, Școala Gimnazială nr. 1 Gorbănești, Școala Gimnazială nr. 1 Vlădeni Deal – comuna Frumușica, Școala Gimnazială „Grigore Antipa” Botoșani și Școala Gimnazială nr. 1 Orășeni Deal, comuna Curtești).

Festivitatea a fost încheiată pe ritmurile unor melodii de muzică ușoară, interpretate de Mari – Elena Predică, participantă la o ediție anterioară a taberei de vară în domeniul situațiilor de urgență. Partenerii proiectului educațional școala de vară în domeniul situațiilor de urgență “Prezent și Viitor în Siguranță”, care s-a încheiat cu tabăra de vară, invitații, profesorii și părinții și-au exprimat intenția de a organiza și pe viitor astfel de activități care, prin mijloace mai puțin convenționale, valorifică potențialul educației nonformale în scopul nobil de a-i învăța pe copii, modalitățile de protejare a celui mai valoros bun: viața.

În tabără, elevii și-au dezvoltat priceperile și deprinderile în a reacționa la situații de urgență, dar s-au și relaxat. Organizatorii le-au oferit mai multe surprize: excursii la mănăstirile și instituțiile culturale din județ, concerte de muzică populară, jocuri interactive pentru dezvoltarea spiritului de echipă, karaoke, concurs de miss și foc de tabără.

Adjunctul inspectorului general al Inspectoratului General pentru Situații de Urgență, colonel ing. Eugen Vișan, a participat la o serie de activități desfășurate în tabără, considerând că este un proiect extrem de util, interesant și a promis că va face demersuri pentru implementarea acestuia la nivel național.

Copiii au plecat din tabără cu lacrimi în ochi, promițând că vor transmite familiilor, colegilor, prietenilor regulile și măsurile de prevenire a situațiilor de urgență acumulate pe parcursul taberei.

Locul I – Luciana Maria Covrig
Școala Gimnazială „Mihail Kogălniceanu” Dorohoi

„Viață de pompier”

Pentru început, după toată experiența pe care am acumulat-o la școala și tabăra de vară în domeniul situațiilor de urgență, consider că pot compune o definiție a pompierului.

POMPIER – persoană cu un suflet imens, ce este capabil să salveze vieți și să-i facă pe ceilalți fericiți. Indiferent în ce situație se află, ei își riscă viața, pentru oameni.

De la începutul orelor din școala de vară, mi-am dat seama că pompierii sunt mai diferiți față de ceilalți oameni. Nu, nu au un ochi în plus sau un picior în minus, au doar o inimă foarte mare. Fiecare dintre noi are un suflet bun, însă nu cu toții îl valorificăm. Vă garantez că pentru a deveni pompier este vital să au un asemenea lucru.

Viața de pompier nu este una ușoară, însă este nemaipomenit de frumoasă. Am învățat că pompierii se bazează pe coechipierii lor și că, dacă lipsește unul, ceilalți le este mai greu să termine misiunea.

Mereu serioși, dar cu un zâmbet în inimă, așa pornesc toți. Niciunul nu dorește altceva decât să audă de la o persoană: „Mulțumesc pentru că mi-ai salvat viața!”

În spatele acestor sarcini, se ascund ore de antrenament și muncă. Ani la rând, zi și noapte, sunt acolo pentru noi. Și vreau să le mulțumesc! Deși nu știu ce voi deveni în viitor, ori medic, ori pompier, cu siguranță voi dori să salvez vieți, să fiu fericită prin ceea ce fac, ajutând oamenii.

Nu pot să descriu în cuvinte cât de mult m-au ajutat pompierii în tabără și m-au motivat să fac ceea ce îmi doresc. Doresc, peste 20 de ani, să particip cu ei la o misiune, să ne bucurăm de același lucru din nou.

După cinci zile petrecute cu ei, pot spune că aceste versuri mă reprezintă:

„Așa am fost, așa voi fi
Mereu pompierii voi iubi”.

ÎNDRĂZNELI LITERARE

O lume miniaturală

Încetul cu încetul nava se întrepta spre zenit precum o barcă pe o mare agitată. Chiar dacă am depășit plafonul pufos de nori gri și albi, aparatul de zbor se opintește din greu să iasă din brațele puternice ale Terre. Abia acum îmi îndrept privirea spre restul cosmosului. Ani de zile am privit de pe Pământ stelele scânteietoare și mi-am imaginat cum mă desprind de pe sol și le ating. Acum îmi dau seama că totul a fost o iluzie. Luminițele nu pot fi atinse.

Înaintam. Pluteam în eternul nesfârșit al cosmosului cu atâta tandrețe încât aș putea spune că stăteam în loc. Pământul este din ce în ce mai mic. La început o sferă mare, de un albastru pur, pe alocuri presărată cu maro și verde, apoi sfera devenea tot mai mică, predominând culoarea albastră. Dar brusc mă trece un fior rece pe șira spinării, însoțit de o senzație de emoție copleșitoare. Un scârțâit subțire se auzi, iar atunci vocea comandantului anunță finalul cursei. Mi-am dat seama că totul era pe sfârșite. Nava se stricase, iar eu, un simplu cosmonaut, pluteam prin necuprins. Dar, în depărtare, printre miile de stele, una licărea din ce în ce mai puternic, iar cu cât aceasta sclipea mai tare, cu atât nava se apropia de ea. Atunci, de după un meteorit se ivi o arătare micuță și verde cu un ochi mare și negru pe fruntea lată. Era un extraterestru care îmi ajungea până la glezne. M-am apropiat ușor de el, iar alte sute de astfel de creaturi au apărut. Eram speriat, dar totuși simțeam că nu s-a terminat. În sufletul meu mai era un strop de speranță. Atunci, într-o limbă neștiută, micile arătări m-au condus până la o încăpere micuță, plină cu calculatoare minuscule, unde totul era mic. Eram într-o altă lume. O lume miniaturală pe ale cărei străzi mișunau mii de roboței și extraterestri. Dar, acea încăpere s-a dovedit a fi un laborator, de unde micile creaturi îmi urmăreau călătoria de pe Pământ până în lumea lor. Ei erau singura mea șansă de a ajunge înapoi acasă. Iar, într-un moment de tăcere mi-a fost comunicat în cască faptul că, într-un mod straniu, nava fusese reparată. Atunci mi-am dat seama că aceste creaturi nu îmi voiau răul. Doreau doar să mă ajute. Mi-am luat la revedere de la micii mei prieteni, cărora le-am jurat că nu voi aminti niciodată de această lume miniaturală, și am pornit la drum.

În câteva minute, în fața mea, apără Pământul așa cum îl știu eu, mare și plin de forme de relief, miliardele de oameni, casa mea. Iar undeva departe, în spate, Lumea Miniaturală a devenit un mic grăunte într-un ocean nesfârșit de negura liniștită.

Agachi Miruna, clasa aVI-a A

Visul neterminat

Amurgul cade peste oraș, colorând cerul în nuanțe de roșu și albastru vinețiu. Soarele se retrage obosit, lăsând stelele să-și înceapă spectacolul. Plec din fața ferestrei și mă îndrept spre prietenele mele, acum așezate pe trei dintre scaunele care înconjoară masa.

-Ne spui de ce ne-ai chemat aici, la ora acesta? mă întrerupe din gândire una dintre ele. Sper că ai un motiv foarte bine întemeiat! adaugă aceasta pe jumătate căscând.

-De la o vreme am același vis și am vrut să vorbesc cu voi despre el, dar...

-Dar ce? Haide spune că deja ne-ai făcut curioase! zise ea dându-și părul bălai după ureche, parcă deja interesată de cele spuse de mine.

-Dar se pare că sunteți mai interesate de somn decât de ceea ce am eu să vă spun! vorbesc eu pe un ton trist știind că este singura modalitate de a mă face ascultată.

-Povestește! Suntem numai ochi și urechi! Exclamă ea.

-Dacă îmi aduc bine aminte, eram plecată într-o pădure cu părinții dar eu mă pierdusem de ei. M-am așezat la baza trunchiului unui copac și am încercat să găesc o soluție. Vâzând că se întunecă, am strâns niște crengi gândindu-mă să fac un foc. Speram să mă găescă cineva, focul luminând în întuneric. Am așezat crenguțele în forma de piramidă, iar când să o așez pe ultima, acesta a luat foc în mâna mea, dar nu m-am ars. M-am speriat și am început să fug. Cu fiecare pas pe care-l făceam, lăsam în urmă mea mici flăcări. După ce mi-am dat seama că flăcările sunt influențate de sentimente, am realizat că acestea reprezentau era frica. Am început să mă gândesc la persoanele la care țin: părinți și prieteni.

- Să înțeleg că te-ai gândit la noi? mă întrerup din povestit ele.

- Nu voi sunteți prietenele mele? întreb eu și văd cum pe fața lor prinde contur un zâmbet sincer și ochii încep să sclipescă de emoție. După o îmbrățișare de grup, am continuat povestea: cu un simplu gest, o ridicare a mâinii, focul se stinge, iar plantele arse revin la viață. Îmi priveam mâinile și vedeam că am un strat gros de cenușă pe ele. Am zărit un lac și m-am apropiat de el pentru a le curăța. M-am spălat pe mâini și am observat că am conturat în lateralul palmei o flacăra. Deodată, spre mine, se îndreaptă o săgeată, dar mă feresc la timp, aceasta izbindu-se în copacul din spatele meu. Mi-am întors capul și am văzut pe coada săgeții desenat, pe pene, o flacăra identică celei de pe mâna mea.

- De ce te-ai oprit? mă întreabă supărate.

- Aici m-am trezit speriată, mi se terminase visul.

- Of! Oricum ar trebui să mergem, se face destul de târziu, dar sper să visezi continuarea. Noapte bună!

- Noapte bună! le transmit eu fetelor

Rămânând singură, m-am culcat frământată de câteva întrebări: „Cine a tras cu săgeata?”, „De ce a tras în mine?”, „Are legătură flacăra de pe săgeată cu cea de pe mâna mea?”. Se pare că visul meu nu are o rezolvare. Pentru moment...

Alexoia Paula, clasa a VII-a A

Chemarea mării

Era o dimineață frumoasă de vară. Mama lui Mihai avea să-i lase fiului ei o amintire incredibilă.

Mihai, un băiat de 7 ani, se lăsa purtat de mama sa spre o destinație fabuloasă: marea. Ce poate fi mai frumos decât uimirea, fericirea sau admirația de pe chipul unui copil la prima întâlnire cu marea?!

-Aceasta este marea. Este cea mai reușită creație a naturii, zise mama lui Mihai.

Băiatul nu mai avea glas. El era prea ocupat să admire dansul valurilor, cântecul mării și nisipul cald unde își cufunda picioarele.

Dintr-o dată, un glas firav rupse liniștea

-Tu de-acolo, da, tu, vino mai aproape!

-Cine ești? întrebă Mihai foarte nedumerit.

-Cine sunt?! Nu știi cine sunt?! Sunt celebrul Peștișor de Aur care împlinește o dorință!

-O să-mi îndeplinești o dorință?

-Stai puțin! Ce repede mai vreți voi muritorii dorințe... Trebuie să îmi răspunzi corect la o ghicitoare, apoi dorința...

-Bine. Sunt pregătit!

-Bun! Cine merge dimineața în 4 picioare, la amiază în 2 picioare și seara în 3?

- Hmmm.... Eu când eram mic, mergeam în 4 picioare, așa mi-a spus mama, acum merg în 2 picioare, vezi și tu, iar în 3 picioare...Știu! În 3 picioare, adică 2 picioare normale și unul ajutător, cum ar fi un baston. Deci, cred că răspunsul este omul.

- O, la naiba! Ai răspuns corect. Ce dorință vrei?

- Aș vrea să nu uit niciodată această mare, spuse Mihai.

Peștișorul mișcă puțin din aripioare și spuse:

- Gata! O să ai această amintire pe viață. Acum pleacă de aici!

- Mulțumesc, Peștișorul de Aur!

- Da, da, acum fugi!

Mihai plecă la mama sa, uitându-se în spate la peisajul mirific de care se depărta.

În drum spre casă, Mihai numai la mare se gândea, la câte taine avea să le dezlege și la tot felul de lucruri legate de mare.

Chiar și în ultimul ceas al lui Mihai, imaginea mării rămase intactă, neatinsă de anii mulți și grei.

Lazăr Bianca, clasa a VII-a C

CEARTA PRONUMELOR

Într-o zi frumoasă de toamnă, grăsuțul EU s-a pieptănat, s-a parfumat și-a pus cravata, pălăria și a pornit la plimbare prin caietul de limba română al elevului Iliuță Popescu, din clasa a VI a A.

La intersecția dintre paginile 3 și 4, a dat nas în nas cu mustăciosul EL și îngâmfatul VOI, care încercau să intre într-o propoziție.

VOI susținea că el este cel mai potrivit, că propoziția ar arăta minunat cu el în funcția de subiect. Cu mustața zburlită, EL a spus că predicatul i se potrivește lui și numai lui. Neutrul EU, transpirat și îngrijorat, ar fi vrut să încerce și el cheița de la ușa propoziției. Era sigur că doar el poate fi subiect.

Când cearta era în toi, a apărut firavul TU, care, fredonând un cântec, a scos cheița din buzunar și a intrat în propoziție, ocupând cu mândrie locul subiectului.

Supărați, EU, EL și VOI au pornit spre următoarea propoziție, cu speranța că își vor găsi locul potrivit!

Dănilă Mihnea Tudor, clasa a VII-a A

În grădina de vis a bunicilor

Într-o zi de vară, împreună cu familia mea, am mers la țară. Când am ajuns, eu i-am dat binețe bunicii:

- Bună ziua, bunico!
- Bună ziua, nepoată dragă!
- Pot merge în grădină?
- Desigur, draga mea!

Părinții și bunicii au intrat în casă, iar eu am pășit în grădina care era asemenea unui paradis. Mă jucam cu pisicuța Miaunica. Azorel, cățelușul prietenos și voios, fugea prin grădină. Iepurașul Țup sărea prin iarba verde și fragedă ca o blană a pământului. Razele soarelui, călduroase, pătrundeau prin coroana verde și mătăsoasă a copacilor. Păsările zburau pe cerul azuriu, iar florile multicolore înconjurau grădina ca un curcubeu. Totul era așa de frumos!

Mai târziu am făcut un grătar, am mâncat, am vorbit, până ce s-a așternut amurgul. Ne-am pregătit de plecare.

- Rămâneți cu bine, ne-am adresat bunicilor.
- La revedere! Să mai veniți pe la noi, ne-au răspuns ei.

Ne-am întors acasă cu gândul la ziua aceea frumoasă de vară, hotărâți să revenim.

Ion Maria-Iuliana, clasa a III-a A

Cum mă văd în viitor?

Viitorul??? Când mă gândesc la el, am impresia că este atât de aproape, și totuși foarte departe.

Când aveam 4 ani dacă m-ar fi întrebat cineva cum mă văd în viitor aș fi răspuns că magician; dacă m-ar fi întrebat asta la 8 ani aș fi răspuns avocat, iar mai târziu la 10 probabil medic. Acum, dacă îmi pui această întrebare, nu știu ce să răspund din cauza fricii. Frica de necunoscut. Mă cam sperie gândul că nu știu ce voi fi în viitor și ce mă așteaptă în următorii ani. Dar știu că, dacă voi învăța temeinic, voi ajunge unde îmi doresc. Știți cum se spune: „Viitorul depinde întotdeauna de prezent și de trecut”. Indiferent de meseria pe care o voi alege, știu că o voi face din plăcere și din pasiune, pentru ca, pentru mine, acestea ar trebui să stea la baza carierei. Trebuie să cred în ceea ce fac și să-mi doresc din tot sufletul să ajung unde vreau și, cu devotament și multă răbdare, sunt sigură că voi reuși. Îmi doresc ca pe viitor, să-mi fac mândră familia și prietenii, să nu-i dezamăgesc. Aș vrea să devin un om important, cu caracter, respectabil dar și respectuos.

Totuși, sunt încă un copil și am vise ca toți cei de vârsta mea și la întrebarea „Cum mă văd în viitor?” voi răspunde atunci când voi ști că am un trecut de care să fiu mândră.

Alexoaie Diana Paula, clasa a VII-a A

Cine sunt eu?

De multe ori, stând pe gânduri, mă întreb... cine sunt eu? Și îmi răspund simplu: Sunt un puști de 13 ani, numit Flavius Gafincu.

Dar, nu totul se rezumă la vârstă și nume, eu sunt un dar pe care Dumnezeu l-a dăruit părinților și familiei mele, cu mult talent și plăcere de a studia muzica, cu pasiune pentru școală... Dar nu am doar calități, am și câteva defecte, pe care le-am putut "repara" în timp cu ajutorul unor dragi persoane. De când eram mic, îmi doream să mă dezvolt, să ajung la o vârstă la care să fiu stăpân pe viața mea. Crescând, am observat că timpul petrecut cu familia, cu prietenii, se risipește cel mai ușor. Când mă gândesc la prezent, realizez că, mai am 5 ani de stat împreună cu familia, apoi trebuie să urmez o facultate, să mă dezvolt, și să îmi împlinesc vechiul vis din copilărie. Acum, nu prea aș dori să mai cresc, îmi doresc să fiu mereu un copil, fără griji. Dar, din păcate, timpul nu se mai întoarce și nici nu stă în loc. Crescând, trebuie, ușor-ușor, să mă gândesc la viitorul meu, la cum îmi voi câștiga pâinea, un lucru extrem de dificil. Încă nu am nimic fixat pentru viitor. Mai e timp încă...

Visul meu dintotdeauna a fost să devin un pianist recunoscut, pe care lumea să îl iubească și să-l aprecieze. Încă sper la acest lucru și, cu ajutorul părinților care m-au sprijinit financiar, visul meu se împlinește.

În concluzie, aceasta este scurta mea prezentare, prin care v-am dat oportunitatea de a mă cunoaște mai bine.

Gafincu Flavius, clasa a VII-a A

Călătoria

După ce am ajuns în cartea pe care o citeam, (cu picioarele pe pereți-trebuie să mărturisesc faptul că eu citesc parcă mai bine așa) și după ce am alunecat pe litere și am căzut peste semne, am ajuns, în sfârșit, pe un „U”. „Parcă este balansoarul bunicii” gândesc și mă legăn cu avânt din ce în ce... „Dacă mai sar peste câteva pagini, oare nu găsesc eu numele cărții în care am nimerit?!” îmi bâzâie o idee prin cap. Sar din balansoarul „U” și, vrând să ating cele scrise, cad printre cuvinte și rămân agățată de cârligul ascuțit al unui „ V ”. De după un „ O” dolofan, un căluț înaripat i se face milă de mine și mă ia în zbor, până pe tărâmul de la capătul curcubeului. Acolo, un popor mărunț de zâne înaripate, prinți și prințese de porțelan își trăiau viața într-o veșnică joacă. Încălecau fluturi de catifea, inventau jucării nemaivăzute din cuvinte ciudate și, mai ales, citeau cărți scrise în toate limbile pământului. Răcoriți de izvorul ce-și ițea unda dinspre munții de cremene, veselul popor nu știa rostul cuvintelor „tristețe”, „supărare” așa că acestea zăceau aruncate în praful drumului, ucise, fără putere...(„Foarte bine”, gândeam eu. „Să piară!”).

Uimită, mă împiedic într-o rază de soare și cad iarăși printre cuvinte ascuțite și neprietenoase. Aterizez pe dealul de smarald și în fața mea se ivește Castelul de turtă dulce. La umbra unui migdal, printre măslini și arbori delicați de vanilie, omuleți harnici culegeau rodul parfumat al pământului. „Aha, aceasta trebuie să fie cartea de bucate” mă luminez și încep a colinda printre rețete pe foi subțiri de pergament și puse la uscat pe frânghii de ceapă. Ajung la castelul aromat și poftesc la o bucățică din zidul dulce. Apoi, cu pași vinovați, mă îndrept spre ușa boltită și pătrund într-o încăpere uriașă. Pe rafturi înălțate de nu le vedeai capătul, stăteau aliniate cărți pestrițe, care mai mari, care mai mici, colorate, cenușii, vechi, noi, o puzderie...Întind mâna după o carte cu copertile lucioase și... poveste reîncepe : cad printre rânduri bătute cu plumb și totul mi se perindă prin fața ochilor cu o viteză grozavă.

Închid ochii și, brusc, m-am oprit.În jurul meu e întuneric și cald. Ceva umed îmi trece peste față. Sar speriată și, ce să vezi?! Dinăuntru poveștilor m-a trezit cățelul meu și limba lui prea... „prietenoasă”. Poate era supărat că nu l-am luat tovarăș printre rânduri de plumb și litere scorțoase, dar poveștile sunt doar pentru oameni, nu-i așa?!

Rebenciuc Mara, clasa a V-a A

Autoportret

Simplă, liniștită, matură... Sunt primele trei cuvinte care îmi vin în minte când mă gândesc la mine, personalitatea mea fiind, însă, mult mai greu de descris.

Sunt o fată obișnuită, pasionată de școală, lucru care m-a făcut de-a lungul timpului să devin matură. Contrar atenției, concentrării și seriozității pe care le ofer școlii, îmi place să cred că, în rest, sunt o fire spontană, veselă și cu un simț al umorului pe care nu toți îl înțeleg.

Așa ajung la relațiile mele cu prietenii... Sunt puține, dar foarte deosebite. Acord multă atenție, mă implic foarte mult, de aceea, de cele mai multe ori, sunt rănită destul de ușor. Țin la absolut toți oamenii din jurul meu, dar nu am reușit niciodată să le-o arăt tuturor așa cum aș fi vrut eu să vadă, lucru care mă face să sufăr... Fericirea vine în momentele când mă văd alături de prietenii care mă înțeleg, care îmi citesc în ochi iubirea pe care le-o port și pentru care cuvintele sunt de prisos.

Dar, cu adevărat, când nu mă ascund după tristețe sau singurătate, sunt excentrică și dezinvoltă, râd la orice, îmi place *să joc teatru*, îmi plac animalele - mai ales câinii -, ador apa și înotul și sunt foarte pofticioasă (chiar dacă nu se cunoaște).

Nu mă consider o fată *frumoasă* și nici nu sunt superficială, de aceea mereu caut să apreciez esența unui om. Încerc mereu să privesc dincolo de aparențe, analizând atent ochii persoanelor, astfel înțelegând tot ce gândesc...

Mereu mi s-a spus că am un chip foarte expresiv, iar mama ar adăuga că, de cele mai multe ori, ochii mă trădează și arată poate prea mult din ceea ce gândesc... Sunt înaltă, dar nu îmi place să privesc oamenii de sus. Sunt slăbuță, deși mereu am fost o persoană puternică și par destul de firavă, deși am trecut prin multe. Dacă ar fi să îmi pictez portretul aș folosi o nuanță foarte deschisă pentru pielea-mi sensibilă, un roșu palid pentru buzele subțiri, un căprui închis pentru ochii adânci și pătrunzători, încadrați de perechea de ochelari care mă însoțește aproape de când mă știu, și un șaten strălucitor pentru părul des, care îmi cade pe umeri.

De obicei mi se spune că semăn cu mama, unii spun însă că semăn cu tata, iar părinții îmi spun că am trăsături de-ale bunicii și chiar de-ale unui unchi. Oricum ar fi, sunt mândră de familia pe care o am.

Sunt liniștită și totuși energică, sunt înțelegătoare și totuși *înțepată*, sunt serioasă și totuși amuzantă, sunt tristă și totuși mereu veselă. Dar, în primul rând, așa cum îmi place mie să spun, am fost, sunt și voi fi mereu EU...

Scrobaniță Lorena Ramona, clasa a VIII-a A

Autoportret

Vă-ntrebați ce e cu mine,
Cine sunt, ce fac pe lume?
Sunt o fată mai micuță,
Subțirică, dar... drăguță.
Obraznică!, va spune mama.
Frumoasă!, l-aud pe tata.

Vecinii spun că-s respectuoasă,
Alții, chiar mă cred fițoasă!
Unii spun că-s amuzantă,
De treabă, dar gălăgioasă.
Și astea pot continua.
Dar oare sunt eu așa?

Iubesc viața, râsul, scrisul,
Muzica, ploaia, necuprinsul.
Sunt matură în gândire,
Dar un copil... în privire.
Aș vrea să călătoresc,
De multe locuri să mă îndrăgostesc...

Chiar mi-e frică de pisici,
Și urâsc să am bășici!...
Îmi place să cânt sub duș
Parc-aș fi un spiriduș...
Am un metru cinze' ș trei,
Doi ochi verzi și mititei,
Păr șaten cu vârfuri blonde,
Patruș' opt kile mărunte.

Aspectul, nu-l văd important,
De - asta nu l-am detaliat.
În final, m-am prezentat:
Sunt un specimen adevărat!
Mai mereu în pijamale
Și papuci de casă în picioare...

*Giosu Mădălina,
clasa a VIII-a A*

ISTORISIRI CU NECUVÂNTĂTOARE

Un strop de speranță

Floarea de ghiveci stătea smerită lângă fereastră, în timp ce, una câte una, stelele înmugureau pe catifeaua cerului. Zilele se scurgeau încet, iar nopțile și mai și. Lăsând aerul înserării să-i mângâie chipul, floarea se gândea; la lumea de afară și ofta adânc. Atunci își închise ochii încercând să oprească lacrimile să-i alunece pe obrăjori.

Dis-de-dimineață, floarea din ghiveciul arămiu, privea cu tristețe pe Sora-Soarelui ce se legăna agale în boarea caldă a verii. Dar ea nu putea simți. Doar sticla ferestrei absorbea razele fine ale soarelui, preschimbându-le în scânteieri de lumină. După câteva momente, lacrimi de mărimea corcodușelor începură să se rostogolească pe petalele sângerii ale florii. Își dorea cu fiecare frunzuliță să fie o floare de grădină. Însă Floarea-Soarelui o auzi pe biata floricea plângând în hohote.

- De ce plângi? Te-am auzit de ceva timp. Va veni o zi în care și tu, o mică floare de ghiveci, te vei bucura de razele calde ale soarelui, iar bobițele de rouă îți vor aluneca agale pe petale. Un strop de speranță poate schimba orice. Așteaptă !

Auzind vorbele Surorii-Soarelui, flacăra speranței a fost reaprinsă în sufletul florii din ghiveci. Într-un moment neașteptat, floarea căzu de pe pervaz, ghiveciul fărâșându-se în mii de cioburi. Atunci o fetiță cu obraji trandafirii strânse cu grijă floare între palmele sale catifelate și o duse afară. Dar ce să facă cu ea?! Trăsăturile dure ale fetei se îndulciră ca o floare care se deschide, iar pe chip i se așternu un zâmbet cald. În acel moment visul florii de ghiveci a fost împlinit. Fetița o plantase lângă prietena sa, Sora-Soarelui. Iarba verde părea o cuvertură de mătase, iar în apropiere se afla un lac cu apă limpede, atât de curată precum un petic de cer.

Acum, floarea se simțea asemeni unui fluture ce și-a găsit libertatea, iar o ploaie mărunță începu. Doar luna se odihnea în apă, ocrotită ca o perlă prețioasă, iar cele două flori zăboveau cu privirea asupra ei, pierdute printre gânduri.

Agachi Miruna, cl. a VI-a A

Nu vreau să zbor!

Într-o zi de vară, în orașul Ciupercuțelor, ce era locuit de hamsteri cu aripi, s-a dat alarma... șobolani cu cornițe! Cu toții s-au refugiat în Cetatea de Pene unde nu ajungea nimeni în afară de ei. Bezeluță, speriat, a strigat să-i vie cineva în ajutor, iar Codiță-Albă și alți prieteni l-au dus, în zbor, în fortăreață. A scăpat.

- Nu vreau să zbor! a spus micul hamster cu aripi Bezeluță.
 - Trebuie! Dacă nu încerci vei suporta consecințele, l-a sfătuit Codiță-Albă.
 - Sunt pregătit pentru orice!
- Dar nimeni nu știa viitorul...

Nenorocirile continuau să vină una câte una. Ba într-o zi pițigoi cu venin, ba-ntr-alta șerpi cu țepi și tot așa până când sosi o iarnă geroasă de crăpau pietrele. Toți hamsterii se spălau cu apă de părul-furnicii ca să le crească părul mai mare pentru a se apăra de frig.

S-a adunat, până la urmă Sfatul Aripilor Cenușii ca s-o întrebe pe Mama Hamster ce trebuie să facă pentru a scăpa de primejdie. Mirosul morcovului jertfit a ajuns până la ea și a venit îndată, răspunzându-le:

Lumea nu se va mai agita;
O ultimă probă îi trimit,
Ca orașul să fie liniștit.

Nimeni nu știa ce probă avea să-i trimită Mama Hamster. Tot ce era scris avea să se întâmple.

* * *

Așa că, într-o zi călduroasă de iarnă, Bezeluță se trezi în cortul lui de ceretaș. Avea să fie o zi minunată, sau, cel puțin așa credea el. După ce măncă niște brânză cu partenerii săi, începu cercetarea. Totul se desfășura în ordine până când se simți o zguduitură...

-Avalanșă!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! Strigă Codiță-Albă. Cercetașii și-au luat zborul, rămânând doar Bezelută.

-Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!!! urlă plin de frică hamsterul. Fiind pe marginea prăpastiei, Bezeluță a închis ochii și s-a aruncat. Dintr-o dată, simți că plutește... zbura! Ce fericit era!

Acum, Bezeluță participă la concursurile de zbor și are chiar și câteva cupe. Îți învingi frica făcând lucrurile de care îți este frică.

Pânzariu Onisim, clasa a-VII-a B

Doar o glumă

Este o zi caniculară de vară. Sunt la bunici, într-un sat de pe vârful muntelui, un sat împrejmuț de o pădure. Ce e mai frumos decât să respiri aerul proaspăt și răcoros al muntelui într-o zi așa de călduroasă?

E foarte frumos aici. Liniștea pădurii adormite te dezmiardă, licuricii înălțimilor albastre nu lipsesc în nicio seară, creasta înaltă a cerului îți oferă un peisaj nemaipomenit, iar munții din slavă te veghează toată ziua.

Împreună cu verișorii mei și alți copii din împrejurimi ne gândim să descoperim misterul casei de la poalele muntelui, cu toate că adulții ne-au spus destul de clar că nu avem ce căuta acolo.

Ajunși în fața casei, deschidem sfios ușa. Cum am intrat, o sală mare de mese ne întâmpină. Umblăm în stânga și în dreapta încercând să găsim vreun indiciu. Peretele stâng este plin de fotografii cu familia care a locuit acolo. Nimic special...Ne gândim să mergem la subsol. Aici, într-o mică încăpere, pe care cu greu o deschidem, găsim alte poze, de data aceasta cu niște morți și mai dubios, urme de schelet pe care călcăm și...POC! zgomotul ciudat zguduie toată casa.

Alergăm spre ușa. Ce să vezi? Două pisici, una neagră și cealaltă albă, mișună parcă ar căuta ceva. Nu mai stăm pe gânduri, iar în câteva clipe ajungem acasă, unde cele două pisici ne așteaptă.

Nu avem liniște până când nu aflăm că acea casă este de fapt o glumă, pusă la cale de bătrânii satului pentru a-i speria pe năzdrăvanii ca noi.

Uhh...doar o glumă!

Rotariu Georgiana, clasa aVIa B

Aventură pe mări necunoscute

Acum am să vă povestesc o întâmplare pe care mi-a povestit-o la rândul său Potifar, micul mo-
tan aventurier.

Escapada începe cu Potifar și cei zece pirați ai săi ce pornesc în căutarea unei mari comori care, pe lângă bogăție, oferă și elixirul tinereii fără bătrânețe, ceva ce le trebuie tuturor.

Legenda spune că acea comoară este îngropată pe Insula Delfinilor, iar până acolo ai de străbătut mări necunoscute, unde pericolul te urmărește la tot pasul. În cinci săptămâni povestea începe să prindă contur, echipajul de pirați ajungând pe mări necunoscute. Aici întâmpină nenumărate probleme: sirenele ies la suprafață și amenință distrugerea corabiei deoarece le umbresc palatul în care locuiesc, rechinii nu încetează să dea târcoale piraților, furtunile sunt din ce în ce mai cumplite, hrana nu le mai ajunge, iar catargul s-a rupt...

Când pare că nu mai au mult de trăit, totul ia o întorsătură groaznică; o altă corabie se zărește departe, iar cu cât se apropie, pirații își recunosc rudele. Acestea le vin în ajutor, sperând, de asemenea, la minunea care s-ar întâmpla dacă elixirul tinereții ar funcționa.

După alte trei săptămâni petrecute pe mări necunoscute, prietenul meu, Potifar, și amicii lui reușesc să ajungă pe insulă, unde comoara este păzită de niște spirite și cei ce ajung aici o pot doar privi și eventual își pot petrece aici o noapte, peisajul oferit fiind nemaipomenit.

Aceasta a fost povestea amicului meu și încercarea lui de a întineri, care s-a dovedit a fi ineficientă, îmbătrânind și el odată cu mine.

Rotariu Georgiana, clasa a VI-a B

Vrăbiuța

Aerul rece al dimineții, plin de mirosul dulce al primăverii a trezit-o la viață. Zgribulită, deschide ochisorii mici, ca două bobițe de mărgelă și privește în jur... Deschide ciocul mititel, ca și când ar căsca, după care își întinde aripioarele. Mici, cu pene cenușii, ele par atât de firave, încât te întrebi dacă poate zbura cu ajutorul lor și nu sunt cumva doar de decor. Clipește des din ochisorii gingași și se uită în stânga și în dreapta. Ca la un semn începe să ciripească suav și melodios, molipsind și alte păsări din jur.

Dintr-o dată, liniștea absolută este invadată de un cor de ciripituri pe mai multe voci. E greu de înțeles ce se întâmplă: dacă discută, se ceartă sau râd fericite!

Dănilă Tudor, clasa a VII-a A

Vulpița

Într-o zi, pe când eram copil și umblam peste tot, am întâlnit în calea mea un pui de vulpe. L-am adoptat și l-am pregătit pentru când se va întoarce în pădure. Într-o noapte, s-a apropiat de mine și cu coada îmi gâdila fața. Cu chef de joacă a așteptat să mă trezesc.

Când am deschis ochii, el se uita la mine. Am mâncat și apoi m-am jucat cu el.

Peste câteva luni era destul de mare să se întoarcă în pădure. Am regretat, dar am înțeles că trebuie să trăiască în mediul lui.

*Ștefan-Theodor Aungurenci,
clasa a-III-a A*

Răsplata

Lumina încețoșată a apusului de vară se lupta neputincioasă cu întunericul ce se întindea tot mai mare dinspre cotloane dosnice și reci. Umbrele se alungeau și se dizolvau până la dispariție în noaptea încă tânără și învăluită în catifeaua foșnitoare a cântecelor de greieri. Ceasul de taină, când raza Luceafărului stinge lumina, se lasă greu peste Regatul Cărților de Joc.

Zarva palatului unde ași și șeptari împreună cu dame și cavaleri își duceau traiul tihnit se potolea încet, încet. Valetul de Cupă stătea la fereastra deschisă și visa la Regină, închipuindu-și primejdii grozave și dușmani fioroși de care el, înflăcărat și viteaz, ar salva-o pe Măria Sa. Apoi, recunoscătoare, ea ar face o reverență și i-ar întinde mâna delicată, iar el, galant, i-ar cuprinde degetele regale și ...

În timp ce prin mintea cavalerului se perindau aceste gânduri mărețe, el făcea și gesturile potrivite. Dar când mâna lui vru să atingă delicatele degete ale Reginei, o atingere rece și umedă îl făcu să se cutremure! Trezit din dulcea visare atât de brutal, viteazul își repezi flamura în atac. Când colo, în locul dușmanului fioros o salamandă nu mai mare de-o palmă, de un verde-smarald și cu ochi de mărgelă, stătea liniștită pe pervazul îngust. „Poate o vrăjitoare a transformat-o pe Regina mea în șopârlă verde ...” continuă gândul Valetului.

- Da de unde, sunt eu, Elfandra, și nu m-a vrăjit nimeni, rosti cam ironic, ce-i drept, făptura!

Cu privire nițel dezamăgită, dar și mirată câtă cavalerul la șopârla ce nu numai că-i vorbea, dar îi și citea gândurile„Am poposit aici ca să prind ultimele raze de soare, am adormit și m-a prins noaptea la fereastra ta. Ochii mei nu străpung întunericul și am chibzuit că pot sta aici până dimineața, dar dacă te deranjez ...” sfârși, cam în lacrimi, Elfandra. Inima înflăcărată a Valetului de Cupă se aprinse și mai tare: Până la urmă, tot am să salvez pe cineva, chiar dacă e o șopârlă verzuie. Grabnic, întinse mâna și apucă fragila vietate, apoi o așeză grijuliu între cărțile bibliotecii. Drept mulțumire, Elfandra — salamandra îi trecu peste palme și... minune! Valetul de Cupă deveni cel mai vrednic mînuitor al spadei.

A doua dimineață, numai fereastra deschisă amintea de vizita Elfandrei...

Rebenciuc Tudor Ștefan, clasa a VI-a A

Orașul Curcubeu

Și toate erau ca-n poveste, deci... vreți să vă povestesc?

Avea străzile de marmură, iar fiecare cartier era pictat cu o culoare a curcubeului. Locuitorii orașului se numeau “curcubici” și “curcubele”. Căsuțele erau în formă de ciupercuță și aveau culoarea cartierului. Și să vă spun ceva neobișnuit: poarta orașului era curcubeul sprijinându-se pe doi norișori de vată. Totul era nemiapomenit de frumos. Tare mi-ar plăcea să trăiesc în acest oraș. Vouă, nu?

*Pînzariu Evelina,
clasa a III-a B*

O întâmplare

O roșie roșie și una galbenă se plimbau pe trotuar discutând:

-Tu, surato! Ce te-ai înroșit așa? L-ai văzut pe Morcoveță Musculosul?

-Eii! Ți-e ciudă? Măcar la mine se uită că nu-s așa gălbejită ca tine. Eu merg în fiecare săptămână la plajă să-mi păstrez culoarea tenului. Tu stai toată ziua colo-n sac!

Ciondănindu-se ele așa, ajung la trecerea de pietoni. Semaforul era roșu. Roșia galbenă zice:

-Uite-ți, soro, portretul, sus pe stâlp!

-Eu mă duc să-l văd pe ăla de pe partea cealaltă...e mai nuanțat.

-Eu aștept să se facă verde.

Însă roșia roșie trece pe roșu și o calcă o mașină. Semaforul se face verde, iar cealaltă roșie îi strigă:

-Hai, ketchup! Ce stai întinsă acolo jos?

Vobele ei rămaseră însă fără răspuns.

Sfârșitul tragic al suratei n-o împiedică pe roșia galbenă să trăiască fericită până la adânci bătrâneți, alături de Morcoveță Musculosul cel disputat.

Pînzariu Evelina, clasa a III-a B

Condurache Flavia, VIIA

Într-un borcan cu ciocolată

Nu știu cum și nu știu când, un bob de mazăre de un verde-crud se învârtea pe lângă un borcan. Borcanul nu era gol, ci dimpotrivă. Era plin ochi cu ciocolată catifelată, cafenie. Din senin, bobul de mazăre se urcă până pe marginea borcanului și, rostogolindu-se, căzu în interiorul lui. Avu un impact puternic întâlnirea cu stratul de ciocolată, stropind masa din bucătărie cu pete mari, maronii. Bobul își dorea de mult să intre în vorbă cu ciocolata, deoarece ea era cea mai populară din bucătărie. Nu știa însă, cum va decurge întâlnirea.

- Eee, ce-avem noi aici? întrebă ciocolata cu o voce sarcastică.

Bobul de mazăre credea că ciocolata îl va accepta, în schimb, aceasta începuse să îl chinuie. Mazărea se scufunda încetul cu încetul, deși încerca să opună rezistență valului fluid al ciocolatei. Bobul ajunsese deja în partea de jos a borcanului, când gospodina a venit, a luat borcanul și l-a dus copiilor ei.

În cele din urmă, și ciocolata din borcan și bobul de mazăre au fost mâncate de cei doi copii ai gospodinei.

Rotariu Tudor Liviu, clasa aVI-a A

Pintilei Robert, VA

Dănilă Tudor, VIIA

Vârstele anotimpurilor

Zâna Primăvară

Cu alai de ghiociei, brândușe, toporași sosește pe pământul înghețat Zâna Primăvară. Ea dezgheață apele, alungă zăpezile și invită razele călduțe ale soarelui să mângâie dealurile, câmpiile și munții.

Din somnul adânc al hibernării, ies la lumină mii și mii de vietăți. Fiecare vrea să primescă mângâierea soarelui și să se bucure de razele lui.

Dis-de-dimineată, primăvara bate în geamul fiecărui copil, anunțându-l că vor urma zile frumoase și joacă pe afară.

Din depărtări albastre se întorc la vechile lor cuiburi berzele, cocorii, rândunelele. Zăvoiul întinerit răsună de cântecele vesele ale mierlelor, privighetorilor și ciocănititorilor

Pe câmpuri, oamenii veseli ies să însămânțeze pământul. Turmele de oi și drăguții mielușei zburdă pe câmpia înverzită. Copacii se îmbracă într-o haină verde și frumos parfumată.

Ce veselie și încântare este peste tot locul!

Apostol Ilinca Ioana, clasa a III-a A

Raza de soare

Primăvara cea frumoasă
La noi iarăși a sosit,
Aducând raze de soare,
Flori și câmpul înverzit.

Peste tot e veselie,
Peste tot e încântare,
Mângâiat este pământul
De ploi calde și de soare.

Codru-și cheamă cântăreții
Zi de zi să glăsuiască,
Iară ziua călătorii,
În cel loc, să poposească.

*Apostol Ilinca Ioana,
clasa a III-a A*

Colind in suflet

Prin geamul aburind zăriți
Pe-o căraruță-nzăpezită,
Copii grăbiți și zgribuliți,
Cu nerăbdare se agită

Au așteptat momentu-acest tot anul
Acest măreț al iernii dar,
Colacul, dulcele sau banul,
Pentru colinda spusă rar.

Sau doar un zâmbet cald pe față
-Ce trist-a stat atâta timp!...-
A unui om ce toată viața
A uitat de-acest anotimp
Muncind din greu
Nu doar în răstimp.

Cu o colindă-nveselești,
Cu o urare îi sfințești,
Pe cei ce-n prag de sărbători
Primesc cu drag atâți feciori
Și fete mândre-n a lor case
În zilele din veci rămase.

Să fie omul cald și bun
Iar mai curând, ca în Ajun,
Cu toții să ne veselim
Cum doar de sărbători noi știm!

Furtuna Claudiu, clasa a VIII-a A

Primăvara

Adierea vântului bate prin copacii îmbrăcați în flori multicolore, fascinând trecătorii. Primăvara e îmbrăcată într-o rochie cusută de vânt, iar câmpiile au arături de catifea. Soarele încălzește pământurile adormite. El se oglindește în balțile lăsate după ploaie.

Razele străpung norii lăsând lumină să curgă pe pământurile noastre, iar o suliță de lumină străbate văzduhul. Peste zări se așterne liniștea. Miroase a iarbă proaspătă.

În nopțile de primăvară cerul e asemenea unei foi negre stropite de mici buline de lumină. Luna e fermecătoare și ne vrăjește cu blândețea și frumusețea ei.

Primăvara e o bucățică ruptă din rai.

Țoșu Cosmina, clasa a-IV-a B

Barbacariu Alexandra, VLA

Balta

Aerul viu și proaspăt al primăverii unduiește firele crude de smarald încolțit și prin coroanele renăscute ale copacilor, pete de lumină tresaltă vesel. Ființe abia trezite la viață adulmecă valea cuprinsă de un val misterios în ceturi străvezii. Flori pitice se lasă îmbrățișate de razele astrului diurn și fluturi desprinși din curcubeu valsează pe o melodie doar de ei știută.

Mai într-o parte, balta își plângea singurătatea sub un zâmbet chinuit. Apele ei goneau suflarea vieții și verdele ierburilor. Dar, într-o clipă de taină, când Dumnezeu și-a întors privirea spre pământ, din înalturi, o lebadă albă se lasă din zbor peste apele întunecate. Stufărișul de pe margine începu a se pleca spre ea șoptind cuvinte de departe, născute tocmai din sarea mărilor și a oceanelor străine. Balta se înfioară și încremenește, neîndrăznind să-și tulbure musafira obosită. Când soarele obosește pe cerul ivoriu și intră încet, încet în buzunarul de catifea neagră a nopții, prundișul alb țese pe cerul nopții un vis de primăvară. Se făcea că luna înălțată în crucea înaltului cer se oglindea în apa moartă a bălții. Sub razele ei se profila făptura fantomatică a lebedei. Și se mai făcea că silueta subțire de stufăriș închipuiau o pădure verde și tremurătoare.

O pală de vânt tulbură apa murdară și balta se trezește... singură. Lebăda zburase spre alte ape, iar stuful zăcea ofilit. Doar luna își mai purta nepăsătoare lumina rece peste lumea încă adormită.

Mai întunecată parcă, balta cu ape amare și pustii cade pe gânduri și adoarme din nou. Visează lebede albe și stufărișuri verzi și, măcar în somn, nu se mai simte singură.

Rebenciuc Mara, clasa a V-a A

Cobaschi Claudiu, VC

Bine-ai venit, Regină Primăvară!

În sfârșit, cu pași repezi sosește și mult așteptata primăvară. Natura își dezbracă mantia imaculată și se topește la lumina arzătoare a soarelui. Acesta își face încet prezența printre crenguțele adormite ale copacilor.

Iarba încolțește cu pași mici din pământul reavăn și ud de zăpada adormită, învinsă de Regele Soare. Păsările migratoare se bucură și se întorc din vacanța caldă. Revin pe meleagurile trezite din somnul puternic al iernii. Gerul târziu de primăvară nu mai poate trece de Regatul Renașterii și se prăbușește în Valea Pierzaniei. Lumina înecă depărtarea și o cufundă în veselie. Florile de zahăr și stelele reci sunt izgonite de Zâna Primăvară și trimise în Ținutul Ghețurilor. Pe câmpiile verzi răsar vestitorii primăverii, ghiociei plâpânzi care nu au nicio vină.

Albinuțele, harnicele insecte, culeg cu mare trudă nectarul dulce. Fluturii gingași, prețioși ca niște diamante, zboară prin văzduh cu gingășie, invidiați de alte făpturi. Ciocârliia se ridică măreață asupra pădurii, înveselește și emoționează prin glasul ei duios ca al unei mame care îi cântă pruncului său un cântec de leagăn.

Astfel, primăvara a sosit din nou, pe aripa de vânt ce adie la fereastra mea. Ieșită de sub robia Reginei Iernii, Regina Primăvară răspândește aer viu de libertate, prospețime și farmec.

Tarînt Andrei, clasa a-VIa-C

Minuni de primăvară

În zori m-a trezit sărutarea trimisă pe-o rază zburdalnică, tână primăvară. Buimăcit de soarele tare și crud, privesc fereastra încă înțepenită de iarnă și-mi las privirea să cutreiere descătușată de nori și ceață, peste câmpiile ce abia se trezesc.

Buimac încă de vise, mă grăbesc spre cer și soare. Când picioarele-mi ating podeaua rece, o senzație de gol mă cuprinde... Mă trezesc înotând în oceanul verde al ierburilor livezii. Metamorfozat într-o făptură de-o șchioapă, privesc în jurul meu la minunea anotimpului ce-și etala splendida avuție. Aurul soarelui se împletea delicat cu smaraldul firelor de iarbă, iar picăturile de rouă își cumpăneau stropii ce aduceau cu niște diamante lichide. Buburuze mici și roșii ca niște crâmpeie minuscule de jar își plimbau elegantele buline printre gâze mai mici și mai modeste, iar gospodinele albine își primeneau temeinic stupul.

Parcă dintr-o altă poveste, stejarul rătăcit de pădure în livada de mere, ascundea într-o scorbură o zburdalnică de veveriță. Destoinica roșcovană căra cu greu rotocoale de tină să repare stricăciunile produse de ghețurile iernii. Pe măsura ei acum, mă grăbesc să-i ușurez truda și o ajut la reparații. Mulțumindu-mi cu o alună, veverița se întoarce în căsuța aeriană, iar eu îmi continui expediția.

Furat de vraja vieții reînnoite, amețit de aerul tare, mă sprijin tocmai de casa muncitoarelor înaripate, dornic de o clipă de zăbavă dulce. Mare greșală, căci se știe bine ce repede le sare țandăra înaripatelor cu ac! Adunate într-o armată războinică, chemându-și suratele, se adună în jurul meu ca un nor de furtună pornit dintre copacii care-și fluturau flamurile albe ale florilor.

Cu ochii mari de spaimă de data aceasta, uit de minunățiile din jur și cu o arcuire a trupului mă năpustesc în scorbura veveriței pentru a-i cere ajutor grabnic. După ce-mi ascultă povestea, repede, repede, mă ascunde sub proviziile de astă iarnă. Nici nu mă ascund bine, că afurisitele erau la ușă.

După lungi parlamentări între paznica mea și cumetrele guralive, o solie înarmată intră să cerceteze. Cotrobăie de zor și inima îmi bate în coșul pieptului ca un cocor speriat. „Dacă mă găsesc e vai și amar de mine!”. Ascult și nici nu îndrăznesc să respir până când războinicele se retrag nemulțumite.

Bââz, bââz... se aude din ce în ce mai palid. Deschid ochii încetișor și văd că soarele se ițește jucăuș printre mugurii plesniți în roz ai merilor. Metamorfoza din vis s-a terminat și sunt om din nou, admirând pierdut minuni de primăvară zburdalnică.

*Rebenciuc Tudor Ștefan,
clasa a VI-a A*

O întâmplare de primăvară

În zori, m-a trezit sărutarea trimisă pe o rază răzleață de merii înmiresmați ai livezii. Cerul proaspăt și adânc oglindea verdele ierburilor făcând fluturii să se piardă în înalturi. Diamantul picăturilor de rouă strecura lumina și o prefăcea în străluciri de curcubeu.

Mă trezesc cu zâmbetul pe buze, că doar e primăvară! Îmi clătesc fața cu apa zăpezii de ieri și las vântul iute să-mi usuce obrazul. Adierea ușoară aduce pomilor urări de bunăstare și ascultându-le stau toată ziua pe afară.

Intru în hora fluturilor și mă trezesc în valea unde podul bătrân se arcuiește peste un pârau săltăreț. Orăcăitoare săltărețe și berze elegante, gâze și târătoare – toate se adună în stufărișul apei. „Ceva important trebuie să se petreacă acolo, vreau și eu să văd!”, îmi spun cuprinsă de un fior de curiozitate.

Mă apropiu tiptil de glasul vâltorii și mă aflu martoră la o adevărată tragedie. O broscuță mică și verde, cu glas tremurat și ochi măriți de spaimă, înțepenise în ciocul unei berze pornite să-și îndestuleze puii. Pierdută, broscuța se ruga arzător și vocea ei sfârșită spunea despre copilăria pe care încă nu a trăit-o, despre care a auzit doar povești, despre cum e să trăiești și cum e să te bucuri. Însă barza era hotărâtă, avea nevoie de mâncare și... punct!

Doar mama din sufletul ei părea copleșită... Avea și ea copii pe care vroia să-i vadă mari, să-i învețe zborul... Ce-i de făcut?

Broscuța se uita în jur cu ochii pământii și nu zărea nicio scăpare. Inima i se zbătea în piept ca un cocor obosit. Nimic, nimeni să o ajute...

Mă uitam îndurerată la impasul în care se aflau cele două și nu știam de cine să-mi fie mai milă: de broscuța fără copilărie sau de puii flămânzi ai berzei?! Hotărâtă, pun mâna pe o lespede și o arunc în mijlocul undelor. Toată adunarea se împrăstie speriată fără a mai sta pe gânduri. Barza se înalță săgeată spre libertatea cerului, iar broscuța se lăsa îmbrățișată de apa salvatoare.

Când vâltoarea se potolește, nimic nu mai aduce aminte de tragedia ce era pe cale să se întâmple. Încântată ca de-o faptă bună, mă grăbesc spre casă și nu uit să iau cu mine un bulgăre de lut, poate mai pot salva o altă broscuță-copilă...!

Rebenciuc Mara. Clasa a V-a A

O simplă întrebare

Era o seară geroasă de iarnă. Priveam pe geam cum fulgii de cristal se așezau lin pe marginea geamului meu și formau un covor moale și rece. Deși îmi plăcea spectacolul oferit de Zâna Iarnă, îmi era nespuns de dor de cineva, de soare.

M-am cufundat în pat, am tras pe mine o pătură pufoasă și mă delectam cu o ciocolată caldă, cu speranța că voi adormi. Auzind jocul gerului și al zăpezii, m-am înfricoșat și m-a cuprins un somn adânc. Mă aflu pe o insulă frumoasă și călduroasă. Nu vă gândiți că era iarna! Cu mingea de volei în mână, mă grăbeam cu pași repezi spre un loc umbros. Glasurile cristaline ale câtorva copii îmi rosteau numele. Datorită lor, am înotat, am râs și am mâncat înghețată.

Deodată aud o voce:

- Mă mai visezi?

- Soare drag, tu ești?

- Sigur! Însă...nu mi-ai răspuns la întrebare!

- Da, încă te mai visez. De mică te aștept în fiecare vară, să ne încălzești, să aduci zâmbete pe fețele copiilor.

- Și eu aștept asta! Aștept să ajung pe continent, să fiu primit așa cum se cuvine, dar acum îți dăruiesc ceva!

Soarele scăpăra o lumină orbitoare, apoi se făcu nevăzut. Lumea viselor își închise portalul, iar eu m-am trezit buimacă. Tot ceea ce-mi aminteam era șuvoiul incandescent pe care soarele îl revărsase asupra mea, ca o promisiune de revedere.

Rămâne de văzut dacă vara următoare va fi la fel de puternic, așa cum mi s-a arătat în vis.

Covrig Luciana, clasa a-VI-a B

Murărescu Andreea, VIIA

Toamna înmiresmată

După o vară fierbinte cu zile minunate și lungi, toamna se apropie cu hainele ei frumos colorate cu miros de fructe și recolte bogate, dar și cu zile mai scurte și mohorâte. Pe pământul amorțit cad miresme stinse și frunze vestejite. Vântul adie ușor prin livezi, împrăștiind arome dulci și amăruie. Se simte parfumul îmbietor al fructelor coapte care așteaptă să fie culese. Liniștea se înăbușă în sunetul cristalin al râului.

În curând nu se va mai auzi nici zumzetul insectelor care pe timp de vară își adună proviziile pentru toamna cea lungă și rece. Copacii și-au pierdut podoaba, iar frunzele ruginii cad într-un dans lin pe pământul golaș. Bruma argintie împodobește grădina cu o mantie sclipitoare.

Pe ogoare, în livezi, în grădinile de zarzavat, munca este în toi. Oamenii strâng recoltele, care, pe timp de vară au fost udate și îngrijite cu dragoste pentru a le culege în acest anotimp. Porumbul auriu abia așteaptă să intre în hambare. Fructele parfumate, legumele colorate încălzesc privirea tuturor. Mustul viilor, de pe culmile încărcate de rod ale dealurilor, nu mai conținește să curgă.

Vietățile pădurii se grăbesc să-și adune proviziile pentru iarnă. Lupul și-a schimbat părul, dar năravul, ba! Vulpea tot mai visează să „cumpere” găini de la oamenii gospodari. O flacără roșcată adună ghinde, sărind din creangă-n creangă. Soarele mângâie pământul amorțit

Sandu Maria Mădălina, clasa a VI-a A

Toamna prin ochii unui copil

La palatul nemuritorului An e sărbătoare mare. În sala de bal cele patru fiice ale bătrânului dansează un vals frumos fără pereche. Invitații sosesc, dar invitata specială, Natura, se cam lasă așteptată.

Prima fiică, Primăvara, îmbrăcată într-o rochie splendidă, galbenă asemenea soarelui, cu pantofiori de cristal, purtând două buburuze în loc de cercei, își arată frumusețea cu multe cuvinte de laudă

Cea de-a doua fiică, Vara, cu părul galben asemenea spicelor de grâu și ochii limpezi ca apa cristalină a unui râu, îmbrăcată uimitor de elegant cu o rochiță făcută din mii și mii de fluturi colorați, dansează grațios precum o balerină.

Toamna se pare că e cea mai timidă și modestă fiică. Cu o rochie vapoasă, frumoasă, dar simplă, făcută din frunze în toate nuanțele, de la verde pal la portocaliu și cărămiziu, cusute între ele cu fir subțire auriu, plutește pe muzica unui vals încântător.

Zâna Iarnă, cu părul împodobit cu mii de stelute argintii, dansează și ea, fluturându-și falburile rochiei.

La un moment dat, ușa se deschide și intră un vânticel cald, solul trimis de Natură să-i anunțe venirea. Zânele dansează în continuare, dar toți ochii sunt ațintiți spre ușă. După ce a privit cu interes dansul celor patru zâne, lăsând a înțelege că toate sunt grațioase în mișcarea lor, face alegerea firească și o ridică pe zâna Toamnă de la pământ, iar frunzele arămii din rochia ei se împrăștie prin sala de bal.

Celelalte trei zâne sunt cuprinse de tristețe doar pe moment de alegerea Naturii... În următoarea clipă, vântul, ce fusese numit solul Naturii, o ridică din nou pe zâna Toamnă. Poarta palatului, ferecată timp de un an, se deschide și zâna pășește agale spre tron.

Așezată confortabil în caleașca de aramă a timpului, pornește la drum să colinde pământul și să-și împartă bogățiile. Părul ei se înfoaie de colo-colo, împrăștiind culoare și mireme. Nemulțumită de nuanțele obținute, mai aruncă câte un strop de culoare peste livezi, peste vii și peste păduri.

Bucuroasă de tot ce întâlnește în calea sa, îi îmbie pe oamenii harnici să-și umple cămărilor cu roadele ei bogate.

După tot acest ritual, Toamna se retrage și meditează privind ce a reușit să creeze.

Cine a vorbit cu Toamna?

Dacă Toamna ar fi prietena mea, aș invita-o la un ceai și aș întreba-o:

- De ce ești și veselă și tristă? De ce umbli vâjnoasă pe deasupra pământului?

De ce îți încarci brațele firave cu atâtea roade? De ce ne simțim melancolici când frunzele copacilor se aruncă bezmetice într-un dans haotic?

Răspunsul îl știm cu toții... Pentru că aceasta este splendoarea Toamnei!

Doamna supărăcioasă părăsește împărăția trăgând după ea trena lungă și grea de frunze.

Pășește demn și atent fără să se uite înapoi. Poartă cu ea un mare secret. Dar eu cred că i-am aflat taina... Va reveni peste un an să ne încante privirile și să ne șoptească cu glas de vânt:

E toamnă din nou!

Silivăstru Oana-Maria, clasa a V-a C

Ohaci Ștefania, VC

Taina crizantemelor

Atunci când soarele de toamnă mângâie pământul amorțit,
Atunci când toată țara veselă parcă a adormit,
Atunci când celelalte flori își pierd parfumul, strălucirea,
Tocmai atunci înflorește floarea ce-ți aduce fericirea.

Brinzilă Denisa, VA

Crizantema, cu un corp țănos și firav de gheață,
Rezistă vântului aspru, din seară până-n dimineață!
Și te bucuri tocmai când crezi că toate-s adormite,
Când printre frunze-ngălbenite vezi crizanteme înflorite.

Crizantema – floarea delicată și puternică-
Emană-a ei eleganță neînchipuită...
O sărbătoare, crizantemele mult ar merita! ...
În cinstea lor, a florilor ce nu au frică de ger și vreme
rea!

Giosu Mădălina, clasa a VIII-a A

Frunze aurii

Frunze mici și aurii fac covoare prin toți codrii
Colorate chiar de foc, zici c-au ruginit pe loc.
Uite una mititică, atârând de-o rămurică...
Oare cât va rezista până când ea va cădea?

Dup-o zi, ea a căzut,
Atingând pământul ud,
Lăsând rămurica plângând
Urmând altele la rând...

Asta e povestea lor:
Trăiesc un an și-apoi mor.
Tristă, dar adevărată...
Anotimpul nu le iartă!

Aioanei Alexandru, clasa a V-a B

E toamna iar...

Toamnă, te-așterni peste vii
Și-i faci frunzele-arāmii,
Pui și lacrimi argintii,
Dimineața când tu vii!

Păsărele zgribulite,
În copaci adăpostite,
Cîripesc ele întruna
A venit toamna cu bruma...

Prune, mere, nuci și pere,
Adunate-s în panere.
Să le ducem în cămară
S-avem pân' la primăvară!

Buzgău David, clasa a V-a B

Pintilei Eduard, VIB

Între mine și noiembrie...

Rândunele bezmetice zboară cu repeziciune către un meleag străin. Frunze arămii dansează în bătaia vântului autumnal. Ce poate fi? E noiembrie!

Cerul plumburiu stă ascuns în spatele norilor fioroși precum balaurii. Ei au pus stăpânire peste întreg regatul viteazului soare. Cerul plânge cu lacrimi amare ce udă pământul, strop cu strop.

În teiul din dreapta, văd o buburuză singuratică, îngrozită că nu-și găsește adăpost pentru iarna ce vine cu pași repezi. Aceasta se așază cu osteneală pe o frunză aurie. Ea o primește cu brațele deschise, dându-i ultima picătură din căldura sufletului ei. Apoi se desprinde ușor și pornește, legănând-se, către ultimul ei zbor.

Între mine și plopii golași ce-i privesc, nu e decât un obstacol: fereastra. Ramurile îmbătrânite de vreme bat în geamul de cristal. Încerc să le ating, însă fereastra mă oprește. Plopii îmi cer ceva. Își vor veșmântul verde înapoi. Vor să vină primăvara!

Dar... e toamna...

Rotariu Tudor –Liviu, clasa a VI-a A

Ultima zi de toamnă

Noiembrie...30 noiembrie, zi de toamnă târzie. Natura întreagă parcă nu mai îmbracă straie de sărbătoare. Vântul suflă fără milă, neîncetat, din toate părțile. Băătrânii copaci privesc în jur nedumeriți și nu înțeleg ce se întâmplă. Frunzele de culoarea mahanului, galben-arămii, se întrec în dansul lor formând un ultim covor foșnitor. Ici și colo, pe câte o ramură, mai atârna câte o domniță-frunză, amintind că Regina Toamnă își trăiește ultima zi a bătrânului an. Dintre toți, falnicul brad emană un sentiment de mândrie. Frunzele lui precum țepii stăpânesc crengile bătrâne.

Deodată, norii pufoși, albi devin cenușii. Nu după mult timp, stropi ca de rouă din ce în ce mai mari bat neobosiți în geamuri. Vremea mohorâtă revarsă un aer apăsător punându-și amprenta și pe chipurile oamenilor. Monotonia, apăsarea, tristețea pun stăpânire și pe sufletul meu. E semn că este ultima zi a toamnei auriu, că urmează zeile geroase, tăcute și grele, pe care nu le iubesc așa de mult.

Ignat Andra – Clasa a VI-a A

Fulgi

Ce zăpadă sclipitoare!
E o iarnă uimitoare!
Totul în jur a albit.
Iarna iarăși a venit.

Gerul nu se potolește,
Ninsoarea nu se oprește.
Copiii sunt bucușori
Și prind fulgii cei pufoși.

Zugravu Antonia, clasa a III-a C

Iarna

A sosit iarna dorită,
Cu zăpadă și cu ger,
Ies copiii toți să vadă
Cum cad ușor fulgii din cer.

Secrieriu Adelina, clasa a III-a C

Silivăstru Oana, VC

Printre fulgii de zăpadă

Astăzi a venit în țară
Zâna iarnă cu zăpadă.
De ieși afară ne-mbrăcat
Brrrr! Simți c-ai și înghețat.

Abia sosită, iarna-i întrebată
De-o fetiță ce pare supărată:
Unde-s stelele de sus?
Mândra iarnă: - Iaca... nu-s!

A doua zi, cu dimineața-n cap
Fetița noastr-afară a plecat.
Dar a și început a plânge:
Un puf mi s-a pus pe gene!...

Fulgul, simțindu-se trist,
Foarte repede s-a stins.
Zâna iarnă apare imediat:
Scuze, el greșit a aterizat!...

Pe frunte, pe nas, pe obraz
Cad fulgii fără răgaz.
Mi-a căzut unul în palmă.
Clipesc și ... E cumva un strop de apă?

Și uite-așa zăpada crește
Toată lumea aici șoptește:
Ninge, ninge tot mai des
Fulgii albi perdele țes.

Șade omul de zăpadă
Are nas, dar n-are barbă
Pe câmpia de-omăt învelită
Sânioara-i împotmolită.

Printre fulgii de zăpadă
Lumea toată-i la paradă.
Râdem, ne distrăm, glumim
Îmbrăcați, să nu răcim!...

Giosu Madalina, clasa a VIII-a A

E iarnă!

În sfârșit s-a petrecut:
A venit iarna la noi
Și-și întinde haina albă
Peste case, peste pomi.

În viteza cea mai mare
Luăm fular, ghete, mănuși
Și, veseli, cu săniuța,
Ne-ndreptăm spre derdeluș.

Frigul nu ne mai surprinde
Că-i prea mare bucuria...
Hai copii să ne jucăm,
Că e iarnă-n România!

Lungu Andreea, clasa a V-a B

Valuri de zăpadă

Eram în vacanța de iarnă și admiram peisajul hibernal de dincolo de geamul meu.

Fulgii cădeau alene pe pământ și țeseau cu mare atenție o mare plină cu flori argintii. Luncile ninse, asemănătoare cu niște valuri imense de zăpadă, erau liniștite, uneori misterioase. Norii bolnavi pluteau pe cerul plumburiu și întunecau marea. Crivățul își plimba doina sa în albastre zări.

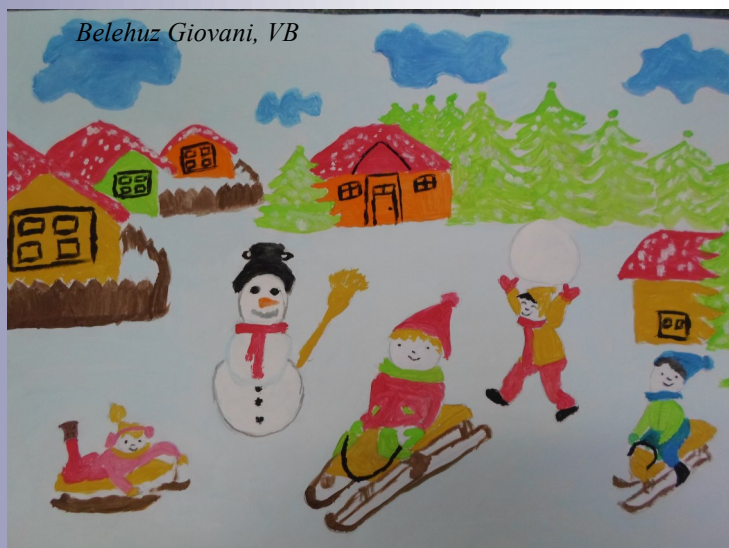
Dintr-o dată, totul se făcu negru, iar pe mine m-a răpus un somn ciudat. M-am trezit în mijlocul mării mele, între valuri pline de mărgăritare ce-ți luau ochii. Deodată zănele iernii m-au luat pe sus. O zână foarte draguță, Criola, mi-a arătat împrejurimile, iar la sfârșit m-a dus la un bal închinat venirii mele, care se desfășura în Palatul Iernii!

Acolo am dansat (credeam eu) un an, dar de fapt a fost o oră, iar mai târziu niște zâne au vrut să mă ducă și în Împărăția Poveștilor Nemuritoare, dar am refuzat deoarece voiam să mă satur de splendoarea din palat. Din tavanul palatului a început o ploaie cu fulgi de nea ce dansau un vals demult uitat. În acel moment, simțeam că totul e al meu, că lumea îmi aparține, iar toată lumea se uita la mine zâmbind cum mă învăTEAM prin toată sala. Criola veni la mine și își luă rămas bun.

Din păcate, visul meu dintre valurile de zapada dispărea odată cu deșteptarea mea.

De atunci, de fiecare dată când ninge mi-amintesc de visul meu și călătoresc pe aripile imaginației în marea mea.

Lazăr Bianca -Clasa a VII-a C

Aventuri cu zăpadă

Văzduhul sur al zilei de mijloc de decembrie cernea domol argintul fulgilor peste satul ascuns la poalele pădurii bătrâne. Albul gros al zăpezii era întrerupt doar de fumul subțire ce ieșea grăbit din hornuri. Arar, pe ulițele îmblănite,

câte un om ca de zăpadă își croia drum prin nămeți spre fântâni abia bănuite. Dinspre ferestrele caselor fâșii de lumină caldă se prelingeau pe zăpada rece într-un dans de lumini și umbre până spre marginea zării.

Împinși de nerăbdarea vârstei, Raul și Raluca, două ghemotoace de copii se înhămară la săniuțe și porniră spre coasta dealului.

- Hai, e minunat să fim primii pe pârtie! se auzi glasul subțire al băiatului.

- Da, dar oare e bună zăpada pentru sanie? șopti cam șovăielnic fetița.

Câțiva fulgi mai fluturau rar, dar gerul începea să fie din ce în ce mai puternic și cerul verzui căpătase sticliri de diamant. Copiii înotau voinicește prin zăpada mare trăgând anevoie săniuțele din ce în ce mai grele.

- Mai bine facem pârtie de aici, până în vârf mai e cale lungă..., mormăi băiatul.

Copiii se așezară pe săniuțe și se avântară spre vale. Elanul însă le-a fost întrerupt grabnic de pătura groasă și zăpada îi cuprinse până peste cap. Ridicându-se în grabă, zgribuliți și obosiți, își căutară săniuțele și, fără vorbă, porniră înapoi spre sat.

În ceasul acela de decembrie, când scăderea luminii făcea lucrurile să pară fantomatice, două ghemotoace de zăpadă porneau domol spre luminile calde ale satului. În urma lor zăpada, asemeni unor nisipuri mișcătoare, își refăcea podoaba și se așternea biruitoare peste coasta acum pustie.

Rebenciuc Mara, clasa a V-a A

LABORATOR DE CREAȚIE

(Pagini dedicate elevilor ale căror creații literare s-au remarcat prin profunzimea trăirilor și prin originalitatea expresiei artistice)

Autoportret într-un ciob de sticlă

Motto: Drumu-i unul, și-i fără răscruce...

Seară de mai, la fereastra mea. Nimic spectaculos, ar spune cineva. Plouă, iar ființa mea per-cepe vag ecoul stropilor de cleștar, ca un foșnet mățasos de hârtie, ca o șoaptă fugară. Văd doar stropii mari, perfecți ce adună lumina din reminiscențe... Rămășițe de lumină, fărâme de gând, fire de emoție...

Dacă tu, dragă cititorule, te-ai afla acum în spatele meu, ți-ai putea rezema bărbia de umărul meu. Ai putea să arunci o privire pe fereastră și ai încerca să zărești ceva prin negură, dar te-ai poticni de chipul meu, reflectat în ea. Te-ai mulțumi și cu atât, și m-ai contempla. Ochi rotunzi, adânci te-ar privi. Buze de fier s-ar strânge. Obraji de catifea s-ar însufleți spontan, miraculos, cu sânge. Și totuși, deși crezi că vezi atât de multe, n-ai vedea nimic... Nimic.

Încearcă să treci de privirea-mi tulburată și o să ți se depene, în fața ta, amintirile ale mele. Ai să-mi vezi zâmbetul de după vreo năzbâtie, lacrima de după o căzătură și râsul vioi al victoriei. Iz-butește să pătrunzi dincolo de buzele uscate și ai să simți gustul amărui al interzisului, esența par-fumată a misterului și aroma regretului... Îndrăznește să vezi dincolo de tâmpla-mi arcuită și ai să de-scoperi idei... Mulțime... Nu băga de seamă fruntea încruntată de un gând fugară. Dă-o deoparte... Dacă vei reuși să faci toate acestea, tu vei ajunge să știi ce... sau cine sunt eu cu adevărat.

Dar tu nu poți. Nu poți. Și nu e vina ta, și nu e vina nimănui. Nici tu nu poți, nici nimeni alt-cineva. Iar motivul e simplu. Și nu ține de tine, și nu ține de nimeni. În tot acest efort al tău întru descifrarea sufletului și a gândului, vei realiza că acest chip nu e ceea ce pare. E o mască, o cortină, un ciob... în spatele căreia se petrece totul. Tot din mine. Și am muncit la asta întreaga-mi viață, pentru a mă proteja de vitregiile Pandorei din lumea voastră. Eros, trăire, gând – triadă ce ar putea „defini” omul din mine. Căci nu sunt nici ca voi, dar nici diferit de voi. Sunt o constantă echidistantă față de lumea voastră și universul meu.

Mereu am vrut să fiu sincer cu mine și cu voi. Mereu am vrut să trăiesc liber. Mereu am vrut să reușesc. Și eu cred că mare parte din acestea au fost realizate... și altele, și mai multe le voi înfăptui cu muncă, sacrificiu și nădejde. Mi-am dat seama, uneori prea târziu, că am mai și greșit... că uneori n

-am avut cele mai inspirate decizii. Și o recunosc. Iar consecințele le pot vedea clipă de clipă... Dar nu mai pot da înapoi.

Doar dacă ai înțelege ce se întâmplă... Dacă ai înțelege... Dar... Dar nu poți...

Nu poți...

Anghel Andrei- clasa a-VIII-a B

Lazăr Bianca, VII C

Reîntâlnire cu trecutul

„Întunecimea albă și
Adânc mirositoare
Mi se-nvălmășește sfărâmicios printre
Picioare. Trunchiul nukului șchioapătă
Noduros scuturându-și aromele în
Grădina copilăriei păzită de
Zmeul încolăcit în fântână.”
(*Întunecimea albă*, Alecu Ivan Ghilia)

Lumina palidă a lămpii înghesuie umbre
întunecate prin întreaga odaie. Prin cameră
plutește un miros cald, voluptuos de cafea... Ah!...
Inspir puternic și sunt pătruns de parfumul ei tul-
burător...

Mă balansez ușor într-un fotoliu bătrân,
peste care anii s-au dovedit a fi fără efect, căci
încă păstra în el amintirea veacurilor trecute. În
mâna dreaptă - ceașca gălbuie plină ochi cu cafea.
Ochelarii rotunzi îmi alunecă pe vârful nasului.
Abia deșlușesc slovele ce par scrijelite în lemn.

Încerc să mă dezmeticesc. Nu... Sunt obosit. Mă ridic cu greutate din fotoliul care, deși comod, scârțâie în
tăcerea absolută a camerei. Ies în curte.

E beznă-beznă și o pâclă greu de străpuns. Dibui cu mâna toiagul ce se sprijină cuminte de zid și
încep „călătoria”. Pășesc cu greu pe alea ce duce către grădină. Împing cu o oarecare reținere poarta ce
murmură grav și... am intrat.

Nu văd nimic. Cât m-aș strădui, nu pot. Ochii încearcă să pătrundă dincolo de ceața ce învăluie
totul. Dar...nu pot. Și deși nu văd nimic cu ochii, deși nu zăresc nimic, simt totul. Văd totul. Aud totul.
Recunosc sunetul vântului la trecerea prin scorbura nukului, recunosc și foșnetul frunzei când atinge
pământul. Simt vibrația crengilor la auzul pașilor mei, simt și aroma lalelelor. Ea e. Nu am greșit locul.
E... grădina copilăriei mele.

Acum știu. Știu exact locul unde mă aflu, știu unde am călcat, știu. Trec pe cărarea străjuită de
tufe și de trandafiri sângerii. Fac un pas, fac doi... încă puțin... gata. Mă opresc. Nu m-am poticnit de
nimic, și nici nu m-am înspăimântat. Am ajuns.

Întind mâna deschisă și încep să palpez, asemenea unui copil nesigur în mișcări, neputincios încă,
fără vlagă la întâlnirea cu mama. Îl mângâi, îl ating, îl îmbrățișez. Încerc să îl cuprind cu totul, dar real-
izez că au trecut vremurile în care se mai putea acest lucru. Încerc să îi simt pulsația vieții, asemenea unui
medic iscusit, dar și aceasta a dispărut. Încerc să îngăim ceva, dar vorbele mele se lovesc de scoarța rigidă
ca de un perete de sticlă, ricoșând înapoi. Ce s-a întâmplat? Unde a dispărut?! Strig în întunericul nopții,
urlu ca un lup singuratic, țip ca un rătăcit... nimic!

O lacrimă se prelinge pe obrazul înghețat de frigul nopții. Simt cum un crâmpei din mine se
desprinde și își ia zborul. Simt cum amortesc și cum în sufletul meu încă fraged se înfiripă un sentiment
necunoscut până atunci. Dar... știu! Alerg cu răsuflarea tăiată spre fântână și pot vedea în drumul meu
cum aburii se ridică spre neant.

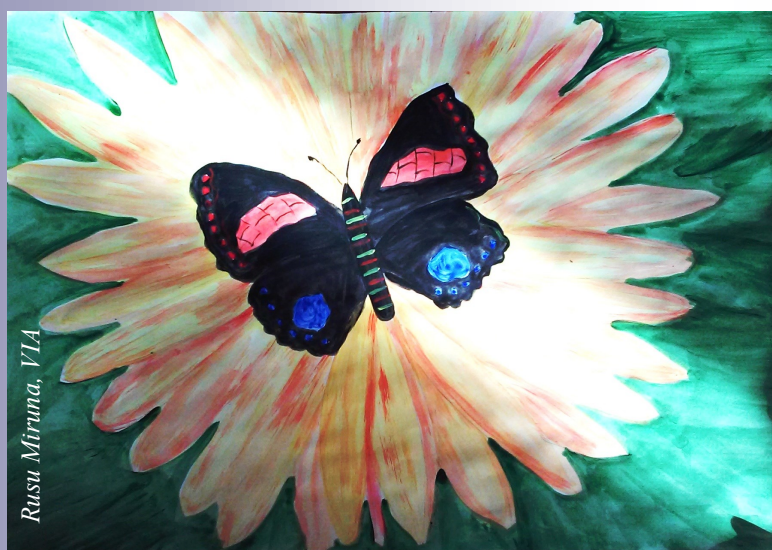
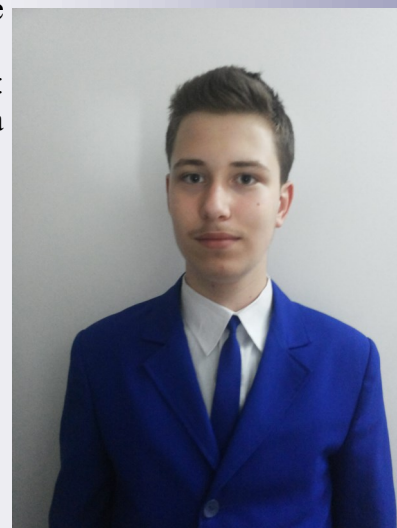
La fântâna din colțul dosit al grădinii, totul pare să fie la fel ca... atunci. Broaștele orăcăiau în bal-
ta din vale, într-o simfonie doar de ele știută, iar șuierul vântului e același... același șuier care vibrează în
mine și acum, și va vibra și mâine, și atâta timp cât va răsună în tenebrele sufletului meu. Mă răscolește.
Eliberez din lăntugul metalic roata de la fântână și mă pregătesc de întâlnirea cu... el. Îl revăd parcă
zburând în văzduh, întrecându-se cu norii, îl revăd parcă în culorile sale vii. Reaud în întuneric chiotele
noastre la vederea zmeului zburător... O!... Mă îmbărbătez și, deși e beznă, văd cum funia se strânge șer-
puit. Încă puțin, așa... gata! Trebuie să fie acolo!

Mă arunc cu sălbăticie deasupra găleții: scotocesc cu mâna în ea. Nu-mi mai pasă de haine, nu mai contează frigul, nu mai simt vântul. Nu mai aud broaștele, nu mai simt vibrații, văd doar fântâna trecutului, a prezentului și a viitorului. Caut cu îndârjire preț de minute bune, până când realizez că... a plecat. A plecat și el... și el...

Mă întorc cu spatele la fântână. Știu acum ce simțeam atunci: deznădejdea. Tremur. Plec spre casă. Închizând poarta ce fereca lumea mea de lumea celorlalți, arunc o ultimă privire târâmului meu de vis.

Nu-l mai văd. Nu-l mai simt. Nu-l mai aud. Nu mai e...

Anghel Andrei, cl. a VIII-a B

Ploaie de lumină

„Așteptând ploile, așteptând să mă scald în răcorile cerului și să mă umplu de mir, smerenie fluidă întoarsă către tors, cu dinți de ferăstraie m-a spălat viața.”

(Așteptând ploile, Alecu Ivan Ghilia)

O simt. Știu că e aici și parcă o aud cum se furișează. Trece pe lângă colț, se ascunde sub fotoliul cafeniu și... așteaptă. Sunt convins că acum își pregătește colții vampirici pentru a face un ultim salt, iar eu, pentru a mă supune ei. Aerul se usucă și parcă mă sufoc. Totul vibrează în jur și un val de căldură mă izbește violent peste obraji. Mă simt sleit.

Singurătatea. Din nou și iarăși. A venit învăluită în mantia-i de țoale cernite, cu pantofi de lemn putred și cu mirosu-i apăsător. Mă așteaptă acolo, într-un ungher întunecat, pentru a mă răpune, pentru a mă ucide și pentru a mă învia. Nu o văd, dar știu că asta face. Am trăit deja experiența asta și încă îmi aduc aminte de terorii simțite. Însă acum nu mai simt. Am devenit imun. Sunt vaccinat. Nu mai simt acel fior care pornește din călcâi, îți străpunge oasele, intră în măduvă și te roade pe dinăuntru. Nu mai sper la o minune și nu mai vreau niciun ajutor divin. O merit. Înțepenit, închid ochii, trag aer în piept, strâng ușor din buze... Și totuși...

Durerea se strânge ca un lanț în jurul gleznelor mele și nu mă lasă. Nu-mi îngăduie să mai trăiesc din nou clipa, nu mă lasă să cunosc cenușa solară a timpului, nu-mi dă voie să mângâi măcar o dată secunda efemeră a simțirii. Îmi simt visele de mâine-noapte zbătându-mi-se sub pleoape. Memorii dulci-amăruie îmi inundă sufletul și-mi acoperă gândirea ca niște petale ale întunericului. Același glas surd ce părea că stârnește ecouri în mintea mea mă cuprinde în fiecare clipă. Mă simt ca un pilon imobil în mijlocul furtunii sau ca o materie vie într-un univers static, mort. Tensiunea crește și ritmul nebun al inimii răsună în zgomotul infernal din cameră... Mă goleşte treptat. Simt cum se risipește din mine esența vieții, simt cum îmi dispare însuflețirea și cum... nu mai simt.

Încerc din răputeri să deschid ochii. Să o văd cum mă lasă singur în deșertul iluziei, cum mă părăsește în universul agoniei, cum mă abandonează în lumea zădărniceiei. Să-i văd privirea ascuțită și să îi simt atingerea glacială peste obrajii palizi. Vreau să îi șoptesc, cu ultimele cuvinte, că îmi face un favor. Și reușesc. Pleoapele se retrag tremurând și sunt gata să mă confrunt cu propriu-mi destin. Îmi arunc privirile în stânga, în dreapta... nimic! A dispărut!

Mă întorc spre fereastră. Mă îndrept spre ea și simt cum las o dâră de lumină în urmă. Simt cum în spatele meu răsar scânteii, cum crește, din nimic, viața. Dar nu îndrăznesc să privesc înapoi. E prea târziu.

Ploaia mă arde mocnit, desenând imaginea unei reîntoarceri, pe pereții de sticlă. Mă mistuie. Reflexe strălucitoare se ivesc ici-colo, atârând o clipă de un nor și apoi dispărând în van. Gândurile mele amestecate adorm sub greutatea picăturilor și mă las cuprins de un coșmar liliachiu, de incertitudini ce mă trădează în întunericul opac. Pic, pic... tic, tac... În camera acum goală aud cum imensul ceas pendulează... și, asemenea lui, pendulez și eu: între viață și moarte, între speranță și deznădejde, între iad și rai. Mi-e dor.

Mi-e dor de mine, de cel care știa să simtă parfumul vieții, pulsul organic al naturii. Mi-e dor de amintirile mele. Îmi lipsesc clipele de liniște sufletească. Îmi repugnă starea aceasta de zbulcium interior, de frământări lăuntrice. Iar dacă, acum câțva timp, viața era un amalgam de culori și emoții pozitive, ultimele zile încep să fie desprinse dintr-un univers alb-negru. Vine sfârșitul și îl primesc cu un soi de îndoială. O fi acesta momentul? Nu știu.

Se întunecă totul afară. Vântul suflă cu sălbăticie, iar crengile copacilor se mișcă în ritmuri doar de ele știute. Stropii de ploaie, cândva mici și perfecți, încep să se preschimbe în picuri imenși, iar mai apoi în grindină. Îmi lipsesc mâna de fereastră și parcă încerc să simt loviturile frânturilor de gheață. Sunetul lor acut la contactul cu geamul mă scoate din transă.

Deodată, sunt încărcat cu vitalitate. Părăsesc fereastra ce părea că separă două universuri paralele și cobor scările spre ieșire. Răstorn în goana mea o vază; calc pe cioburile de sticlă. Sângerez. Dar nu contează. Îmi continui drumul și ajung.

O deschid. Alerg în ploaie. Simt cum arsurile provocate de ea își găsesc alinarea în picăturile rotunde. Mă mângâie cu voluptate, cu afecțiunea unei mame ce își regăsește fiul izgonit. Mă cuprinde în brațele-i largi și îi zâmbesc. Așteptam această clipă. Nu reîntâlnirea cu ea. Nu regăsirea fericirii prin ploaie. Așteptam întâlnirea cu El, cu celălalt El, cu mine – cu viața însăși. Și îl văd deja, coborând pe curcubeul eternității... Îi văd chipul luminos și surâsul liniștitor. Îngenunchez. Aștept să mă ia cu el, să mă treacă prin porțile judecății, iar apoi, să simt răcoarea de dincolo de ele... răcoarea cerurilor...

Anghel Andrei, cl. a VIII-a B

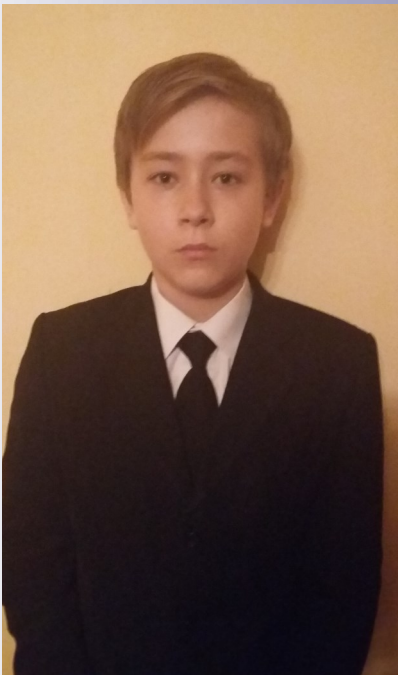
Foca Ana Marina, VIIIA

Gânduri...

Zâne dalbe decupează fulgi din norii zglobii. O mână nevăzută îi adună și îi risipește darnic peste pământ. Ei se adună strat peste strat. Zăpada strălucește în bătaia razelor subțiri ale soarelui palid. Mestecenii, plopii și arinii de pe marginile pâraului înghețat s-au priment cu haine de sărbătoare. Crengile lor se apleacă grațioase, închinându-se parcă lui Dumnezeu și mulțumindu-i pentru podoaba scânteietoare de omăt. Ninsoarea se întunecă încet și se deșteaptă vântul...Vuietul lui tânguitor pălește în fața afurisitului crivăț. Iarnă grea...

De la fereastra odăii mele privesc jocul halucinant al fulgilor de nea. Cât de mult iubesc anotimpul alb și cât de nedrept e să fiu mereu nevoit să stau în casă, bolnav, fără să mă pot bucura de farmecul ei. De-aș fi și eu un fulg din suita iernii, să pot valsa cu vântul, de-aș fi o pasăre să mă înalț până la nori, de-aș fi un curcubeu să pot cuprinde universul!...

Mă ridic buimac de la fereastră și privesc în jur. Nu sunt în camera mea. Sunt un tei în mijlocul omătului! Încerc să mă mișc, să plec din iadul alb, însă corpul îmi e imobilizat.! Simt cum frigul mă cuprinde, iar fulgii mă acoperă, unul câte unul. Încerc să strig! Vreau pe cineva care să mă salveze! Dar sunt singur, în marea albă de nea... Istovit, închid ochii și mă-nfior.

Când îi deschid, realizez că mă pot mișca. Dar nu sunt cine ar trebui să fiu, ci sunt o vrabie guralivă. Mă laud cu penaju-mi cafeniu, cu ochișorii negri, cu aripile îngerești. Mă laud că pot zbura pe deasupra zăpezii, că sunt mai sus decât toți. Dar.. sunt singur! Deși neaua nu mă poate atinge, sunt singur. Ridic privirea către cerul de azur și întreb... „De ce?!”.

Mă uit din nou la mine și văd o rază palidă de soare. Încerc să aduc o fărâmbă de lumină în viețile oamenilor. Încerc să mă strecur printre paznicii nori către pământul îmbătrânit, dar sunt prins! Norii mă observă și mă aruncă în temnița lor de puf. Când mărgăritare sclipitoare încep să-mi șiroiască pe obraji de lumină, aud un „poc” și mă uit cu teamă înapoi.

Sunt un râu înghețat. Fiecare strop de apă e o lacrimă. Ba slobozită de plopii la umbra cărora stau, ba vărsată de soarele searbăd... Încerc să mă zbat pe sub gheața rece, dar nu pot evada din închisoare. Disperat, privesc în jur.

Sunt iarăși în aer. Mă simt atât de ușor! Vântul mă invită la dans și accept cu exuberanță invitația. Mă simt la fel ca în basmele pe care mama mea mi le citea în fiecare seară. Vântul mă poartă peste întreg ținutul pe care a pus stăpânire apoi, pocnind ușor din degete, un roi de fluturi albi se ivi ca de nicăieri. Sunt fulgi de omăt. Fulgii încep să plutească, înconjurându-mă într-un vârtej amețitor. Cu uimire descopăr că sunt și eu un fulg. Fără a avea vreme să mă dezmeticesc, pornesc împreună cu vântul hoinar și alți fulgi poznași într-o călătorie destul de bizară: întoarcerea în timp.

Poposesc în taină la fereastra camerei mele. Mă văd ca prin vis... un copil blond, cu ochii albaștri, timid, zâmbitor, înconjurat de jucării și cărți. Văd lada cu nisip din curtea casei în care mă jucam verile. Văd leagănul din curte în care mă așezam pentru a călători prin toate continentele, peste mări și țări. Văd camera mea, lucrurile dragi și nelipsitul calculator. Văd curtea cu iarba înaltă până la brâu, în care mă ascundeam împreună cu tovarășii mei necuvântători: cățelușa Google și puii ei... Vibrez de emoție când mă văd plimbându-mă cu părinții pe malul mării, cu valurile închinându-se la picioarele noastre. Printre imaginile fulgurante care mă fac să zâmbesc, văd ca printr-o păclă un dulap cu medicamente și un pat de spital. Aud copilul din mine plângând și simt durerea din ochii mei și de pe chipul mamei. Închid ochii și merg mai departe...

Ating pământul și mă cutremur. Simt un fior și mă preschimb din nou. Doamne! Cât de bine este să redevin om! În acea zi de iarnă, am înțeles cât de norocos sunt eu. În acea zi de iarnă, am înțeles sensul ascuns al vieții. Am scris pe tabla neagră, cu tăciunile, suferința mea timpurie, durerea și spaima; dar am scris cu dalb surâs momentele minunate ale copilăriei mele, bucuria de a avea o familie, părinți iubitori, un cămin calduros, bunici înțeleghători, posibilitatea de a învăța, de a trăi în liniște și pace și am înțeles că asta este viața.

Rotariu Tudor—Liviu, clasa a VI-a A

Vis de iarnă

Alb...alb gros, sticlos, acoperă sătucul uitat de Dumnezeu printre dealurile Moldovei. Ici-colo câte un horn se sforțează prelung să fumege. Liniștea de gheață este spartă din când în când de câte un lătrat de câine aproape turbat de gerul năprasnic.

Un pâlâit plâpând răzbate prin întunericul nopții din geamul unui șopron sărăcăcios unde stau ghemuiți, într-un ungher al cuptorului rece, doi frați costelivi, de vreo șapte-opt ani. Lumina gălbuie a unei lumânări pe terminate le scaldă ochii mari, albaștrui și fețele slabe cu cearcăne adânci ce le-au furat copilăria de pe chip. Sunt Adela și Dimi, copii sărmani ce trăiesc din mila vecinilor și-și așteaptă la poartă, în fiecare zi, părinții plecați peste mări și țări să câștige bani.

Le-au trebuit zile bune să accepte că mămica și tăticu au ales să plece de lângă ei. Aproape în fiecare seară, Dimi o pune pe Adela să-i povestească despre darurile minunate și dulciurile gustoase și colorate pe care le vor primi la întoarcerea părinților. Viața lor s-a transformat într-o lungă așteptare, iar când se lasă uneori purtați de aripile vreunui joc copilăresc, tresar vinovați și aleargă la poartă, privind cu mâna lipită de frunte spre zare.

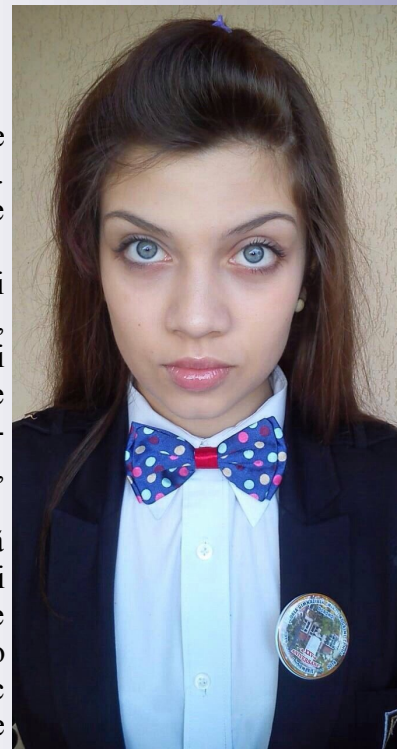
Frigul este mai ușor de suportat când spui povești despre locuri însorite și oameni fericiți. Asta a învățat Adela în ultimele săptămâni, de când gerul a dat iama peste satul lor. Lumânarea abia mai pâlâie și copila îl învelește cu grijă pe frățiorul său care privește speriat spre capătul de ceară. Ca o mama grijulie, încearcă să-i distragă atenția cu o altă poveste despre țările calde, acolo unde este mama lor. Abur lăptos le iese din gură când respiră, iar Adela ar vrea să-l mângâie pe Dimi, dar degetele n-o mai ascultă, nu le mai poate controla din cauza frigului nemilos. Obrajii lor palizi au prins o culoare rozalie, stranie ca de păpuși. Lumânarea s-a stins, un fior de gheață le cuprinde pe bielele făpturi nevinovate care se agață cu disperare de ultimile zbateri ale vieții.

O lumină puternică inundă camera sărăcăcioasă și o căldură plăcută învăluie trupșoarele firave ale celor doi. Se simt atât de bine, încât dau la o parte pătura jerpelită ce le învelește piciorușele murdare. Zâmbesc, văd îngeri ce au coborât din rai să le fie alături. Inima ticăie rar, tot mai rar și o senzație de moleșală li se cuibărește în suflet. Zâmbetul le îngheață pe față și gheața rece le cuprinde încet, încet întreaga ființă. O ultimă respirație, o ultimă bătaie de inimă...și...liniște...liniște mută, deasă în noaptea de iarnă cu ger năprasnic.

Depart, peste mări și țări, o femeie cu fața palidă, brăzdată de riduri adânci, în ciuda vârstei sale încă tinere, încearcă să adoarmă după o zi lungă de trudă. N-a făcut nicio pauză, iar acum ar vrea să adoarmă fără să se mai gândească la cei doi prunci lăsați acasă în grija nimănui. Nu poate, imaginea celor doi îi umple mintea și sufletul de amărăciune. Suferă nespus, nu are cui să se plângă și își înghite oftatul cu durere. Și-i imaginează râzând pe soba fierbinte din cocioaba lor din satul pierdut printre dealuri.

Inima-i bate cu putere și tâmplele-i zvâcnesc de parcă ar vrea să-i dea un semn. Se oprește, ascultă liniștea serii și cade într-un somn adânc. O lacrimă rotundă și clară i se ivește la colțul ochiului, o durere ascuțită i se înfinge în piept și i se taie respirația pentru câteva clipe. Mii de lacrimi urmează, se zbate în zadar în patul strâmt și vrea să se trezească din coșmarul ce o îngrozește. Deschide ochii mari, albaștrui și încearcă să se liniștească, dar nu poate, inima-i tremură: știe...simte...copilașii ei...copilașii ei...nu mai sunt...

Condurache Flavia, clasa a VI-a A

Rusu Andra, VB

Despre sensul ascuns al existenței

Între mine și Dumnezeu, pe tabla neagră, scriu cu fulgi de nea radicalul iernii, rezultatul fiind casa din cer. Între mine și Dumnezeu, în casa din copac, pe tabla neagră, conștientizez sensul ascuns al existenței.

Mă așez năucită pe scăunelul din lemn pe care l-am făurit împreună cu tata la începutul verii și mii de gânduri îmi invadează mintea și mă poartă într-o lume labirintică, fascinantă care are la intrare cuvintele scrise de tata pe spătarul scăunelului maroniu: TE IUBESC.

O explozie de culori calde, pastelate, de nuanțe parfumate anunță apusul. Cerul îmbrăcat în haine purpurii de mătase împrăștie raze perlate ce pătrund pe gemulețul întredeschis. Mii de imagini îmi trec prin fața ochilor precum un film mut: zâmbetul mamei, ochii bunicii, glasul tatălui, chipul frățiorului meu, marea, hamacul din grădină, merele roșii, aro-mate...

Mă las purtată ușor pe aripile unui vis într-o lume ireală fără sens, unde oamenii nu au nume sau chipuri, sunt doar suflete ce caută același lucru ca și mine: sensul ascuns al existenței.

Mirosul de lemn și frunze verzi mă trezește la realitate: dintr-o dată, totul se luminează, capătă sens. Suntem un întreg: eu, tata, casa din copac, scăunelul maroniu, tabla neagră... Dumnezeu. Cuvintele scrijelite în dosul spătarului și scrise apoi de mine cu cre-ta ca neaua pe tăblița precum cărbunele s-au transformat într-o cărăruie spre infinit: TE IUBESC, aceasta este distanța dintre mine și Dumnezeu:

- Doamne, este atât de simplu, iubirea este răspunsul... atâ-tea căutări și frământări, iar tata îl știa dintotdeauna...

Mitric Narcisa, VIIIB

Familia Strange

De curând, în casa vecină mie, s-au mutat niște oameni super ciudați; o familie de nebuni, poate.

Când am aflat că vom avea lume nouă în cartier, am urmărit cu atenție fiecare mișcare a curier-ilor ce transportau mobila și obiectele familiei Strange. Astfel, am observat dulapuri uriașe sau minus-cule, colorate sau cenușii. Mă întrebam ce fac cu atâtea mobile în casa aia nu foarte mare.

La o săptămână după terminarea transportului mobilelor, au sosit și locatarii.

Am rămas profund impresionat de mașina cu care au venit: un Bentley negru, lung, aproape ca

Fodor Ruth, VA

o limuzină. Însă mi-am schimbat părerea imediat ce s-a deschis portiera: a ieșit un fum verde, ciudat, ce s-a răspândit pe jumătate din strada noastră și care a ofilit vreo trei copaci și vreo cinci grădini cu flori. Încercam să văd cine e, dar a trebuit să aștept cam 10 minute: în mijlocul trotuarului se afla o grămadă uriașă de oameni, animale și valize. Le luă nici mai mult, nici mai puțin de trei ore să-și ia toate calabalăcurile din stradă. Erau 10 oameni: doi părinți grași și urâți ca muma pădurii, o femeie îngrozită ce stătea deoparte și tușea groaznic, probabil o dădacă, și care mai avea și un bebeluș cu cap extraordinar de mare în brațe.

Cuplul de obezi mai aveau încă șase copii, ce nu semănau deloc între ei. Primul copil, un băiat șmecher, cu creastă și ochelari de soare, privea la ceilalți și mesteca a zeflema o gumă. Participa la învâlmășeala generală prin urlate și comenzi inutile, iar pe bluza sa, probabil de la școală, era scris un nume: Kiki.

Al doilea copil era tot un băiat. Când l-am văzut, mi-am dat seama că mă voi împrieteni ușor cu el. Era destul de înalt, lat în spate; avea părul negru ca smoala, dat înspre dreapta și purta o pereche de ochelari rotunzi, de sub care străluceau doi minunați ochi verzi ca smaraldul. Stătea pe o valiză mare, peticită și portocalie și citea un roman gros. Nu sunt sigur, dar cred că era primul volum din „Cronicile din Narnia”. Am admirat la el faptul că citea, dar și faptul că nu se amesteca în bătlia din jurul lui. Mai târziu, am aflat că îl cheamă Kevin, dar este poreclit Cărțulie-afumată.

Al treilea copil era o fată slabă, blondă, tunsă bob, machiată extravagant și îmbrăcată în blugi rupți și un tricou larg ce îi atârna pe un singur umăr. Avea numele scris peste tot – pe haine, poșetă, valiză - : Karla și vorbea la telefon.

A patra odraslă era un băiețel brunet, cu ochelari drep-tunghiulari, ce ședea între zeci de cuști cu animale: iepuri, câini, pisici, papagali, hamsteri, pești, arici, porcușori de Guinee și chiar un porc domestic, roz cu pete negre. Numele său adevărat nu l-am aflat niciodată, dar i se spunea Zoologul. Și acestuia i-am purtat stimă din prima clipă.

Ceilalți doi copii erau doi copii erau două fete gemene, durdulii, cu păr roșcat și un vagon de pistrui. Stăteau în fund pe iarbă și băteau din palme, râzând, strigându-se pe nume: Vanesa și Daneza.

După ce totul fu introdus în casă, m-am retras și eu, continuându-mi lectura .

Pînzariu Onisim, clasa a VII-a B

Eveniment autumnal

Într-un colț de natură
Printre plante și ferigi,
Între tufe de urzici,
Se afla o-adunătură
De flori și chiar de pitici.

Era multă zumzăială:
Toți fugeau, grăbeau pe alții.
Se-auzeau doar aclamații.
Și făceau o ciorovăială,
De te lua cu transpirații!

Colo jos, pe strada-ngustă,
Alergau vreo doi pitici,
Pregătind, ca niște critici,
Pentru-o floare - mica fustă -
Și se certau ca doi bezmetici...

Fusta-i pentru crizantemă.
Au o sărbătoare mare!
Dar îți trebuie abonare
Ca să vezi măreața stemă
Ce-i expusă la intrare...

Gherase Laura, VIIC

Se îmbracă fel de fel:
Cu frumușele rochițe,
Cu minunate bluzițe.
De - aceea la croitor fac apel
Și mai cumpără și coronițe...

De cu seară, se adună
Să danseze până-n zori
Ca niște faimoși actori
Ce mănâncă o alună
Cu-ai lor mici colțișori.

Privesc și eu de sus
La mica lor aniversare...
Mi-aș dori și eu așa o sărbătoare!
De – aceea, în dar le-am adus
Haine pentru cele-ncepătoare.

Iac-așa m-am minunat:
Cum pot florile să cânte,
Să danseze și să-ncânte
Ca un mire cununat
Ce te privește - mbunat?

*Pînzariu Onisim,
clasa a VII-a B*

Tabloul autumnal

Mijlocul lui septembrie. Nici un semn că vine toamna. Stau întins pe iarba verde din livadă. Sus, cerul e albastru și senin ca în mijlocul verii. Nici urmă de nor. Nu știu de ce, dar presimt că cineva are nevoie de ajutor, de aceea îmi concentrez toată imaginația asupra acestui cuvânt: ajutor. Încet-încet, imaginația mea trece la lucruri aterizez în același loc, doar că în fața mea stă o femeie blondă, între două vârste. E îmbrăcată cu o rochie ruginie. În urechi, o pereche de cercei galbenii, aurii aproape, în formă de frunze. Poartă niște pantofi minunați, roșii, parcă din rubine. Strălucesc uimitor în lumina soarelui ce ar trebui să fie de toamnă. Mă privește uimită și mă întreabă:

-Cum ai reușit?

-Ce anume?

-O, copile! De-ai ști cât timp am stat închisă și-am așteptat ca cineva să mă elibereze! În sfârșit pot să-mi fac simțită prezența în natură!

-Scuze că te întrerup, dar cine te-a închis?

-Eh, surorile mele: primăvara, vara și iarna. Așa se întâmplă cu fiecare dintre noi. Doar că nu știu de ce nu m-au mai deschis. Off! Așa surori?

Și oftă, descărcându-se de toată supărarea.

-Spune-mi: vrei să mă ajuți la toată treaba din natură?

-Cu plăcere!

Ne-am apucat să pictăm fiecare frunză în parte. Unele cu roșu, altele cu galben, dar cele mai multe cu oranjul strălucitor.

Apoi, cu grijă, aruncăm bruma peste țarinile doldora de recolte. Oamenii, zgribuliți, se grăbesc la aprovizionarea cămărilor. Totul în jur e plin de forfotă. Femeile aproape se opăresc încercând să pună cât mai repede zacusca în borcane. Bărbații, mai grijulii, sunt atenți la culegerea pălăriilor de floarea-soarelui.

Toamna, zâmbitoare, mai ajută și ea. Ba un vânt, ca să ajute la vânturat, ba puțină căldură, ca să nu înghețe ultimele recolte.

Luând o pauză, Toamna se apropie de mine și îmi mulțumește.

-Pentru nimic! Mi-a făcut plăcere! Și, dacă nu îți e prea greu, mă poți recomanda surorilor tale. Cred că le va prinde bine o mână de ajutor, nu?

-Desigur! Și, încă o dată, mulțumesc!

Se îndepărtă în goană, cu faldurile rochiei fluturând în vânt. Iar eu, mulțumit că am putut face o faptă bună, mă întind pe frunze sub un uriaș nuc ruginiu și privesc cerul cenușiu, acoperit de o armată întreagă de nori, ce parcă se luptă să stea nemișcați, înfruntând vântul. Totul mi se pare normal. Dar, de fapt, cunosc în detaliu munca din spatele acestor minunății.

În jurul meu dansează în aer mulțime de balerine îmbrăcate în culorile toamnei: roșu, oranj, galben ...

Sunt frunze... Dar eu, prin imaginația mea, așa le văd. Îmi amintesc, nu fără să zâmbesc, de amuzamentul de care am avut parte pictându-le pe fiecare. Ba îmi amintesc că unele au și comentat, neplăcându-le culoarea ce le-o dădusem.

E bine să te lași cuprins câteodată de vise, de imaginație, căci uite ce lucruri frumoase și drăguțe poți vedea!

Pînzariu Onisim, clasa a VII-a B

Tablou de iarnă

E noapte, în ajun...
E totul alb. Este Crăciun!
Privesc în sus la stele mii
Și-ncet, fredonez melodii.

Mergând, zăresc, în jurul meu, copii.
Sunt ca păstorii din câmpii,
Îmbujorați, cu buzele subțiri;
Trezesc în mine multe amintiri.

Îmi amintesc acum cu drag
Cum în al sărbătorilor prag,
Mergeam și noi și colindam
Cântând la fiecare geam.

În timp ce amintirile revin
Copiii cântă calm, divin.
Iar în văzduhu-ntunecat
Norii s-au cam împrăștiat.

Silivăstru Oana, VC

Emoționat peste măsură
Observ pe cer - e o fisură...
Iar printre găuri din neant,
Se arunc-un fulg cam arogant.

Iar după el, în mod alert
Se-aruncă alții ... Ca la desert.
Uimiți, noi toți privim spre cer.
Și pe buze se-arată un zâmbet sincer.

Printre-atâția fulgi de zăpadă
Fac o mică escapadă.
Iar printre glasuri de copii,
Mă-ndepărtez... spre veșnicii.

*Pînzariu Onisim,
clasa a VII-a B*

Labirintul de poveste

Speriate de apariția mea zgomotoasă, personajele se retrag speriate și dispar în dosul unor uși care mai de care mai ciudate. Erau uși noi și vechi, mari și mai mici, unele albe, altele cenușii... o mulțime de uși ce închipuiau un adevărat labirint. Încă amețit și singur simt cum liniștea începe să mă apese. „Lumea poveștilor e mută!” îmi trece prin cap și parcă mă cuprinde un fior.

Cu pași cumpătați colind coridoarele pustii, plec nepoliticos urechea spre șoaptele bănuite în dosul ușilor și citesc tăblițele pe care stau scrise numele proprietarilor: Frumoasa, Cavalerul, Balaurul, Vrajitoarea, Înțeleptul, Ciurma Pădurii și alte mulțimi de nume ciudate.

Tot umblând și cercetând așa îmi dau seama că m-am rătăcit în labirintul acesta ciudat. Parcă pereții încep să mă strângă și, de sub uși, se aud șoaptele cuvintelor, ale semnelor de punctuație, ale alineatelor... Încep să alerg căutând o ieșire, dar nu găsesc nimic. Obosit, mă sprijin de o ușă mai modestă deasupra căreia stătea scris „Bătrânul”. Cu inima cât un purice, bat. Cioc! Cioc! răsună prelung ecoul tăcerii și în fața mea se ivește un moșneag gârbovit, cu barba măturând podelele și purtând straiile altor vremuri. Mă fixează atent și privirea lui albastră prinde a sclipi a zâmbet. Încurajat, salut cu respectul cuvenit și-l rog pe Bătrân să-mi deslușească viața dinlăuntrul poveștilor, că eu nu mai pricep nimic!

Fără un cuvânt, dar cu zâmbet înflorindu-i pe buze, moșneagul mă duce de mână în cămăruța sa. Privesc și nu-mi vine a crede ochilor! „Oare Bătrânul e un vrăjitor și tot ce văd e doar o părere?” mă întreb buimăcit. Înșirate cuminiți în rânduri ordonate, dintr-o călimară pântecoasă ieșeau mulțimi de cuvinte! Pe un alt rând ordonat militărește, personaje pestrițe luau în brațe șiragurile colorate ale cuvintelor proaspete, sărutau mâna Bătrânului și plecau grabnic în propria poveste. Și, ca dar de drum lung, moșneagul le mai pune în buzunare câte un semn de întrebare, câte un punct, o virgulă și alte semne mărunte.

„Deci asta era, lumea poveștilor se naște chiar acum, sub ochii mei! Ce onoare” gândesc și uit pe dată spaima ce m-a gonit prin labirint. Bătrânul cu zâmbet în priviri, stăpânul călimării pântecoase, prinde a-mi vorbi și glasul său îmi amintește de cel al bunicului... Îmi spune șoptit că fiecare om are ca dar, din naștere, puterea de a zămisi propriile istorii. Viața poveștilor crește doar sub cerul senin din ochii copiilor, iar cuvintele se înșiră înțelepte doar la chemarea măiastră a imaginației. Toți au fugit din calea mea, pentru că nu mă recunoșteau, am tulburat ordinea năvălind în povestea altcuiva. „Dar acum totul este ordonat din nou”, glăsui Bătrânul, și-mi puse în brațe un șirag ordonat de cuvinte sunătoare ce începeau a țese o poveste...

Mulțumit, îmi iau darul neprețuit și găsesc deschisă ușa dinspre povești spre oameni. Pășesc și visul se destramă, dar rămân poveștile!

Rebenciuc Tudor Ștefan, clasa a VI-a A

Drumul

Urmând zbaterea aripilor mărunte prin întunericul lichid și greu, Deala o ținea strâns de mână pe Anada. Bâjbâind, cele două înaintau cu greu printre buruieni supărate și tufărișuri dușmănoase care le sfâșiau hainele. Nici urmă de cărare, s-au rătăcit! Cu inima înghețată de spaimă, fetele au început să plângă, pierdute în labirintul nopții.

Deodată, cele două rătăcite au auzit ceva ce semăna cu un ecou al propriilor lacrimi. Mai era cineva care plângea?!

Luna își iți o rază printre norii plumburii și în lumina ei văzură un ghemetoc roșcat pitit într-o scorbură a unei bătrâne sălcii. „Uitând de propria spaimă, inima fetițelor inima fetițelor se umplu de milă pentru mica făptură și se apropiară ușor de ea să nu o sperie și mai rău. Când colo, ce să vadă?! Sub coama roșcată se ascundeau doi ochișori plânși, un năsuc pistruiat și un obrăjor ce purta urmele lacrimilor – un băiețel!

Cu vorbe șoptite și mângâieri, copilele potoliră jalea micuțului și, mâunate de curiozitate, îl iscodiră să afle cine e și cum de s-a rătăcit și el în grădina înșelătoare.

Numele meu e Treilă și undeva, printre cărările întoarse, după măracini și ape negre, e luminișul și căsuța unde mă așteaptă părinții mei. Acolo sunt trei uși, trei cămăruțe, trei pătuțuri și... eram și noi trei. Am urmărit zborul unei libelule cu aripi de mătase, m-am jucat cu buburuzele pistruiate și am pierdut drumul înapoi, la ai mei, sfârși în plâns glasul copilului.

Anada și Deala, regăsindu-și curajul, hotărâră să-l ajute. Luminați de raze subțiri de lună, cei trei porniră să descâlcească hățișul cărărilor întoarse și să găsească luminișul unde era căsuța cu trei cămăruțe, trei scăunele, trei măsuțe și... doar cu doi părinți! Drumul i-a purtat prin zmeurișuri înțepătoare, pe lângă sălcii plângătoare și ape înșelătoare, dar nimic nu le-a curmat elanul. Numai când drumul s-a despletit în trei cărări diferite, cei trei s-au oprit nehotărâți. Pe care potecă să meargă?! După ce au cumpănit bine, hotărâră să urmeze fiecare câte un drum.

Treilă rupse trei frunze de păpădie și, cu voce gravă, glăsui către fetițe:

– Dacă frunza se va vesteji, atunci aceea nu e calea cea bună și te vei întoarce aici!

Au luat frunzele în palme și au pornit. Cărarea urmată de Deala o purtă prin locuri stranii, încâlcită și grea, până când fetița a văzut că frunza prinde a se vesteji și, nefericită, fetița s-a întors în locul unde potecile se despleteau. Anada, mai veselă din fire, porni cântând, încrezătoare în drumul ales. Pașii îi erau ușori la gândul că, găsind căsuța, va... întrei din nou mica familie. Și a mers și a mers până când a simțit că oboseala o doboară și nici urmă de luminiș! Privi frunza și văzu că verdele ei proaspăt începea a păli. Înnegurată se întoarse la răscruce unde Deala o aștepta la fel de tristă. Dar, nici urmă de Treilă! Oare a ajuns cu bine acasă?

Au scos frunzulițele din buzunar și s-au mirat văzându-le chiar mai verzi ca înainte! Pe foaia subțire a Dealei scria cu litere roșcate „Mulțu...”, iar pe a Anadei „...mesc”! vuietul vântului le aduse la urechi un glas subțire ce șoptea:

– Pentru a-mi găsi drumul trebuia să fim trei, așa e în lumea mea. Fără voi aș fi singur și acum. Mulțumesc...!

Cele două prietene se uitară uimite una la alta și ochii li s-au luminat a bucurie. Au reușit, Treilă e acasă, în lumea lui Trei! Căutând în jur, cele două zăriră și căsuțele lor spre care alergară în zbor. Și-au găsit drumul împreună și sunt și ele în lumea lor, în lumea lui... doi!

Rebenciuc Tudor Ștefan, clasa a VI-a A

Un vis cu zâne și cu fulgi

După un an lung, spre iarnă, pământul se culcă obosit și un vis aiurit i se adânci sub pleoape.

Se făcea că era o vale plină ochi cu zăpadă nouă și din înălțimea de plumb a înaltului cădeau neîncetate alte și alte armate înghețate. Soldați în armuri dantelate sau frânți așchii ascuțite, grăbiți sau plutind alene nehotărâți, toți își găseau până la urmă sfârșitul în pustiul alb. Amurgul în culoarea cenușii de trandafiri țeseau peisaje grabnic schimbătoare. Dintr-o dată, de sub umbrele sale prelungi și tremurânde, din ceturi se ivi, ca o fantasmă, o făptură ireală. Cu ochi mari și adânciți în orbite, buze palide, uscate de ger și cu trupul aproape străveziu, căzu, alături de soldații armatei înghețate. Răpusă de o oboseală adâncă se lasă cuprinsă în îmbrățișarea moale a zăpezii și închide ochii. Timpul trece. Nepăsător, fulgii se așează pe trupul creaturii până când unul dintre ei se opri pe fruntea înghețată.

-Păcat ... O zână, făptură a amurgului să se sfârșească așa, neștiută. Hei, soldați, unde este onorea?! Cineva are nevoie de noi!

Armata oștenilor în zale dantelate se învolbura peste trupul străveziu și ținu sfat. Salvarea zânei sărutată de ger se află în nisipurile câmpiei, tocmai la Vrajitorul Negru, dar până acolo era drum lung și plin de primejdii.

Cu sufletul brav de oșteni, armata o și porni. Trecură prin pădurea brazilor și sulițele ascuțite ale cetinilor uciseră fără milă mulțime de curajoși. Smârcurile râului își cerură și ele vama și armurile lustruite se amestecară în nămol puhav, mulți pieriră...

Ceialți, ducând prețioasa povară, își continuară calea. Când au ajuns la câmpie mai erau doar o mână.. Bătrânul vrăjitor îi ascultă și căzu pe gânduri, apoi grăi.

-Ca să o salvați pe zână, trebuie să-i dai viața noastră. Sunteți pregătiți?

Odată cu încuviințarea oștenilor, bătrânul își începu descântecul. Se transformă în foc și topi dantela armurilor, se transformă în vânt și suflă apa peste buzele făpturii, se transformă în pământ și chemă viața ascunsă acolo să încălzească sufletul de rouă al zânei.

Fantasma străvezie deschise ochii și ca prin vis își aminti drumul lung și fuioarele argintii ce o purtaseră până acolo. Întinse brațul ...

Brusc, soarele inundă lumea și pământul se trezi amețit. Totul fusese doar un vis, un vis cu zâne și fulgi ...!

Rebenciuc Tudor Ștefan, clasa a VI-a A

Frunzuc Alexandru, VB

Prima întâlnire

Lungi și forfotind de viață exuberantă zilele verii au pogorât peste oameni și locuri. Copii eliberați de praful cretei și foșnetul cataloagelor, părinți grijuli și relaxați, în același timp, se grăbesc să trăiască lacom libertatea vacanțelor. Pornesc cu noaptea-n cap, dintr-un colț în altul al țării, hămesiți după imaginea unor alte locuri, a unor alți oameni.

Din nord de țară, o familie cu doi părinți și un copil se alătură șuvoiului ce se îndreaptă nestăvilit spre Mare. Cu ochii cunoscători și vorbe atotștiutoare, adulții îi talmăcesc micuțului derularea ca de film a peisajului văzut prin parbrizul mașinii. Înălțimile în zăpezile munților rămân în urmă, împreună cu dealurile prăvălite și verzi și în față le apare câmpia unduitoare, galbenă, cu soare dogorind ca într-un cuptor. Nerăbdarea drumului prea lung răzbate din ochii obosiți ai copilului și părinții inventează noi și noi povești despre splendoarea care-i așteaptă la capăt de cale. Gândurile copilului sunt confuze, nici nu mai știe dacă vrea să ajungă la Mare sau doar să se oprească să-și dezmoștească picioarele în praful încins al câmpiei. Obosit, închide ochii și doarme visând la Marea de departe, marea de praf al cărei valuri sunt unduiri de spice coapte. S-a înserat și kilometrii drumului sunt pe sfârșite. Părinții îl trezesc pe copilul buimăcit de somn, căldură și oboseală. Cu ochii încă învăluiți în mrejele visării, în fața micuțului se desfășoară o priveliște fantastică. Sorele se afundă într-o imensitate mișcătoare de cositor topit și un zgomot de clocot. Amenințător și liniștit în același timp, se revarsă dinspre orizontul de necuprins. În nări pătrunde un aer ciudat, mirosind a sare și scoici, a nisip și cald. Nuanțe nemaivăzute de ambră arsă, de verde turcoaz și albastru electric învăluie peisajul misterios. Umbrele înserării capătă forme fantastice care îl vrăjesc pe micuț. Ca în vis, copilul pășește hipnotizat spre deșertul arămiu. Picioarele îi sunt cuprinse de îmbrățișarea undelor, apoi genunchii, pieptul, dar el nu simte nimic și merge hotărât pe poteca de raze spre locul unde o geană de soare privește înapoi, parcă. Pe buze îi ajung stropi sărați cu gust de sânge și alge, ochii sunt cuprinși de lacrimile amare ale mării și ... un braț hotărât îl înhață și îl scoate din undele înșelătoare! „Ai auzit cântecul sirenelor sau încă nu te-a părăsit somnul?” îi răsună în urechi vocea îngrijorată, dar și puțin amuzată a tatălui. „Acesta este apa cea mare și oamenii nu trăiesc în apă, îți aduce aminte, nu?!” adâncește mama buimăceala copilului. Poate apa rece și sărată, poate glumele pișcătoare ale părinților, poate toate acestea la un loc îl trezesc cu adevărat pe copil. Privește la zbaterea neobosită a valurilor verzui, dar privirea îi rămâne agățată de zborul unui pescăruș. „El poate să ajungă până la soare...”, gândește el cu părere de rău și, rușinat parcă, se întoarce în brațele părinților. Peste ani, amintirea dintâi cu marea a micuțului devenit adult de-acum, va fi învăluită în lumina înșelătoare a crepusculului, atunci când marea părea un deșert arămiu și l-a îmbrățișat strâns în mrejele ei de sare și valuri.

Rebenciuc Tudor Ștefan, clasa a VI-a A

Rămas bun, clase primare!

Mesaj pentru școlarii mei

„Școlarii mei sunt copiii mei și copiii mei sunt bucuriile mele!”

Cât de multe vise încap într-un ghiozdănaș de clasa I ? Multe! Multe! Dar cel puțin 27 de vise s-au împlinit , care de care mai nostime ,cu licărul de bucurie strălucind în ochii mari , cu zâmbetul ghiduș în colțul gurii. Vise mari de fete și băieți care au lăsat grădinița și au pășit pragul clasei IA,cu patru ani în urmă ,cu speranța că vor fi cei mai bun.

Dragi copii, visele vor crește odată cu voi și vor deveni realitate datorită vouă și datorită școlii.Școala este a doua casă a fiecăruia dintre voi,iar copilăria este o lume minunată, duioasă, dulce și lină. Așa cum primăvara este cel mai îndrăgit anotimp al anului, la fel și copilăria este cea mai frumoasă perioadă din viața fiecărui om de pe pământ. Așa cum în picătura de rouă strălucește tot cerul, la fel fiecare clipă a copilăriei reflectă întregul univers, cu bucurii și tristeți. În copilărie se poate întâmpla orice: plângem de mai multe ori în aceeași zi, ne supărăm și iertăm repede, suntem singuri și totodată cu toată lumea, credem în magie, în spiriduși și zâne, în balauri și vrăjitori, în Moș Crăciun cu sacul doldora de jucării și bunătați. O parte din copilărie este la școală, alături de colegi, alături de doamna învățătoare, mama familiei clasei, ce retrăiește alături de elevii ei minunatele clipe ale copilăriei și îi ajută pe aceștia să ajungă în lumea celor mari.

Am încercat și am reușit să facem ca această „călătorie” de patru ani împreună să fie cât mai plăcută, interesantă și benefică, astfel încât să trezească peste ani, în mintea și sufletul vostru amintiri plăcute. Vreau să cred că trecerea timpului va face să rodească ce aveți bun și curat în voi, că oamenii vor vedea întâi calitățile voastre și cei ce vor zidi mai departe, la formarea voastră, vă vor sprijini ca să vi le puneți în valoare. Vă doresc din suflet mult succes, să vă bucurați de tot ce este frumos și bun în viață, să treceți cu bine peste greutățile cu care viața vă va încerca și să învățați din lecțiile pe care ea, viața, vi le va da.Vreau să vă asigur, dragii mei,că veți rămâne pentru mine copiii mei. Nu uitați nici o clipă că vă iubesc din tot sufletul și că vă puteți baza oricând pe ajutorul meu!

Cu toată dragostea, învățătoarea voastră,

*Profesor învățământ primar,
Lucica Crișan*

Patru ani...

Patru ani au trecut repede ca praful care se scurge într-o clepsidră .Nici nu mi-am dat seama cum au trecut .Îmi amintesc că la începutul clasei I îmi doream cu nerăbdare să aflu secretele învățaturii. Acum îmi amintesc cu plăcere și mă amuz de toate întrebările fără sens pe care zilnic le puneam . Persoana care mi-a răspuns la toate aceste întrebări este doamna învățătoare . Dar iată că anii s-au scurs unul câte unul și acum e ultimul an petrecut alături de doamna noastră . Mă gândesc cum va fi ziua când mă voi despărți de doamna învățătoare , persoana care m-a îndrumat numai spre bine

La revedere clase primare, rămas bun doamna învățătoare !

Pintilei Lavinia, clasa a IV-a A

Amintiri de neuitat

Mă întorc în timp și meditez la prima zi de școală , la o vreme însorită de toamnă când obrajii îmi ardeau ca soarele de emoții. Era un loc necunoscut, un univers nou pe care urmam să-l descoperim noi cei 27 de elevi ai clasei I A în cei patru ani de școală primară. Eram mici și neajutorați, dar doamna învățătoare ne-a ținut sub aripa unui zâmbet și am rămas acolo patru ani pentru a putea descoperi lumea și tainele ei. Începutul a fost mai greu până ne-am cunoscut colegii ne-am împrietenit și ne-am obișnuit cu noile reguli din clasă.

Încet, încet am început să ne deschidem aripile, să cunoaștem lucruri noi, să ne învingem emoțiile și temerile. În timp realizările noastre s-au adunat în premii, diplome și medalii. Cunoștințele acumulate ne ajutau să descoperim lumea și să aflăm tainele necunoscutului. Doamna învățătoare cu măiestrie, răbdare și bunătate ne-a învățat să scriem, să citim, să fim silitori, ordonați și cuminiți. Ca o mamă ne-a învățat ce e mai bine pentru noi, când am căzut ne-am ridicat când am fost triști ne-a încurajat

Și anii s-au scurs ... S-au dus cei patru ani ca o adiere de vânt și-am înțeles că școala ne ajută să ne realizăm în viață și să devenim viitorul de mâine. Ne îndreptăm cu pași repezi spre sfârșitul clasei a IV-a, dar nu regretăm nimic doar că ne despărțim de doamna învățătoare pe care nu o vom uita niciodată.

Alexoai Giulia, clasa a-IV-a A

Regrete

Ce repede au trecut cei patru ani de școală!
 Parcă ieri au început primele zile de școală primară.
 Am învățat o mulțime de lucruri, mi-am făcut prieteni buni,
 Am depășit multe situații, cu calm luni după luni.
 Acum la capăt de drum îi ofer o floare
 Și cu regret îi spun:
 Rămas bun, DOAMNĂ ÎNVĂȚĂTOARE!

Carp Alexandra Petruța, clasa a IV-a A

Indiferența doare. Să luăm atitudine!

COLOREAZĂ-ȚI VIAȚA ALTFEL... FĂRĂ DROGURI!

Dependența de droguri este un fenomen de anvergură prin caracterul său dinamic și schimbător care afectează toate grupele de vârstă, dar predominant pe cea a adolescenților și tinerilor. Folosirea drogurilor a devenit în zilele noastre un fenomen de grup, atingând toate categoriile socioculturale, fără excepție.

Drogurile sunt substanțe create artificial de om, atât prin extracție cât și prin sinteză chimică, efectele lor fiind mult mai puternice decât ale plantelor de la care provin. Indiferent dacă este vorba despre droguri naturale sau sintetice, studiile statistice au relevat faptul că în prezent în întreaga lume există circa 200 milioane consumatori de droguri.

Consumul de droguri debutează, mai nou, la vârsta de 14 ani sau chiar mai puțin. Tinerii își iau droguri din discotecă, din cartierul în care locuiesc sau din împrejurimile școlii. Cele mai utilizate sunt heroina și canabisul.

Consecințele nefaste ale consumului unor astfel de substanțe - afecțiuni organice și psihice grave, depersonalizarea și degradarea omului - asociate frecvent cu săvârșirea unor infracțiuni grave, fac din „beția albă”, unul din principalii factori de mortalitate.

Consumul periodic de stupefiante duce la apariția tulburărilor respiratorii, scădere în greutate, depresie, deteriorarea funcției gândirii, halucinații. Colorează-ți viața! Spune NU drogurilor! Poți face asta.

Tu, adolescentule, visează cu sufletul! Nu-ți părăsi visele și nu te lăsa pradă unor amăgiri, unor halucinații! Colorează-ți viața privind pur și simplu un răsărit de soare, o picătură de rouă pe un fir de iarbă. Respiră cu nesaț verdele crud al primăverii și vei vedea că viața este minunată! Privește cerul senin, ascultă ploaia, sădește un pom, zâmbește soarelui, iar viața ta va deveni un mic curcubeu și fericirea ta nu va fi una falsă.

Atunci când un prieten sau un coleg îți oferă un vis, într-un plic, refuză. Visele vin din sufletul și mintea ta, nu din plic! Refuzând, te vei simți mulțumit de tine, vei câștiga respectul altor persoane și vei arăta că îți respecti valorile dar și pe cei apropiați ție.

Gândește-te la faptul că atunci când consumi droguri, nu mai ești TU. Familia și prietenii nu mai regăsesc în tine pe cel care privește viața cu ochii larg deschiși și zâmbetul pe buze. Încet și sigur, viața ta și a celor apropiați ție devine un coșmar. Fii puternic și luptă pentru tine și pentru idealurile tale. Spune NU drogurilor!

În goana sa după senzații tari, omenirea s-a „împotmolit” în droguri. Efectele acestora sunt devastatoare pentru organism. Trupul tău poate deveni o ruină. Colorează-ți viața făcând sport. Vei fi o persoană sănătoasă și echilibrată. Încearcă să faci bine celor din jurul tău. Ajută-i pe cei care au nevoie. Acest lucru îți va colora viața, iar fericirea ta va fi una reală.

CITEȘTE! Vei descoperi lucruri nebănuite. Așterne-ți gândurile pe hârtie. Te vei descoperi pe tine!

IUBEȘTE! Fă din iubire, jocul și înțelepciunea ta!

Întreabă-te mereu, cum ar fi viața ta fără droguri. Încearcă și nu-ți va părea rău!

Dorește-ți marea albastră și pădurea verde în locul drogurilor.

Colorează-ți viața și spune NU drogurilor!

Dănilă Mihnea Tudor, clasa a VII a A

O lume fără culoare

Mereu m-am întrebat ce se află în mintea unei victime vânată de cel mai periculos adversar... drogul. Este un adevărat labirint al vieții din care nu ai cum să scapi o dată ce ai ajuns în el.

Privesc din perspectiva unui tânăr antrenat în această luptă cu dependența. Pot să îl asemăn cu un luptător care încearcă să scape din ghiarele fiarelor din arenele de luptă din antichitate. Fără scăpare.. nici un colț prin care să te strecoari să ieși din această lume plină de nonculoare. Nu mai poți să te asemeni nici măcar cu un copil în primele sale primăveri, care să își coloreze propria viață în nuanțele sale preferate...

Într-un cuvânt devii un simplu copil timid, cu sufletul închis cu șapte lăcate, distanțat de lumea contemporană, petrecându-și restul vieții într-un colț, neconștientizând pericolul din spatele drogurilor. Aceste victime își creează o lume a lor, uitând de cei dragi lor.

Dar cum arată lumea lor? Se bucură în ea? Au prieteni care îi ajută să treacă peste cele mai grele obstacole... Pot să afirm că toate aceste lucruri care le-am enumerat mai sus le-am observat din exteriorul lui Andrei, vecinul meu de bloc, care se droghează pe la colțuri... Niciodată nu l-am înțeles cine l-a determinat să facă aceste lucruri îngrozitoare...

Într-o zi am hotărât să mă îndrept cu pași timizi către el și să aflu răspunsul la curiozitatea mea. Pe un ton politicos mi-a răspuns cu o voce puțin nesigură că îi era dor să vorbească cu o persoană reală. M-a bucurat faptul că am reușit să îi fac un bine doar pentru câteva secunde, deoarece el este legat cu lanțuri de acea lume îngrozitoare. Cu ochii minții mă alăturam și eu poveștii, în timp ce el îmi mărturisea prin ce trece.

Totul a început într-o zi când săgețile de foc ale soarelui îi mângâia obrăjorii trandafirii, o zi plină de fericirea copilăriei, o zi în care viața era colorată în cele mai minunate nuanțe ce îl descriu pe om. Dar în această lume a intervenit o bestie, cu gânduri malefice, cu intenții necurate, care atrage oamenii într-o lume fără scăpare. Pe oriunde calci, poți să cazi în capcana acestei persoane, care nu poate fi considerată în totalitate o persoană adevărată. Este o ființă cu sufletul de gheață, mereu cu un zâmbet care te îndrumă la un gând amețit, puțin nesigur despre ea. Mereu te urmărește, se maschează, face tot posibilul să te prindă și să te facă să suferi.

Odată ce te-a prins, îți distruge mintea și sufletul, tu negândindu-te decât la un simplu cuvânt... drog... drog... Nu mai poți să scapi de acest cuvânt simplu cât face cât o mie de lucruri îngrozitoare.

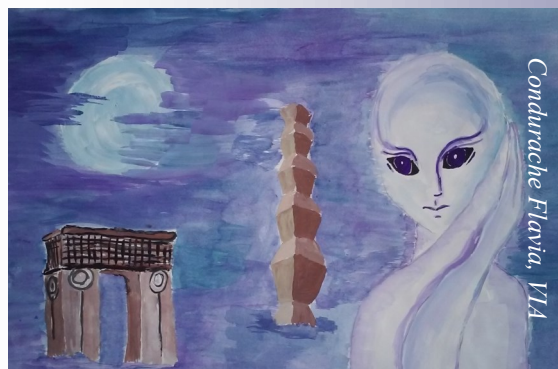
Mi-am deschis ochii... nu mai puteam suporta să aud acele lucruri îngrozitoare. Din toată această poveste am înțeles că viața trebuie trăită mai mult decât clipa, căci omul este ca un fluture frumos la soare, care atunci când cade în patima drogului aripele sale diafane sunt frânte și se prăbușește mortal...

Barbacariu Alexandra, clasa a VI a A

Destine frânte

Drogurile frâng aripi, aduc nefericire, distrug destine...

Auzind mereu aceste cuvinte în jurul meu, mă întrebam: ce sunt de fapt drogurile? Sunt un prieten „fals”, care te pândește la prima cotitură a drumului prin viață, gata să facă cunoștință cu tine. Este un „străin” care reușește să-ți oprească zborul, să te depărteze de prietenii adevărați, de familie, să te transforme într-o umbră a ceea ce ai fost odată.

Conducă Flavia, VIIA

În viziunea mea, drogul este o flacără care arde frumos, care, la început te fascinează, te prinde apoi te arde transformând în cenușă o conștiință, un trup... Drogul te determină să-ți încalci principiile, valorile, îți distrug realitatea, te exclud din societate.

Avem o singură viață și trebuie să o trăim frumos. Să învățăm să ne bucurăm de realizări și să acceptăm eșecurile. Trebuie să învățăm să traversăm labirinturile vieții cu curajul și încrederea oferite de familie și școală.

Pentru a fi fericiți nu avem nevoie de droguri. Fericirea o construim alături de cei dragi. Viața o putem colora cu zâmbetele celor din jur, cu iubirea apropiaților, cu dragostea pentru natură și artă.

Fericirea este ceva ce poți avea doar atunci când știi să lupți pentru ea. Viața este mult mai frumoasă pentru a fi pierdută în urma unui moment de teribilism. Întotdeauna pentru a fi mult mai puternici decât credem. Mereu ar trebui să ne repetăm sloganul „Dacă vrei cu adevărat, poți!”.

Tinerii vor mereu independență, emancipare. Atunci eu spun „Să fim liberi!”, să fim stăpâni pe faptele noastre într-o lume posibilă doar FĂRĂ DROGURI.

Alexoia Diana Paula, clasa a VII-a A

Rătăcind prin oceanul vieții

Era un sfârșit de iulie canicular la Mamaia. Cerul - de un albastru deschis. Pescărușii căutau hrană pentru puișorii lor, zburând pe deasupra mării, scoțând țipete ascuțite. Prevedeam că va fi caniculă întrucât soarele, ca un trofeu de aur, lumina de pe bolta cerească tot cuprinsul.

În această lume a bucuriei și a tainelor, timpul, ca un straniu mesager, plutea pe aripile vântului hoinar, care se lua la întrecere, din când în când cu mănunchiul de raze strălucitoare. Cu toate acestea, simțeam că mă prăbușesc pentru că apa se terminase.

Mi-am luat inima-n dinți și-am pornit agale spre zarea nesfârșită, căutând un izvor să-mi potolesc setea. Peste tot, parcă, stăteau de veghe fantasmе, urmărindu-mi fiecare mișcare, dornice să se năpustească asupra mea și să-mi sugă ultima picătură de viață din trupu-mi vlăguit.

Plină de dorință, m-am îndreptat spre izvorul vieții și mi-am potolit în sfârșit setea, ce aproape mă răpuse.

Un sentiment ciudat pusese stăpânire pe întreaga mea ființă. Mi-era frică ca nu care cumva o fantasmă a trecutului să mă urmărească, să pună din nou stăpânire pe sufletul meu, pe felul meu de a fi până nu de mult timp, căci mă aflam la o răscruce... Era momentul când luam o decizie importantă... de a uita partea neagră a trecutului meu. Am hotărât să nu mă mai gândesc la cine am fost, la ce am făcut, ci la ceea ce mi-am propus să fiu. Am ales să iubesc viața frumoasă, pentru că dacă iubim viața și viața ne va iubi.

M-am întrebat de ce, la revărsatul zorilor, cocoșul suspină dureros de repetate ori... Și am încercat să găsesc un răspuns... L-am găsit... Acest lucru înseamnă că în oglinda dimineții s-a arătat că din viața noastră a mai trecut o noapte, fără să ne dăm seama... Privesc prin oglinda vieții și simt cum se scurge timpul ca o ironie a sorții. Vag, zăresc chipul uscat, plini de răni ale unui vechi prieten... cu care împărțeam același fum, același pahar... O, Doamne, nu! Nu vreau să mai trăiesc acele vremuri!... Vreau să urc spre o stare mai înaltă a desăvârșirii... Aș mai spune ceva, dar mă cufund în neștire și cercetez uimit și sincer o nouă filă din povestea care se desfășoară lent ca o imagine în oglindă. Cuvintele pier într-o liniște absurdă, se aud șoapte mute din colțurile care crapă... Pe acolo, pe undeva mă găsesc și-mi dau seama că, nu de foarte mult timp, idealurile care mi-au luminat calea și mi-au redat din timp în timp curajul de a înfrunta viața cu bucurie au fost: bunătatea, frumusețea și adevărul. Acestea sunt cele trei principii care mi-au schimbat viața, pentru că viața însăși este magie. Viața își are farmecul ei, iar destinul prinde formă în momentul în care iei o decizie.

Am conștientizat că universul meu nu trebuie să se întunece, să se șteargă, să se piardă într-un spațiu infinit... Sunt resemnată să știu că am ajuns un personaj în rama unei fotografii a vremii, acolo unde zâmbetul amar a înghețat în eternitate... Pentru mine soarele răsare, acum, de dincolo de piscurile visului rătăcit în colțul unei lumi pierdute în nemărginire.

Astăzi, cerul e mai înalt parcă cu vreo două mii de gânduri și, pe treptele înfășurate în faldurii de umbră, pasul meu rămâne pironit pentru o clipă în loc, iar eu privesc de acolo trecutul ca o panoramă peste care uitarea a voalat ici-colo rama pe care și acum se scurge lacrima-picătura din sufletul eternității și strop din atingerea astrală a strălucirii vrăjite.

Mi-am dat seama că, în oceanul vieții, oamenii sunt ca niște luntre...uneori fără cârmaci, iar adevăratele personalități sunt încă nu bărci, ci insule, pe care valurile mării le bat, dar nu le înecă.

Acum, mă simt un izvor plin cu liniște și pace, ridic într-o mână soarele ca să fac și mai multă lumină, mă învârt în jurul Pământului ca să îl scutesc de mișcare, chem la mine apele și le poruncesc să se dezghețe, mă hrănesc cu petale de culoare și îmi dau seama că am redevenit eu, cea care m-am născut, și nu cea, pe care, la un moment dat, au îmbrățișat-o și luna, și vântul...

Îmi doresc să fiu liberă, să nu simt povara lumii ascunse, să zbor, să ating flacăra eternității și sper ca aripile frânte cu rădăcini rupte să mi se deschidă.

Ignat Andra-Maria, clasa a-VI-a A

Lumina curată a vieții

M-am așezat la măsuța copilăriei mele. O măsuță ca toate celelalte, cu patru piciorușe zvelte, de culoarea castanelor coapte. Dar avea ceva aparte. Ascundea gândurile mele cele mai tainice, neștiute de nimeni. Gânduri ascunse prin cele mai adânci cotloane ale sufletului. Ea e cea care mi-a simțit tremurul mâinilor atunci când am ținut pentru prima oară stiloul în mână și timid am scrijelit prima slovă, cea care mi-a șters lacrimile după fiecare lovitură, cea care mi-a fost și îmi este mereu alături.

Astăzi ceva îmi tulbura gândul. Eram confuză... În minte mi se derula imaginea sobră de la televizor a unui tânăr căzut în cursa drogurilor, o cursă fatală din care nu se mai putea retrage... Și acum mi-l mai amintesc. Stătea într-un colț întunecat, separat de lume cu o față palidă, parcă malefică, râvâșită, cu ochii roșii aproape închiși. Părea fericit, era într-o lume doar a sa. Credea că a găsit într-un pliculeț „Paradisul”. Dar nu era așa... S-a convins că e un vis, dar fără culori, și de aceea încearcă să-și coloreze viața cu droguri, deși au mii de efecte negative ce, pe moment, par a fi pozitive.

Nu suntem greu de influențat... acesta este viciul nostru. Anturajul, cercul de prieteni e una din cauzele care poate duce la dependență. „Dacă el face asta, eu de ce să nu o fac ? Cu ce e el mai presus decât mine ?”. Asta stăruie mereu în mintea tinerilor de astăzi. Astfel începe totul. O „modă” prostească de moment, o joacă în a cărei capcană ai fost prins fără să vrei. De ce să-ți distrugi viața ? Pentru ce ? Pentru o secundă de extaz nefolositor cu urmări nenorocite ? Nu cred că merită... Drogul te scoate dintr-o stare de normalitate, de tulburare sau chiar singurătate și îți creează falsa fericire. Apoi te aruncă cu brutalitate în cele mai cumplite chinuri ce îți afectează atât trupul, cât și sufletul.

În plus, de te vei lăsa nimeni nu îți va uita trecutul. El te va urmări peste tot. Deși nu ar trebui, lumea va continua să te ignore, să te arate cu degetul. Vei rămâne cu reputația „șifonată” și nu o vei mai putea îndrepta niciodată. Totuși te-ai vindecat, dar societatea nu se va schimba. Va avea aceeași părere.

Dar toate aceste vorbe sunt în zadar... Sunt doar o simplă elevă de clasa a șasea ce-și așterne gândurile pe o pânză albă. Cu ce aș putea eu ajuta? Mai nimic, nu-i așa ? Știu... Cum să schimb eu, o copilă, lumea? Știu, știu... Totuși așa văd eu lucrurile, cu ochii mei de copil. Chiar dacă nu am o experiență bogată de viață consider că-mi pot exprima punctul de vedere. În loc să-ți cauți un refugiu în droguri, încearcă să descoperi frumosul din jurul tău. Privește în larg! Îți place ce vezi, nu-i așa? Natura vibrează de frumusețe. Privește cerul de te simți singur sau orice altă pasăre neînsemnată ce se dezmiardă în razele căldute ale soarelui. Iată copacul acela! E singur, pe o câmpie pustie, întinsă. Privește-l mai atent! Nu are pe nimeni în jur și totuși e fericit. Își leagănă melodios crengile arămii în ritmul naturii.

Nu uita! Viața e scumpă, protejeaz-o. Ai numai una, iar nimeni nu îți va mai oferi alta. Dacă o iubești, și ea te va iubi pe tine. A trăi înseamnă a transforma totul din jur în lumină, în speranță, în iubire. De vrei să fii extaziat, drogurile nu sunt o soluție. Haideți să colorăm viața altfel... fără droguri!

Agachi Miruna, clasa a VI-a A

Alb deplin

Ninge cu fulgi mari, cu flori albe de măr. Privesc jocul fulgilor de nea cu nasul turtit de geam. În cameră este cald, dar aş prefera să pot ieşi afară, să mă joc cu fulgii dalbi de nea, însă sunt răcit. Trebuie să mă mulţumesc numai cu privitul.

Dintr-un colţ al camerei se aude monoton sonorul televizorului. Aceleaşi ştiri repetate iar şi iar, menite parcă să te deprime. Şi sunt atâtea lucruri frumoase care se petrec în jurul nostru...Din cuvintele crainicului atenţia îmi este atrasă de un nume: Ioana Dorian.

Îmi ridic privirea şi o arunc în mijlocul fulgilor de nea, care între timp îşi întetiseră jocul.

Printre fulgi se zăresc ca prin ceaţă contururile munţilor albiţi de ninsoare şi timp şi a unor blocuri mici, ca nişte căsuţe, pe hodgeagul cărora iese grăbit fumul. Mai clar îmi apare, însă, patinoarul din centrul oraşelului şi fata care valsează printre fulgi, luându-se la întrecere cu ei. Acolo, în creierul munţilor, am cunoscut-o pe Ioana, mereu cu patinele ei albe, zburând pe luciul îngheţat al apei. Locuitorii oraşelului se obişnuiseră să o vadă acolo, mereu îmbrăcată în alb, cu părul negru ca smoala, zburând în vânt, veselă şi zburdalnică asemeni unui fulg de nea.

Apoi am cunoscut-o şi mai bine pe Ioana, căci m-au gazduit pentru vacanţa chiar vecinii ei, unchii mei. Am găsit în ea o prietenă bună, veselă, care mereu avea cu ce să-ţi descreţească fruntea. Cum era de aşteptat, am încercat să învăţ şi eu să patinez, găsindu-mi dascăl în persoana Ioanei.

Astfel, în scurt timp patinam destul de bine, dar mai aveam mult până să-mi ajung dascălul. Când mă odihneam, îi admiram cu invidie graţia şi uşurinţa cu care executa cele mai grele figuri, ba uneori mi se părea că este gata-gata să se frângă, atât era de fragilă şi subţire.

În timpul liber ne întâlneam cu prietenii ei, ne plimbam sau discutam despre cărţile citite şi filmele văzute. Astfel, am aflat că iubeşte foarte mult iarna, că îi place să umble îmbrăcată numai în alb şi că vrea să ajungă patinând la perfecţiune. Dar...n-a fost să fie aşa.

Era la o petrecere împreună cu câţiva prieteni. Dansau, râdeau... Ioana le spunea la ce concurs de patinaj ar dori să se înscrie, deşi era cam slăbită de la antrenamente prelungite. Ei o ascultau şi o încurajau, spunându-i că nu cred că poate exista o patinatoare mai talentată. Deodată una dintre fete, ivită ca din pământ, îi oferi o capsulă ”pentru o a fi într-o formă maximă, plină de energie mereu”, după cum s-a exprimat. Ioana a privit câteva minute mâna întinsă şi privirile celorlaţi aţintite asupra ei. Ce rău mi se poate întâmpla? îşi spuse în gând. Voi încerca!

Cu mişcări mecanice, oarecum emoţionată şi zâmbind la gândul că va fi plină de energie, a înghiţit pastila. În câteva minute simţi cum îi fuge pământul de sub picioare şi înţelese că a greşit...Dar..era prea târziu. Cu greu se ridică şi gândurile tulburate îi zburară la părinţii care aveau atâta încredere în ea...Desculţă, ieşi din casa în care se afla şi porni în neştire, ca o frunză răătăcită luată de vânt. Ioana, cea mereu atât de vigilentă, n-a văzut maşina care ...i-a frânt aripile visului aşa cum se topesc fulgii la căldură.

După un timp, se trezi cu ambele picioare puse în ghips. De atunci, timp de jumătate de an, locuinţa ei deveni o rezervă de spital, cu pereţii albi şi reci ca gheaţa. Ioana nu mai era aceeaşi... Firea ei veselă se transformase într-o tăcere adâncă. Deseori, când o vizitam, nu căpătam decât o privire tristă şi două boabe mari, de cristal care îi alunecau pe obraji albi. Şi mereu privirile ei se îndreptau spre fereastra unde fulgii continuau să se joace veseli şi nestingheriţi. Astfel, când am plecat din oraşelul de munte, patinoarul era gol şi Ioana privea în continuare fulgii, pe care îi iubise atât.

Întors acasă, primeam mereu veşti de la unchii mei despre starea Ioanei. Astfel, am aflat că nu după mult timp de la plecarea mea sosise primăvara şi că la fereastra Ioanei înflorise liliacul şi întregul salon era inundat cu flori pulsând de viaţă. Trecură săptămâni, luni, anotimpuri şi veni din nou iarna, cu bucuriile ei. Am plecat din nou în oraşelul de munte, în care Ioana putea din nou să meargă.

De la gară m-am îndreptat spre patinoar. Acum era plin de copii, dar n-am mai zărit silueta atât de binecunoscută a fulgului de nea cu plete de smoală. M-am depărtat trist de larma copiilor veseli şi paşii m-au purtat spre parc. Pe o bancă am zărit-o pe Ioana. M-am îndreptat spre ea. De data aceasta era îmbrăcată în negru, iar pe faţa albă ca marmura îi curgeau aceleaşi boabe de cristal. Se ridică în picioare. Făcu câţiva paşi spre mine şi se opri nehotărâtă. Abia am avut timp să prind în braţe trupul firav, zguduit de suferinţă şi lacrimi al Ioanei.

Au urmat săptămâni lungi, în care fata a învăţat din nou să meargă. În tot acest timp eu îi repetam mereu că va putea merge, că într-o zi picioarele ei îi vor duce din sufletul spre visuri. Dar în acest timp, Ioana nu s-a despărţit nicio clipă de costumul ei negru şi trist.

A sosit și mult așteptata zi, în care prietena mea și-a încălțat din nou patinele și, cu pași timizi a început a mângâia oglinda lacului. După câteva zile, Ioana a bătut la fereastra camerei în care citeam. Ridicând ochii de pe pagina cărții, am crezut că visez. Dar totul era adevărat, căci Ioana își îmbrăcase din nou costumul ei alb și în loc de lacrimi am primit un zâmbet. Am plecat din orașul acela nespuse de fericit.

Încetul cu încetul, conturul munților și imaginea orașelului dispărură și în fața ochilor îmi reapăru imaginea fulgilor de nea. Mi-am desprins privirea din jocul lor și am lăsat-o să alunece din nou pe televizor, unde un fulg alb cu plete negre de smoală valsa lin, aplaudat frenetic de spectatori.

Ioana își împlinise visul. Ba mai mult, câștigase un concurs al cărui premiu avea să-l doneze asociațiilor care luptau împotriva consumului de droguri în rândul adolescenților. De fapt, întreaga carieră a decis să și-o dedice acestui scop, căci își dorea cu ardoare să nu mai treacă nimeni prin zbuciumul ei, să nu mai recompună nimeni din cioburi și suferință visul distrus de drogurile nemiloase.

Privind-o, am simțit că privesc viața însăși. Ioana își colorase din nou viața în alb, biruindu-și destinul.

Rotariu Tudor Liviu, cl. a VI-a A

DESCHIDE OCHII !

Mulți oameni se întreabă „Ce sunt DROGURILE?” Vă spun eu: Drogurile sunt simple substanțe care și-au găsit receptori în organismul nostru, care acționează prin grăbirea, încetinirea, sau modificarea proceselor unui anumit organ. Dependența este o noțiune generalizată, există persoane dependente de internet, de fast-food asta deoarece orice substanță care îți induce o stare mai mult sau mai puțin falsă de bine îți activează un sistem de recompensare al creierului care eliberează anumite substanțe responsabile pentru starea ta de spirit. Acest tip de dependență se numește dependență psihică, dependența fizică care implică sevrajul intervine odată cu retragerea substanței. Acest tip de dependență apare în rândul drogurilor tari.

În fața drogurilor NU trebuie să rămânem indiferenți, deoarece trebuie să luptăm pentru a nu lăsa aceste substanțe să ne distrugă și încet, încet să stăpânească tot Universul.

Nu trebuie să fim prinși în această capcană din care nu mai scăpăm niciodată, să fim liberi fără compromisuri să știm de limite și de această viață pe care Dumnezeu ne-a dat-o ca să o trăim la maxim până când El va considera că ne va fi sfârșitul .Nu ne-a dat-o ca să trăim pentru niște substanțe care îți ruinează corpul .Dacă nu te trezești la timp , drogurile îți iau tot : viață ,familie , prieteni , sănătate , fericire , voință , bani , adăpost , omenie , credința , respectul , speranța ,libertatea ,TOTUL . Vei uita ce înseamnă cuvântul familie și prieteni .Vei ști doar că un singur lucru ai mai de preț ,cu el trăiești și cu el visezi .Îți ține loc și de mamă și de tată , de frați și prieteni : DROGUL .

Drogurile NU rezolvă problemele, ci le complică!Viața este unul dintre cele mai frumoase daruri pe care le-ai primit și nu uita să îți sărbătorești viața, NU niște substanțe care te distrug.Învăță să trăiești și să te bucuri de micile bucurii pe care le oferă viața .E atât de frumos să trăiești liber, conștient și frumos .Bucura-te liber de fiecare zi din viața ta !Este cel mai simplu lucru , dar dacă ai căzut în plasa drogurilor nu mai este atât de ușor să scapi .Drogurile nu te fac un personaj tragic, ci doar unul în afara poveștii.

Dependenți de libertate și de VIAȚĂ ar trebui să fim, însă nu toți ascultă aceste sfaturi și nu mai înțeleg în ce au intrat.

Țineți minte!O clipă de vis = O viață distrusă. Și întotdeauna să vă ghidați după următorul dialog:

-Salut, vrei niște droguri?

-NU!

-De ce?

-Sunt ocupat.

-Cu ce ?

-SĂ TRĂIESC !

Colorează-ți altfel viața ! Suntem PRO-VIAȚĂ - ANTI-DROG! Spune NU drogurilor!

Fără drog, ești erou!

Dar cu el, aoleu!

Podoreanu Raisa Georgiana, clasa a V-a A

English and French page

The best dream I've ever had

After a long day at school, I arrived at home, I had a delicious lunch, I did my homework, and as a result of my actions, I went finally to bed for a deep sleep.

In that night, I had the best dream in my life. When I was a little boy, I wish I were in the future a football player. In that dream my wish came true. I was the biggest footballer of Romania and I was playing for Steaua Bucharest. The fans were loving me and the famous teams of Europe wanted me. Barcelona was one of the teams and as a footballer I was willing to play for them. Finally, I was accepted and I was playing many years until retiring. I won Champions League, Primera Division and Spanish Cup.

But, the dream didn't last forever. Unfortunately, my mom woke me up for school. I went to school hoping that I could be a footballer after this dream in one day.

Gafincu Flavius- Tiberiu, clasa a-VII-a A

Rhymes

Happy days

I have a nice white cat,
I love it,
It is my favourite pet.

I have a very nice book.
It has some pictures.
Look!

I love to play in the sea.
I have a red ball.
Look at me!

My good friend is a dog.
It plays with a frog
And I love them both.

(Alexoai Giulia, clasa a IV aA)

The new book

I have a new book
With nice pictures. Look!
This is a nice dog
And look, a frog!
They are very best friends
But wait, this isn't the end.
This is a ball,
It is from the mall.
I like shopping, too.
What do you like to do?
To ride, I guess...
Or to wear your favourite dress,
To play with your doll
Or play football. Goal!
And the final impression:
Books are full of imagination.
(Sticea Paula, clasa aIVa A)

Fun

I have a cat.
It is my pet.
I have a book.
Please, take a look!
I am swimming in the sea.
Look at me!
(Pintilei Lavinia, clasa a IV a A)

Agachi Miruna, VIA

Ghost stories

Bloody honeymoon

After the wedding feast, James and Sophie McCarty began their honeymoon. They got the car and hit the road. After a time the car was broken. They were in a forest. There was a cottage so they decided to sleep there.

"Is anyone there?" asked James, but nobody answered.

So they entered the door and discovered a dark room with a round table, they also saw a bell on the table. When the man touched it, a creepy woman appeared. Sophie was very scared but James tried to calm her down.

'Hello! I don't want to seem rude but we have a problem, our car broke down and we would like to spend the night here?

The woman didn't say anything, she just nodded and directed them to their room. The woman left the room.

"I think that it's not ok to spend the night here. This cottage looks haunted and the woman is so strange. I'm terrified."

"No, Sophie! The cottage is safe. Trust me! "

Sophie went to the bathroom and she discovered some red stains on the walls.

"It's blood, James!" Sophie said crying.

"No, it's not. They're just red stains, it's rust or something. Stay here, I'll go to talk to the old lady".

"No, James. I will go"!

The creepy woman had disappeared. She searched her everywhere, but in vain. So she came back in.

"James, the woman is not here. I don't know where she can be."

But James was in a pool of blood with a knife in his heart and on the wall was written with blood:,, Go away! ".

It seems that Sophie was right. The legend says that the person who will step into the cottage will be killed by the mother of the forest.

(Agachi Miruna, clasa aVI a A)

A loving son

This is a true story that happened in 1870 in a little town somewhere in the Northern part of England.

It was a stormy night and someone knocked at Doctor Wilson's door:

"Doctor, come quickly! My mother is very sick. I'm afraid she's gonna die."

"Ok, little fellow. What's your name and where do you live?"

"My name is David and I live on 17th Street at number 57. I'm a big guy now. I am the only man in my house. I take care of my mother."

"Ok, David, wait a second. I'll take my umbrella."

They both walked in the stormy night and stopped in front of number 57. The gate was opened and they entered quickly the house.

David took off his red raincoat and put it on the old chair in the hallway. The boy showed the doctor where his mother was. He saw a pale young woman lying on the bed. He shook her gently:

"Ma'am, wake up! I'm the doctor! What happened?"

She opened her big blue eyes:

"Who are you? Why are you here?"

"Don't worry, Ma'am. Your son, David brought me here."

"Sir, I don't know who you are but I think this is a mistake. My son, David died two years ago. I've been living alone since then."

“No, Ma’am, your son announced me about you illness. He has a red raincoat”.

“What? It is his raincoat. I keep it on the old chair in the hallway. I couldn’t give it to poor children because it was his favourite jacket.”

The doctor opened the door and went straight to the old chair. He took the reddish raincoat. It was all wet. He realised that little David tried to help his mother even if he was dead. The doctor returned to the woman and said:

“Ma’am, don’t worry. Your loving son saved you.”

(*Condurache Flavia Miruna, clasa aVI aA*)

SOUS LES COULEURS DE LA FRANCOPHONIE

Sub culorile Francofoniei

În fiecare an, la 20 martie este sărbătorită Ziua internațională a francofoniei, dedicată milioaneilor de oameni din întreaga lume, care vorbesc sau folosesc în mod regulat limba franceză. Evenimentul reprezintă un prilej de a face cunoscute valorile culturale ale acestei limbi, solidaritatea și deschiderea spre dialog ce îi caracterizează pe vorbitori. Limba franceză, valorile solidarității și dialogul inter-cultural ce definesc francofonia sunt celebrate în prezent în peste 100 de țări cu prilejul acestei zile iar Școala Gimnazială “Mihail Kogălniceanu” Dorohoi s-a aflat, de asemenea, ca în fiecare an, ca pe harte acestor manifestări.

În acest an, la propunerea Liceului “Regina Maria” din Dorohoi, în parteneriat cu Inspectoratul Școlar Botosani, Universitatea “Stefan cel Mare” Suceava, Casa de Cultură Dorohoi, Primăria municipiului Dorohoi, Școala “Mihail Kogălniceanu” Dorohoi și alte 7 școli gimnaziale și licee din Dorohoi și împrejurimi, a luat naștere proiectul de parteneriat “FESTIVALUL FRANCOFONIEI - ediția I - 2015”, cu o durată de 5 luni (5 ianuarie 2015- 1 iunie 2015), menit să promoveze limba franceză prin acțiuni de anvergură care să unească elevi, profesori de franceză, părinți și nu numai.

Printre obiectivele proiectului s-au numărat: promovarea dialogului intercultural, promovarea toleranței și egalității de șanse prin intermediul limbii franceze, familiarizarea elevilor cu valorile Francofoniei, învățarea limbii franceze prin intermediul activităților extrașcolare.

Activitățile din cadrul proiectului au vizat: realizarea de afișe / pliante pentru popularizarea activității, realizarea de expoziții de materiale grafice dedicate Francofoniei, atelier de lucru – *Ce este Francofonia?* Scurt istoric, fondatori, scop, obiective, despre învățarea limbii franceze, vizionarea unui film francez, concurs pentru alegerea unui logo și a unui slogan comun, un spectacol comun cu activități artistice diverse (dansuri populare franceze, cântece scenete, grafică etc), un simpozion – *Pourquoi apprendre le français?*.

Pe 19 martie 2015, la Sala Teatrului Dorohoi a avut loc, poate, cea mai savuroasă activitate a proiectului- “Spectacolul Francofoniei”-prilej cu care elevii și profesorii de franceză din cele 8 școli partenere au promovat limba franceză prin intermediul cântecului, a dansului, a teatrului francfon. Școlile participante s-au întrecut în momente deosebite. Școala Gimnazială “Mihail Kogălniceanu” a fost prezentă pe scenă cu o interpretare de excepție a celebrului cântec “Champs Elysées” (elevul Pintilei Duțu - clasa

a VI- a B,) și două scenete în limba franceză: “Histoire Naturelle des maux” jucată de elevi din clasa a VI-a B și “Succès fou” jucată de elevi din clasa a VII-a A.

Drept răsplată a muncii, implicării și dragostei pentru limba franceză elevii prezenți în spectacol și profesorii lor au primit din partea școlii coordonatoare și a Inspectoratului Școlar Botoșani, diplome de ambasadori ai francofoniei, demonstrând încă o dată că “Franceza este cu adevărat o șansă”!

Prof. Sandu Mirela- Cristina

Pagina de științe

DE CE FOLOSEAU ANTICII VASE DE CUPRU?

Egiptenii antici foloseau ulcioare și căldări de cupru pentru a menține apa proaspătă. Chiar și în prezent, pentru serviciul de la Templul lui Shiva din orașul indian Rameswaram se folosesc vase mari, din cupru, pentru a depozita apa adusă din fluviul Gange, spre a-i fi oferită zeului Shiva. Apa păstrată în felul acesta rămâne proaspătă ani la rând.

Cuprul este un mineral indispensabil organismului. El se găsește în toate organele și țesuturile: ficat, creier, inimă, rinichi, mușchi. Lipsa acestui element poate duce la anemii severe. De aceea, nu neglijați alimentele care îl conțin în cantități importante: stafidele, cerealele (în special grâul), fasolea și mazărea. Dar, în același timp, rețineți că în ziua de azi, cerealele, legumele și fructele cultivate intensiv au un conținut mai scăzut de cupru decât cele crescute natural, din cauza solului sărăcit în minerale.

Potrivit oamenilor de știință, recipientele de cupru pot fi răspunsul în ceea ce privește anihilarea bacteriei E-coli, care trăiește în intestinul omului și al tuturor animalelor cu sânge cald, producând îmbolnăviri grave. Specialiștii britanici au efectuat cercetări în acest sens, iar concluzia experimentelor a fost aceea că ionii de cupru omoară această bacterie periculoasă, performanță nemaiîntâlnită la niciun alt metal, nici măcar la aur. Un grup de cercetători de la Universitatea din Southampton au pus apă conținând bacterii E-coli în două vase: unul de oțel inoxidabil și altul de cupru. Apoi au analizat zilnic mostre de apă din cele două recipiente. Rezultatul experimentului a fost acela că, în vasul de inox, la temperatura camerei, bacteria E-coli s-a menținut vie timp de luni de zile, în timp ce vasul de cupru a omorât-o în câteva ore.

Așadar, dacă în spitale, restaurante, școli, grădinițe, magazine etc. utilizăm recipiente de cupru pentru depozitarea apei, putem elimina riscul infectării alimentelor cu această bacterie periculoasă. E adevărat că în prezent, vasele de inox sunt folosite aproape exclusiv, atât în localurile publice, cât și acasă, pentru că sunt mai frumoase, mai strălucitoare și mai ușor de întreținut. Cu toate acestea, cuprul este un material mult mai util și mai sănătos, și aceasta nu numai pentru că omoară bacteriile și virusii.

Acest metal s-a dovedit a avea mult mai multe proprietăți benefice pentru corpul uman. Iată câteva:

- întărește sistemul imunitar;
- ajută organismul să utilizeze fierul din sânge;
- reduce acțiunea radicalilor liberi asupra țesuturilor, prevenind astfel îmbătrânirea acestora;
- menține consistența și sănătatea oaselor;
- ajută la producerea unui pigment vital al pielii, melanina; din acest motiv, apa de cupru este recomandată celor care suferă de vitiligo (apariția unor pete albe pe piele);
- ajută la funcționarea optimă a glandei tiroide;
- accelerează digestia și reduce aciditatea stomacală;
- mărește fertilitatea la femei.

Atenție: persoanele care iau suplimente cu zinc e bine să știe că acesta împiedică buna absorbție a cuprului provenit din alimente. De aceea, în special acestora li se recomandă folosirea curentă a vaselor de cupru. De asemenea, o alegere excelentă pentru oricine este instalația sanitară cu țevi de cupru. Un pahar de apă băut în fiecare dimineață direct de la robinet ne asigură că nu vom suferi niciodată de deficiență de cupru.

Vorbind despre avantaje, iată și lista afecțiunilor și a bolilor care pot fi prevenite sau ameliorate în urma consumului de alimente cu cupru: alergiile, chelia, leucemia, osteoporoza, ulcerul stomacal, artrita reumatoidă. Cuprul este capabil să distrugă bacteriile și virusii nedoriți. Este interesant că medicina ayurvedică știa acest lucru încă de pe vremea când bacteriile erau o noțiune necunoscută științei. Ayurveda recomandă și astăzi păstrarea apei de băut în vase de cupru.

În concluzie, cuprul este un mineral vital pentru organismul nostru. Medicii recomandă ca măcar o dată la 2 ani să facem un set de analize, astfel încât lipsa acestuia să fie sesizată din timp, deoarece, fără cupru, sănătatea noastră este în pericol.

Profesor, Cazacu Angelica

Perle chimice... fizice...

- efectele interacțiunii = accidentele interacțiunii
- vopsire = colbare/prăfuire
- galvanizare = galbenizare
- unghi de incidență = unghi incisiv
- metal ductil = metal fliabil
- oglinzi retrovizoare = oglinzi reflexibile
- clorura de sodiu = clorura de sare

Curiozități din fascinanta chimie...

Știați că... metanul a fost descoperit de A. Volta în anul 1778 în mălul bălților?

Știați că... diametrele aproximative ale atomilor sunt cuprinse între 0,0000001 mm (hidrogen) și 0,0000005 mm (cesiu)?

Știați că... într-un punct minuscul desenat cu creionul sunt 30.000.000.000.000.000 de atomi?

Știați că... numele celui mai rar element de pe Pământ este astatin (69 mg în toată scoarța Pământului)?

Știați că... electronul gravitează în jurul nucleului atomului cu o viteză de aproximativ 2000 km/s? Cu o astfel de viteză electronul ar putea înconjura Pământul în 20 de secunde?

Știați că... clorul a fost primul gaz folosit ca armă de luptă, de către germani, în primul război mondial?

Știați că... cel mai vechi material plastic este celuloidul, fabricat în Statele Unite în 1870 pentru a înlocui fildeșul bilelor de biliard?

Pagina de religie

Cum să ne păstrăm sufletul curat?

Se spune că bogăția unui om constă în bogăția sufletului său. Dumnezeu a așezat în fiecare om o comoară ce nu se poate cumpăra cu bani. Ea este mai de preț decât tot aurul din lume.

Pentru a reuși să-ți păstrezi sufletul curat, cred că trebuie să iubești liniștea, rugăciunea, simplitatea, trebuie să oferi din timpul tău aproapelui și să-ți trăiești viața împlinind poruncile lui Dumnezeu.

Pentru a avea sufletul curat, trebuie să ne păstrăm mereu dreapta credință și bunătatea inimii, milostenia, prietenia și omenia. Bunătatea inimii și bogăția spirituală a sufletului nostru se arată în cuvinte și fapte.

Domnul socotește sufletul omului ca fiind de mare preț, mai mare decât lumea întreagă. Deci sufletul nostru este atât de valoros, încât cu nimic nu-l putem răscumpăra, decât numai prin adevărata și sincera pocăință, prin spovedanie și împărtășanie, rugăciune, prin săvârșirea faptelor bune, pentru ajutorarea aproapelui și spre slava lui Dumnezeu.

Carp Petruța, clasa a IV-a A

Prima mea spovedanie

Anii, zilele, orele trec, iar eu îmi aduc aminte cu drag de prima mea spovedanie... Parcă era ieri, dar de atunci au trecut 5 ani și nu pot uita acea zi...

Mă îndreptam cu pași timizi spre lăcașul întâlnirii cu Domnul nostru Iisus Hristos. Știam că odată ce am făcut acest pas, am intrat în comuniune cu Dumnezeu, Care revarsă harul spre sfințirea vieții mele.

Mi-a rămas în minte un citat din pildele pe care mi le citea bunica când eram mică: „Cel ce își ascunde păcatele lui nu propășește, iar cel ce le mărturisește și se lasă de ele, va fi miluit”. Cu trecerea timpului, am înțeles sensul acestor cuvinte. Toți greșim înaintea lui Dumnezeu: unii mai mult, alții mai puțin. Nimeni nu este însă fără de păcat. De aceea, Dumnezeu, în marea Sa iubire de oameni, a rânduit Sfânta Spovedanie, adică Taina prin care Dumnezeu iartă, prin preot, păcatele creștinilor care se căiesc sincer și le mărturisesc în scaunul de spovedanie.

Prin mărturisire, sufletul se ușurează, inima dobândește liniște, conștiința câștigă împăcare, iar toate rănilor cauzate de păcat se vindecă. Toate aceste aspecte le-am deslușit după ce am experimentat prima mea spovedanie. M-am simțit ca un înger printre pământeni, am simțit cum sufletul s-a curățat de greșeli.

Această Sfântă Taină mi-a vindecat, prin harul Sfântului Duh, rănilor greșelilor mele, gustând apoi din Trupul lui Hristos. Mântuitorul vine la noi, își face loc în sufletul nostru și-l trezește la o viață nouă. Odată ajuns în sufletul nostru, Hristos ne face părtași la moartea și Învierea Sa, deschizându-ne calea spre veșnicie.

Barbacariu Alexandra – clasa a VI-a A

„Măini lucrătoare, inimi rugătoare”

Colectivul clasei a VI-a B, dorind să arate prețuire și recunoștință Răstignirii și Învierii Domnului, în ziua de joi, 9 aprilie 2015, în cadrul Săptămânii „Școala altfel: Să știi mai multe, să fii mai bun!”, a participat la un atelier de abilități creative, unde a confecționat mai multe lucrări practice, dedicate acestui mare eveniment al creștinătății.

Sfânta Euharistie – „leacul nemuririi”

Sfânta Euharistie este cea mai mare și mai importantă Taină a Bisericii, este coroana Tainelor. Dacă în cadrul celorlalte Sfinte Taine, Dumnezeu transmite credincioșilor harul sfințitor, prin Taina Euharistiei ni se împărtășește Însuși Trupul și Sângele Domnului. Ea este centrul Sfintei Liturghii. În Joia Patimilor, la Cina cea de Taină, Mântuitorul a instituit Sfânta Euharistie ca jertfă de mulțumire adusă lui Dumnezeu Tatăl, prin prefacerea pâinii și vinului în cinstitul Trup și Sânge al Său.

Noi, creștinii, ne pregătim pentru Sfânta Împărtășanie, cu mari emoții, sfială și bucurie, ținând post, intensificând rugăciunea și faptele bune, cercetându-ne interior și spovedindu-ne cu sinceritate și fără ezitare duhovnicului. Împărtășindu-ne permanent, vom crește duhovnicește. Vom constata că suntem capabili să iertăm mai ușor, că inima ni se deschide și cuprinde în iubirea ei și pe cei pe care mai înainte nu-i puteam iubi, că avem milă de toți cei care suferă și că suntem gata să ne jertfim pentru semenii noștri.

Efectele acestei Taine sunt miraculoase, iar unirea cu Hristos ne transformă și ne sfințește sufletul. Împărtășania este „pâinea lui Dumnezeu” Care Se coboară din cer și dă viață lumii. Doar gustând „leacul nemuririi” putem progresa spiritual și putem simți cu adevărat pâinea vieții.

Împărtășania este comuniunea și comunicarea permanentă cu Dumnezeu Care ne veghează precum soarele, un sacrament al împăcării, al iubirii și a unității profunde a oamenilor în Iisus Hristos.

Condurache Flavia – clasa a VI-a A

Familia creștină – mediu al împlinirii și al desăvârșirii

Familia... un cuvânt simplu, ce valorează cât o mie de cuvinte... Nu m-am gândit niciodată ce înseamnă viața fără familie, fără desăvârșire sufletească...

Familia a fost instituită de către Dumnezeu, încă din Paradis, pentru ca omul să progreseze în virtute și iubire față de Părintele său ceresc. Prin participarea lui Iisus la nunta din Cana Galileii și prin săvârșirea celei dintâi minuni la această nuntă, Mântuitorul a arătat că acordă o cinstire deosebită familiei.

Mediul familial este nucleul în care copilul se formează ca om. Datoria sfântă pe care aceștia o au față de copii

este iubirea. Dumnezeu a sădit în inima părinților iubirea lui de Tată. Ei trebuie să-i ajute pe copii să-L cunoască pe Hristos, să-i învețe bunătatea, milostenia, binele, cinstea, munca.

Copiii, la rândul lor, trebuie să asculte de părinți și să-i cinstească. Ascultarea de părinți preînchipuie ascultarea de Dumnezeu, iar rugăciunile pe care le fac copiii pentru părinți preînchipuie și pregătesc rugăciunea din Biserică.

Casa creștinului este mediul din care el pleacă în relațiile din afara familiei. De aceea, comportamentul din interiorul familiei este ca o carte de vizită, pentru că modul său de manifestare de acasă se va extinde și în societate. Într-o familie de creștini, nimic nu se poate fără ajutorul lui Dumnezeu. El este Cel ce sfințește dragostea dintre membrii ei, este adevăratul Învățător Care desăvârșește educația de acasă.

Mediul familial oferă siguranță, liniște, afecțiune. Datorită familiei, omul nu este izolat în lume, fără rădăcini în trecut, fără sprijin în prezent și fără speranță în viitor. Legătura iubirii păstrează pe membrii familiei într-o adevărată unitate între ei și cu Dumnezeu. Unitate în iubire.

Barbacariu Alexandra – clasa a VI-a A

Munca – cea mai scumpă comoară

Munca este legea fundamentală a vieții omenesti și există de când omul a fost creat de Dumnezeu.

Munca face parte din ființa fiecărui om. Pământul nu îi oferă acestuia roade, decât dacă le obține prin muncă. Înzestrat cu inteligență și voință, omul și le dezvoltă doar prin muncă. Prin activitate, omul stăpânește și transformă natura, produce bunuri materiale și spirituale. Munca este, așadar, prima condiție a existenței omului. Așa cum omul mănâncă de când există, tot așa lucrează de când există.

Munca nu apare ca o pedeapsă pe care Dumnezeu i-a dat-o omului după ce a greșit în Grădina Edenului. Munca, așa cum a rânduit-o Dumnezeu, nu este ceva greu, dimpotrivă, însoțită de pasiune pentru ceea ce faci, poate aduce satisfacția lucrului bine făcut. Prin muncă, omul își îndeplinește toate îndatoririle față de viață și realizează rostul lui în lume. Viața este susținută prin muncă și poate fi considerată condiția fundamentală a acesteia. Omul harnic este prevăzător și chibzuit și valorifică odihna prin rugăciune și participare la Sfânta Liturghie.

Dacă lenea este indisolubil legată de o mulțime de lucruri negative, munca înseamnă virtuți. Omul care muncește, câștigă nu numai bunuri materiale, ci și experiență de viață. Munca nu este numai o poruncă dumnezeiască, ci și o condiție necesară de viață și bunăstare, factor principal de educație.

Muncind cu plăcere, omul nu o simte ca pe o povară, ci ca pe o bucurie. Exemplul cel mai înălțător este cel al Mântuitorului care, pentru a transmite credința, a călătorit mult, mergând din cetate în cetate. Ucenicii Săi au fost aleși dintre oamenii muncitori și, în general, a trăit în mijlocul poporului simplu, care trăia din munca sa.

Cea mai mare bucurie din partea lui Dumnezeu este înmulțirea darurilor primite de la El. Această înmulțire a darurilor presupune smerenie și hărnicie, nu mândrie și lenevire, dar mai ales iubire de Dumnezeu și de aproapele.

Cojocariu Teodor – clasa a VII-a C

Talent și efort

Talentul este darul care ne reprezintă, care ne ajută să ne formăm personalitatea.

Dumnezeu ne-a înzestrat, când ne-am născut, cu daruri, talent și aptitudini deosebite. Unii dintre noi pot cânta foarte bine cu vocea sau la un instrument, alții sunt buni sportivi, alții sunt buni conducători.

Dacă suntem atenți în jurul nostru, vedem oameni înzestrați și cu alte talente, precum: puterea de a-i înțelege pe ceilalți, răbdarea, bucuria, capacitatea de a-i învăța pe alții. Important este să știm să fructificăm și să exploatăm cu mult efort talentele cu care pornim în viață. Suntem datori în fața lui Dumnezeu și a semenilor să dezvoltăm aceste talente cu care am fost înzestrați, să împărtășim și celor din jur ceea ce cunoaștem noi.

Fiecare talent necesită efort și muncă pentru a se dezvolta. Scopul nostru în viață este acela de a fi „roditori”, de a cultiva talentele sau diferitele calități și a le pune în slujba semenilor.

Dumnezeu ne-a oferit fiecăruia daruri în funcție de puterea noastră. El nu cere omului ceea ce nu poate face, adică nu cere nimănui peste măsură. Darurile sunt împărțite și diversificate, astfel oamenii se pot ajuta unii pe alții în mod complementar.

Deci, darurile pe care oamenii le-au primit de la Dumnezeu se înmulțesc prin dăruirea de sine față de semenii lor. El ne binecuvântează dacă înmulțim darurile primite de la El prin smerenie, hărnicie, responsabilitate și iubire față de aproapele nostru. Numai această bucurie a rodirii este deplină în viața unei persoane și a unei comunități umane.

Alexoiaie Diana Paula – clasa a VII-a A

Aparaschivei Sebastian, VC

Rezultate cu care ne mândrim...

Clasele primare

Concursuri	Etapa/Ediția	Premiul	Numele și prenumele elevului/ clasa	Învățător/ Profesor
Concursul Interjudețean de matematică „O altfel de școală” Botoșani	Ediția a VI-a	Premiul II	Hură Simina – III A	Muntianu Laura
		Premiul III	Mirăuță Tobias – IV B	Onciu Gheoghe
		Mențiune	Cheptanaru George – III C	Olaru R./Dumitriu E
			Calancea Adrian – III A	Muntianu Laura
			Gheorghiescu Teona – III A	Muntianu Laura
			Mihăileanu David – III A	Muntianu Laura
			Racu Cosmin – III A	Muntianu Laura
			Apostol Ilinca – III A	Muntianu Laura
			Cercel Rianna – IV B	Onciu Gheoghe
			Tosu Cosmina – IV B	Onciu Gheoghe
			Condruș Georgiana – IV B	Onciu Gheoghe
			Pînzariu Damian – IV B	Onciu Gheoghe
Concursul Interjudețean de matematică „Dimitrie Pompeiu”	Ediția a XV-a	Mențiune	Hură Maria Simina – III A	Muntianu Laura
			Calancea Adrian – III A	Muntianu Laura
			Alăzăroaie David – III A	Muntianu Laura
			Racu Cosmin – III A	Muntianu Laura
			Gheorghiescu Teona – III A	Muntianu Laura
			Apetrei Smaranda – IV B	Onciu Gheoghe
			Leonte Raluca – IV B	Onciu Gheoghe
			Tosu Cosmina – IV B	Onciu Gheoghe
			Dîrvariu Anisia – IV B	Onciu Gheoghe
			Mirăuță Tobias – IV B	Onciu Gheoghe
			Macuc Roberto – IV B	Onciu Gheoghe
		Premiul special	Hură Maria Simina – III A	Muntianu Laura
			Calancea Adrian – III A	Muntianu Laura
			Apostol Ilinca – III A	Muntianu Laura
Concursul de matematică „Lumina Math”	Ediția a XVIII-a	Premiul I	Bălinișteanu Elisa – II B	Dănilă Ana
			Toșu Cosmina – IV B	Onciu Gheoghe
		Premiul II	Ostopovici Alexia – II B	Dănilă Ana
			Calancea Adrian – III A	Muntianu Laura
			Filip Antonia – III A	Muntianu Laura
			Hură Simina – III A	Muntianu Laura
			Moșneguțu Rareș – III A	Muntianu Laura
		Premiul III	Apetrei Ștefan – II A	Vlăescu Valerica
			Avîrvarei Răzvan – II A	Vlăescu Valerica
			Condurache Matei – II B	Dănilă Ana
			Toșcariu Maia – II B	Dănilă Ana
			Adochiței Alberto – III A	Muntianu Laura
			Apăscăriței Ecaterina – III A	Muntianu Laura
			Cheptanaru George – III C	Olaru R./Dumitriu E
			Cucu Rebeca – III A	Muntianu Laura
			Gheorghiescu Teona – III A	Muntianu Laura
			Ion Maria – III A	Muntianu Laura
			Panțiru Răzvan – III B	Zahariuc Doina
			Țigănescu Anisia – III A	Muntianu Laura
			Cercel Rianna – IV B	Onciu Gheoghe
			Condruș Georgiana – IV B	Onciu Gheoghe
			Dîrvariu Anisia – IV B	Onciu Gheoghe
			Mirăuță Tobias – IV B	Onciu Gheoghe

Concursul de matematică „Lumina Math”	Ediția a XVIII-a	Mențiune	Afrăsinei Sebastian – II B Aniculăseși Eugenia – II A Ghibarsină Daria – II B Ionescu Rareș – II B Lazariuc Rada – II A Pădurariu Ana Maria – II A Alăzăroaie David – III A Apostol Ilinca – III A Barnea Elisabeta – III B Costăș Teodora – III C Cronț Andrada – III A Ignat Paul – III A Mihai Sebastian – III A Mihăileanu David – III A Racu Cosmin – III A Șotropa Karina – III A Vițialariu Melania – III A Aboaice Ștefan – IV B Asofroniei Leonardo – IV B Cuțic Lorena – IV B Macuc Roberto – IV B Pînzariu Damian – IV B Stredie Bianca – IV B	Dănilă Ana Vlăescu Valerica Dănilă Ana Dănilă Ana Vlăescu Valerica Vlăescu Valerica Muntianu Laura Muntianu Laura Zahariuc Doina Olaru R./Dumitriu E Muntianu Laura Muntianu Laura Muntianu Laura Muntianu Laura Muntianu Laura Muntianu Laura Onciu Gheoghe Onciu Gheoghe Onciu Gheoghe Onciu Gheoghe Onciu Gheoghe Onciu Gheoghe
Concursul de matematică „EUCLID”	Etapă I	Premiul I	Ciobănașu Teodor – I A	Ionescu Daniela
	Etapă a II-a	Premiul I	Ciobănașu Teodor – I A	Ionescu Daniela
	Etapă a III-a	Premiul I	Ciobănașu Teodor – I A	Ionescu Daniela
Concursul de limba română „EUCLID”	Etapă I	Premiul II	Ciobănașu Teodor – I A	Ionescu Daniela
	Etapă a II-a	Premiul III	Ciobănașu Teodor – I A	Ionescu Daniela
	Etapă a III-a	Premiul I	Ciobănașu Teodor – I A	Ionescu Daniela
Concursul Național „Fii InteligenT ... la matematică”		Premiul I	Carp Florina – II B Ghibarsină Daria – II B Ionescu Rareș – II B Avîrvărei Răzvan – II A Doroftei Nicolae –II A Lazariuc Rada – II A Pădurariu Ana Maria –II A Neaună Mădălin –II A Apetrei Ștefan –II A Hură Maria – III A Moșneguțu Rareș –III A Racu Cosmin- III A Șotropa Karina –III A Țigănescu Anisia –III A Vițialariu Melania – III A Gheorghiescu Teona –III A Ion Maria –III A Grădinariu Anca III C Pînzariu Evelina – III B	Dănilă Ana Dănilă Ana Dănilă Ana Vlăescu Valerica Vlăescu Valerica Vlăescu Valerica Vlăescu Valerica Vlăescu Valerica Vlăescu Valerica Muntianu Laura Muntianu Laura Muntianu Laura Muntianu Laura Muntianu Laura Muntianu Laura Muntianu Laura Muntianu Laura OlaruR./DumitriuE. Zahariuc Doina
		Premiul III	Codreanu Cezar II A Bălinișteanu Elisa –II B Luca Ioana – II B Ostopovici Alexia – II B Luca Șerban – II A Gângă Ariana – III C Adochiței Alberto – III A Apascăriței Eveline – III A Gavrilescu Maria - IV C	Vlăescu Valerica Dănilă Ana Dănilă Ana Dănilă Ana Vlăescu Valerica OlaruR./DumitriuE. Muntianu Laura Muntianu Laura Asandului Maria

Concursul Național „Fii InteligenT ... la matematică”		Mențiune	Bobeică Adelina – III C Alăzăroaie David – III A Amăricuței Vlad – III A Calancea Adrian – III A Ciubotariu Tiberiu – III A Cronț Andrada – III A Filip Maria – III A Ignat Paul – III A Mihăileanu David – III A Ruptașu Timotei – III A	OlaruR./DumitriuE. Muntianu Laura Muntianu Laura Muntianu Laura Muntianu Laura Muntianu Laura Muntianu Laura Muntianu Laura Muntianu Laura Muntianu Laura
Concursul Național „comunicare.ortografie.ro”		Premiul I	Pădurariu Ana Maria- II A Condurache Matei – II B Ghibarsină Daria – II B Bălinișteanu Elisa – II B Țigănescu Anisia – III A Ursache Alexandra – III C Șmocot Alexandru – III A Șotropa Karina – III A Tarînt Eduard – III C Solomei Ana – III C	Vlăescu Valerica Dănilă Ana Dănilă Ana Dănilă Ana Muntianu Laura OlaruR./DumitriuE. Muntianu Laura Muntianu Laura OlaruR./DumitriuE. OlaruR./DumitriuE.
		Premiul II	Sandu Cosmin- III A Săcrieriu Adelina – III C Ostafi Miruna – III A Palamariu Daria – III C Pintili Parascheva – III A Plugariu Lorena – III A Racu Cosmin- III A Ruptașu Timotei – III A Carlaciuc Denisa – IV C Mirauți Răzvan- IV C	Muntianu Laura OlaruR./DumitriuE. Muntianu Laura OlaruR./DumitriuE. Muntianu Laura Muntianu Laura Muntianu Laura Muntianu Laura Asandului Maria Asandului Maria
		Premiul III	Moșneguțu Dragoș – III C Moșneguțu Rareș – III A Modrean Vasile – III A Maftei Maria – III A Mihai Matei – III A Mihai Sebastian – III A Mihăileanu David – III A Mihăileanu Eduard – III C Lupu Alexandru – III C Ignat Paul – III A Ion Maria – III A Beșleagă Tiberiu – IV C Grădinaru Petru – IV C Zotic Andreea – IV C	OlaruR./DumitriuE. Muntianu Laura Muntianu Laura Muntianu Laura Muntianu Laura Muntianu Laura Muntianu Laura OlaruR./DumitriuE. OlaruR./DumitriuE. Muntianu Laura Muntianu Laura Asandului Maria Asandului Maria Asandului Maria
		Mențiune	Iacob Petronela – III C Hrițcu Alexandra – III C Hură Maria – III A Grădinaru Anca – III C Filip Maria – III A Gângă Ariana – III C Gheorghiescu Teona – III A Cucu Rebeca – III A Dănilă Alexandru – III A Balan Alexia – IV C Gavrilescu Maria – IV C Hangan Mario – IV C	OlaruR./DumitriuE. OlaruR./DumitriuE. Muntianu Laura OlaruR./DumitriuE. Muntianu Laura OlaruR./DumitriuE. Muntianu Laura Muntianu Laura Muntianu Laura Asandului Maria Asandului Maria Asandului Maria

Concursul de matematică „COMPER”	Etapa I	Premiul I	Andrieș Alexandru Ștefan- I A Brnzei Iasmina Ioana - I A Ciobănașu Teodor - I A Corolea Ungureanu Maria- I A Damian Tudor Constantin- I A Anghel Andreea - I A Azoitei Alexandru - I A Neghină Roxana - I A Petcu Antonio - I A Toma Evelina - I A Apostol Ilinca – III A	Ionescu Daniela Ionescu Daniela Ionescu Daniela Ionescu Daniela Ionescu Daniela Ionescu Daniela Ionescu Daniela Ionescu Daniela Ionescu Daniela Ionescu Daniela Muntianu Laura
		Premiul II	Barnea Rebeca Denisa - I A Ionel Alesia Ioana - I A Pălimariu Ciprian Răzvan- I A Pintilei Timoteo David - I A Agrăpinei Andra Denisa - I A Asofroniei Eduard - I A Butnariu Andreea Paula - I A Cumpătă Șerban- I A Pădurarușu Darius Luca - I A Calancea Adrian – III A Hură Maria – III A	Ionescu Daniela Ionescu Daniela Ionescu Daniela Ionescu Daniela Ionescu Daniela Ionescu Daniela Ionescu Daniela Ionescu Daniela Ionescu Daniela Muntianu Laura Muntianu Laura
		Premiul III	Belehuz Eliza Gabriela- I A Doroftei Cosmina - I A Agavriloae Alexia Maria- I A Buțincu Fabian Andrei - I A Covrig Ioana Alexandra - I A Miron Iris - I A Plamadă Matei Ștefan - I A Apăscăritei Eveline – III A Adochitei Alberto – III A Mihai Matei – III A Șmocot Alexandru – III A	Ionescu Daniela Ionescu Daniela Ionescu Daniela Ionescu Daniela Ionescu Daniela Ionescu Daniela Ionescu Daniela Muntianu Laura Muntianu Laura Muntianu Laura Muntianu Laura
		Mențiuni	Axinte Paula Maria- I A Cronț Andrada – III A Dănilă Alexandru – III A Ion Maria – III A Țigănescu Anisia – III A Amăricuței Vlad – III A Cucu Rebeca – III A Gheorghiescu Teona – III A Moșneguțu Rareș – III A Ruptașu Timotei – III A Șotropa Karina – III A	Ionescu Daniela Muntianu Laura Muntianu Laura Muntianu Laura Muntianu Laura Muntianu Laura Muntianu Laura Muntianu Laura Muntianu Laura Muntianu Laura Muntianu Laura
	Etapa a II-a	Premiul I	Hură Maria Simina – III A Apăscăritei Eveline – III A Filip Maria – III A Moșneguțu Rareș – III A	Muntianu Laura Muntianu Laura Muntianu Laura Muntianu Laura
		Premiul II	Apostol Ilinca – III A Cucu Rebeca – III A Ignat Paul – III A Ion Maria – III A Șotropa Karina – III A Cronț Andrada – III A Gheorghiescu Teona – III A Mihăileanu David – III A	Muntianu Laura Muntianu Laura Muntianu Laura Muntianu Laura Muntianu Laura Muntianu Laura Muntianu Laura Muntianu Laura
		Premiul III	Calancea Adrian – III A Maței Miruna – III A Racu Cosmin – III A Șmocot Alexandru – III A Ciubotariu Tiberiu – III A Dănilă Alexandru – III A Vițelariu Melania – III A	Muntianu Laura Muntianu Laura Muntianu Laura Muntianu Laura Muntianu Laura Muntianu Laura Muntianu Laura

[illegible]

Concursul de limba română „COMPER”	Etapa I	Mențiune	Ion Maria – III A Șmocot Alexandru – III A	Muntianu Laura Muntianu Laura
	Etapa a II-a	Premiul I	Andrieș Alexandru Ștefa - I A Anghel Andreea - I A Azoitei Alexandru - I A Barnea Rebeca Denisa- I A Brânzei Iasmina Ioana- I A Butnariu Andreea Paula - I A Ciobănașu Teodor- I A Corolea Ungureanu Maria- I A Covrig Ioana Alexandra- I A Doroftei Cosmina - I A Toma Evelina - I A Asofroniei Eduard - I A Axinte David Ioan- I A Belehuz Eliza Gabriela - I A Ionel Alesia Ioana - I A Miron Iris - I A Petcu Antonio- I A Calancea Adrian – III A Dăscăleanu Maria – III A Gheorghiescu Teona – III A Apostol Ilinca – III A Dănilă Alexandru – III A Hură Maria Simina - III A Racu Cosmin – III A Smocot Alexandru – III A Sotropa Karina – III A	Ionescu Daniela Ionescu Daniela Ionescu Daniela Ionescu Daniela Ionescu Daniela Ionescu Daniela Ionescu Daniela Ionescu Daniela Ionescu Daniela Ionescu Daniela Ionescu Daniela Ionescu Daniela Ionescu Daniela Ionescu Daniela Ionescu Daniela Muntianu Laura Muntianu Laura Muntianu Laura Muntianu Laura Muntianu Laura Muntianu Laura Muntianu Laura Muntianu Laura Muntianu Laura
		Premiul II	Agrăpinei Andra Denisa- I A Damian Tudor Constantin- I A Neghină Roxana- I A Pădurarușu Darius Luca- I A Pălimariu Răzvan Ciprian- I A Pintilei Timoteo David- I A Plamadă Matei Ștefan- I A Pomîrleanu Florin Cristian- I A Cumpătă Șerban - I A Ciubotariu Tiberiu – III A Cucu Rebeca – III A Țigănescu Anisia – III A Apăscăritei Eveline – III A Cronț Andrada – III A Mihăileanu David – III A	Ionescu Daniela Ionescu Daniela Ionescu Daniela Ionescu Daniela Ionescu Daniela Ionescu Daniela Ionescu Daniela Ionescu Daniela Muntianu Laura Muntianu Laura Muntianu Laura Muntianu Laura Muntianu Laura Muntianu Laura Muntianu Laura
		Premiul III	Agavriloae Alexia Maria - I A Axinte Paula Maria - I A Crihan Antonio Ștefan- I A Adochițe Alberto – III A Alăzăroaie David – III A Ignat Paul – III A Ion Maria – III A Maftei Miruna – III A Moșneguțu Rareș – III A Pintili Parascheva – III A Vițalariu Melania – III A Amăricuței Vlad – III A	Ionescu Daniela Ionescu Daniela Ionescu Daniela Muntianu Laura Muntianu Laura Muntianu Laura Muntianu Laura Muntianu Laura Muntianu Laura Muntianu Laura Muntianu Laura Muntianu Laura
			Aungurenci Ștefan – III A Filip Maria – III A Ostafi Miruna – III A Plugariu Lorena – III A Ruptașu Timotei – III A	Muntianu Laura Muntianu Laura Muntianu Laura Muntianu Laura Muntianu Laura

Clasele gimnaziale

Olimpiade și concursuri	Numele și prenumele elevului	Clasa	Premiul	Profesor
<u>Olimpiada de limba și literatura română -etapa județeană-</u>	Fodor Ruth	V-a A	Premiul I, calificat la etapa națională	Bordianu Cristina
	Anghel Andrei	VIII-a B	Premiul I, calificat la etapa națională	Bordianu Cristina
	Panzaru Samuel	V-a B	Mentiune	Antonescu Catalina
	Silvăstru Oana	V-a C	Mentiune	Antonescu Cătălina
	Tarânt Andrei	VI-a C	Mentiune	Apostol Carmen
<u>Olimpiada de limba și literatura română -etapa națională-</u>	Anghel Andrei	VIII-a B	Locul II	Bordianu Cristina
	Fodor Ruth	V-a A	Premiu Special	Bordianu Cristina
<u>Lectura ca abilitate de viață -etapa județeană-</u>	Anghel Andrei	VIII-a B	Premiul I, Calificat la etapa națională	Bordianu Cristina
	Fodor Ruth	V-a A	Premiul II	Bordianu Cristina
	Condurache Flavia	VI-a A	Premiul II	Bordianu Cristina
	Agachi Miruna	VI-a A	Premiul III	Bordianu Cristina
	Rotaru Liviu	VI-a A	Premiul III	Bordianu Cristina
<u>Lectura ca abilitate de viață -etapa națională-</u>	Anghel Andrei	VIII-a B	Locul I, Calificat la etapa internațională	Bordianu Cristina
<u>Lectura ca abilitate de viață -etapa internațională-</u>	Anghel Andrei	VIII-a B	Locul I	Bordianu Cristina
<u>Olimpiada de Lingvistica</u>	Pânzaru Onisim	VII-a B	Premiul I, Calificat la etapa națională	Antonescu Cătălina
	Sandu Eduard	VII-a A	Mentiune	Bordianu Cristina
<u>Olimpiada de matematică -etapa județeană-</u>	Rusu Ruxandra	V-a A	Mentiune	Crețu Aurelia
	Fodor Ruth	V-a A	Mentiune	Crețu Aurelia
	Filip Marcu	V-a C	Mentiune	Ionescu Marius
	Silvăstru Ana	V-a C	Mentiune	Ionescu Marius
	Rotaru Georgiana	VI-a A	Premiul III	Ionescu Marius
	Rebenciuc Tudor	VI-a A	Mentiune	Vlăescu Valerian
	Căruntu Denisa	VI-a A	Mentiune	Vlăescu Valerian
	Sticea Ema	VII-a A	Mentiune	Ionescu Marius
	Petcu Carina	VIII-a B	Mentiune	Crețu Aurelia

Olimpiade și concursuri	Numele și prenumele elevului	Clasa	Premiul	Profesor
<u>Olimpiada de limba franceză</u> <u>-etapa județeană-</u>	Sticea Ema	VII-a A	Premiul I, Calificat la etapa națion	Sandu Mirela
	Sandu Eduard	VII-a A	Premiul I	Sandu Mirela
<u>Olimpiada de limba franceză</u> <u>-etapa națională-</u>	Sticea Ema	VII-a A	Premiul Special	Sandu Mirela
<u>Olimpiada de fizică</u> <u>-etapa județeană-</u>	Rotaru Georgiana	VI-a B	Mentiune	Luca Otilia
	Cozma Andrei	VI-a B	Mentiune	Luca Otilia
<u>Concurs Național TERRA</u> <u>-etapa județeană-</u>	Buzgău David-Cristian	V-a B	Locul I, Calificat la etapa națională	Ghebac Ovidiu
	Popușoi Rareș	V-a A	Locul II	Ghebac Ovidiu
	Pintilei Robert	V-a A	Locul III	Ghebac Ovidiu
	Filip Marco Giuseppe	V-a C	Mentiune	Ghebac Ovidiu
	Hură Nicu-Andrei	V-a A	Mentiune	Ghebac Ovidiu
	Pînzariu Samuel	V-a B	Mentiune	Ghebac Ovidiu
	Silivăstru Oana-Maria	V-a C	Mentiune	Ghebac Ovidiu
	Rebenciuc Tudor-Ștefan	VI-a A	Locul I, Calificat la etapa națională	Ghebac Ovidiu
	Rotariu Tudor-Liviu	VI-a A	Locul I, Calificat la etapa națională	Ghebac Ovidiu
	Nechifor Maria-Cristina	VI-a B	Locul I, Calificat la etapa națională	Ghebac Ovidiu
	Cozma Andrei	VI-a B	Locul I, Calificat la etapa națională	Ghebac Ovidiu
	Tarînt Andrei-Emanuel	VI-a C	Locul I	Ghebac Ovidiu
	Tarînt Alexandru	VI-a B	Locul II	Ghebac Ovidiu
	Cheptanaru-Atomei Alexandru	VI-a C	Mentiune	Ghebac Ovidiu
	Vatamanu Alexandru	VI-a B	Mentiune	Ghebac Ovidiu
	Pînzariu Onisim	VII-a B	Locul I, Calificat la etapa națională	Ghebac Ovidiu
	Petrescu Cătălina-Ionela	VII-a C	Mentiune, Calificat la etapa națională	Ghebac Ovidiu
<u>Concurs Național TERRA</u> <u>-etapa națională-</u>	Buzgău David Cristian	V-a B	Premiul III	Ghebac Ovidiu
	Rotariu Tudor-Liviu	VI-a A	Premiul II	Ghebac Ovidiu
	Cozma Andrei	VI-a B	Premiul III	Ghebac Ovidiu
	Pînzariu Onisim	VII-a B	Mențiune	Ghebac Ovidiu

Olimpiade și concursuri	Numele și prenumele elevului	Clasa	Premiul	Profesor
<u>Lumina Math</u>	Fodor Ruth	V-a A	Premiul II	Crețu Aurelia
	Petcu Carina	VIII-a B	Premiul III	Crețu Aurelia
	Apetre Diana	V-a A	Mentiune	Crețu Aurelia
	Danalache Amalia	V-a A	Mentiune	Crețu Aurelia
	Hură Nicu Andrei	V-a A	Mentiune	Crețu Aurelia
	Rebenciuc Mara	V-a A	Mentiune	Crețu Aurelia
	Sandu Bogdan	V-a A	Mentiune	Crețu Aurelia
	Rotaru Georgiana	VI-a B	Premiul III	Ionescu Marius
	Silvăstru Oana	V-a C	Mentiune	Ionescu Marius
	Barbacariu Alexandra	VI-a A	Mențiune	Vlăescu Valerian
	Rotariu Tudor Liviu	VI-a A	Premiul II	Vlăescu Valerian
<u>Concursul de matematică Dimitrie Pompeiu</u>	Fodor Ruth Estera	V-a A	Mențiune	Crețu Aurelia
	Căruntu Denisa	VI-a A	Mențiune	Vlăescu Valerian
	Munteanu Cristian	VI-a C	Mențiune	Vlăescu Valerian
	Petcu Carina	VIII-a B	Mențiune, premiu special	Crețu Aurelia
<u>Concursul de matematică al Centrelor de Excelență, Suceava</u>	Căruntu Denisa	VI-a A	Mențiune	Vlăescu Valerian
	Rotariu Georgiana	VI/a B	Mențiune	Ionescu Marius
<u>Concursul de matematică Euclid Etapa I</u>	Fodor Ruth	V-a A	Premiul I	Crețu Aurelia
	Păpușoi Rareș	V-a A	Premiul I	Crețu Aurelia
	Pintilei Robert	V-a A	Premiul II	Crețu Aurelia
	Rebenciuc Mara	V-a A	Premiul II	Crețu Aurelia
	Rusu Ruxandra	V-a A	Premiul II	Crețu Aurelia
	Brînzilă Denisa	V-a A	Premiul II	Crețu Aurelia
	Apetrea Diana	V-a A	Premiul III	Crețu Aurelia
	Hură Andrei	V-a A	Premiul III	Crețu Aurelia
	Sandu Bogdan	V-a A	Premiul III	Crețu Aurelia
	Mandache Ecaterina	V-a A	Mentiune	Crețu Aurelia
	Lulciuc Sidonia	V-a A	Mentiune	Crețu Aurelia

Olimpiade și concursuri	Numele și prenumele elevului	Clasa	Premiul	Profesor
<u>Concursul de matematică Euclid Etapa I</u>	Surugiu Sebastian	V-a A	Mentiune	Crețu Aurelia
	Cuțic Cosmina	V-a A	Mentiune	Crețu Aurelia
	Scrobaniță Lorena	VIII-a A	Premiul I	Crețu Aurelia
<u>Concursul de matematică Euclid Etapa II</u>	Fodor Ruth	V-a A	Premiul I + med. de bronz	Crețu Aurelia
	Danalache Amalia	V-a A	Premiul I	Crețu Aurelia
	Brinzila Denisa	V-a A	Premiul I	Crețu Aurelia
	Păpușoi Rareș	V-a A	Premiul I	Crețu Aurelia
	Hura Andrei	V-a A	Premiul II	Crețu Aurelia
	Gheorghiescu Laura	V-a A	Premiul II	Crețu Aurelia
	Pintilei Robert	V-a A	Premiul II	Crețu Aurelia
	Rusu Ruxandra	V-a A	Premiul II	Crețu Aurelia
	Rebenciuc Maria	V-a A	Premiul III	Crețu Aurelia
	Cuțic Cosmina	V-a A	Mențiune	Crețu Aurelia
	Gheorghiescu Mădălina	V-a A	Mențiune	Crețu Aurelia
	Mandache Ecaterina	V-a A	Mențiune	Crețu Aurelia
	Petcu Carina	VIII-a B	Premiul II	Crețu Aurelia
	Mihai Iustinian	VIII-a B	Premiul II	Crețu Aurelia
	Ostopovici Maria	VIII-a A	Premiul III	Crețu Aurelia
	Carp Dumitrița	VIII-a B	Premiul III	Crețu Aurelia
	Scrobaniță Lorena	VIII-a A	Premiul III	Crețu Aurelia
	Ignat Petronela	VIII-a B	Mențiune	Crețu Aurelia
	Neaună Bogdana	VIII-a B	Mențiune	Crețu Aurelia
<u>Concursul de matematică Euclid Etapa III</u>	Fodor Ruth Es-tera	V-a A	Premiul I, medalie de aur	Crețu Aurelia
	Danalache Amalia	V-a A	Premiul II, medalie de argint	Crețu Aurelia
	Păpușoi Rareș	V-a A	Premiul II, medalie de bronz	Crețu Aurelia
<u>Concursul de Fizică PHL, online</u>	Rotariu Tudor Rareș	VI-a A	Mențiune	Cazacu Angelica
<u>Concursul Național „Noi și Chimia”</u>	Anghel Andrei Petcu Carina Ignat Petronela	VIII B	Premiul III	Cazacu Angelica

Olimpiade și concursuri	Numele și prenumele elevului	Clasa	Premiul	Profesor
<u>Concursul Național „Noi și Chimia”</u>	Murariu Roxana Ostopovici Maria Scrobaniță Lorena	VIII A	Mențiune	Cazacu Angelica
	Barbaliu Bianca Gafincu Flavius Sticea Ema	VII A	Mențiune	Cazacu Angelica
	Baciu Raluca Hangan Andra Pînzariu Onisim	VII B	Mențiune	Luca Otilia
<u>Concursul județean de Religie</u>	Condurache Flavia -Miruna	VI-a A	Premiul II	Chirilă Elena
	Capraru Minola-Laura	V-a A	Premiul III	Chirilă Elena
	Bahrin Alexandra-Miruna	VI-a A	Mențiune	Chirilă Elena
	Căruntu Denisa-Ioana	VI-a A	Mențiune	Chirilă Elena
	Munteanu Cristian	VI-a C	Mențiune	Chirilă Elena
	Silivăstru Oana	V-a C	Mențiune	Chirilă Elena
<u>Concursul Național de creație literară și pictură „Alecu Ivan Ghilia” Șendriceni</u>	Anghel Andrei	VIII-a B	Premiul I	Bordianu Cristina
<u>Concursul Național de creație Literară „Ion Creangă” Brăila</u>	Condurache Flavia -Miruna	VI-a A	Premiul II	Bordianu Cristina
<u>Concursul „Gazeta Matematică & ViitoriOlimpici.ro” – etapa județeană</u>	Rebenciuc Tudor Ștefan	VI A	Premiul I - Calificat la etapa națională	Vlăescu Valerian
<u>Concursul „Eco reporterii în acțiune” – etapa națională</u>	Gafincu Anca	VII A	Premiul III	Luca Otilia
<u>Concursul „Protejăm natura pentru viitor” – etapa interjudețeană</u>	Gafincu Anca	VII A	Premiul I	Luca Otilia

Rezultate la Evaluarea Națională 2015

În anul școlar 2014-2015, Școala Gimnazială „Mihail Kogălniceanu” din Dorohoi a organizat, conform reglementărilor în vigoare, Evaluarea Națională pentru absolvenții claselor a VIII-a.

La cele două probe ale examenului s-au prezentat toți absolvenții claselor a VIII-a ai școlii, iar rezultatele înregistrate au fost remarcabile, promovabilitatea fiind de 100%.

Este de menționat faptul că nota maximă a fost obținută atât la disciplina matematică, cât și la proba de limba și literatura română. În plus, elevul Anghel Andrei a obținut nota maximă la media de admitere în liceu, Școala Gimnazială „Mihail Kogălniceanu” menținându-se pe poziții fruntașe la nivel județean, așa cum ne-am obișnuit de mai mulți ani.

Rezultatele sunt evidențiate și în datele statistice prezentate.

Lista elevilor care au obținut nota maximă la Evaluarea Națională:

Limba și Literatura Română

1. Anghel Andrei

Matematică

1. Anghel Andrei
2. Condrea Dragoș Alin
3. Mihai Constantin Iustinian
4. Ostopovici Maria
5. Petcu Carina
6. Pmîrleanu Radu Constantin
7. Scrobaniță Lorena Ramona
8. Surigiu Laurențiu Gabriel

STATISTICĂ

INTERVAL MEDII DE ADMITERE	NUMĂR MEDII
SUB 5	0
ÎNTRE 5 ȘI 6	0
ÎNTRE 6 ȘI 7	4
ÎNTRE 7 ȘI 8	19
ÎNTRE 8 ȘI 9	19
ÎNTRE 9 ȘI 10	16
10	1

	Pagina
Sub semnul calității	1
Calitate prin performanță	3
Parteneriatul școală-familie	4
Școala mea la ceas aniversar	5
Din activitățile școlii	29
Colaborarea școală — familie	32
Despre mirajul olimpiadelor	37
Călător prin orașul meu	41
Tradiție — expresie a identității noastre spirituale	43
Un anotimp numit „Eminescu”	47
Valorile copilăriei noastre	52
Pasiuni...	61
Cărțile — tovarăși de încredere	68
Îndrăzneli literare	76
Istorisiri cu necuvântătoare	81
Vârstele anotimpurilor	86
Laborator de creație	96
Rămas bun, clase primare!	111
Indiferența doare. Să luăm atitudine!	113
English and French page	119
Pagina de științe	122
Pagina de religie	124
Rezultate cu care ne mândrim...	127
Rezultate la Evaluarea Națională 2015	138

Redactori: prof. Bordianu Cristina, prof. Apostol Carmen, Condurache Flavia - elev;

Colectiv de redacție:

- **cadre didactice:** Enea Leonid, Mihai Iordana, Vlăescu Valerian, Condurache Raluca, Sandu Mirela, Crețu Aurelia, Cazacu Angelica, Chirilă Elena, Clisu Adina, Antonescu Cătălina, Ionescu Daniela, Crișan Lucica, Dănilă Ana, Postîrnac Corina, Halici Mihaela; Iftimiciuc Antoneta(psiholog școlar), Agavriloaie Maricica(contabil), Mihail Lidia(secretar)

- **elevi:** Anghel Andrei(VIIIB), Furtună Claudiu(VIIIA), Teioșanu Adina(VIIC), Lazăr Bianca(VIIC), Gherase Laura(VIIC), Cronț Andreea(VIIC), Plamadă Fabian(VIC), Dumitraș Diana(VIIA), Pânzariu Onisim(VIIB), Fodor Ruth(VA), Rotariu Georgiana (VIB); Agachi Miruna(VIA); Rebenciuc Mara(VA), Dănilă Mihnea(VIIA), Alexoaie Paula (VIIA), Tarînt Andrei(VIC), Pînzariu Evelina(IIIB), Covrig Luciana(VIB), Puiu Sânziana (VIA), Sticea Ema(VIIA), Păpușoi Rareș(VA), Rusu Ruxandra(VA), Apostol Ilinca(IIIA), Țoșu Cosmina(IVB), Sandu Mădălina(VIA), Barbacariu Alexandra(VIA), Ignat Andra (VIA), Gafincu Flavius(VIIA), Podoreanu Raisa(VA), Cojocariu Teodor(VIIC), Rebenciuc Tudor(VIA), Rotariu Tudor(VIA).

Design, tehnoredactare: prof. Cazacu Angelica, informatician Birta Andrei